Έτος Ε'

Τεῦχος 99ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ΠΑΥΛΟΥ δράττονται τῆς εὐκαιρίας νὰ ὑποβάλουν εὐλαβῶς τὰς εὐχάς των, ὑπὲρ τῆς μακροημερεύσεως, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ἐνδυναμώσεως ΑΥΤΟΥ καὶ νὰ ἐκδηλώσουν τὰ αἰσθήματα τῆς βαθυτάτης ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας πρὸς τὸν λαοφιλῆ καὶ εὐσεβέστατον ΑΝΑΚΤΑ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-267
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 99ΟΝ

ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ

• Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ ΜΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟ ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ •

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

...Μέσα στῆς ζωῆς τὸ γοργὸ κατατρακύλησμα, ὅπου κόσμοι παληοὶ πεθαίνουνε καὶ νέοι γεννιοῦνται, ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ διαγράφει κάθε 24ωρο τὴν τροχιά της, ἀκολουθῶντας τοὺς φυσικοὺς νόμους μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια...

Κι' ὅμως, μέσα στὸ 24ωρο αὐτό, ποὺ τὸ ἀποτελοῦν οἱ ὧρες τῆς Ἀνθρωπότητος, ὑπάρχουν στιγμὲς πιὸ μεγάλες ἀπ' τὸ χρόνο, πιὸ ἀξιόλογες ἀπ' τὴ ρουτίνα, πιὸ πάνω ἀπ' τὴ φθορά...Κι' αὐτὲς οἱ ὧρες ἀποσπῶνται ἀπ' τὴν πορεία τοῦ χρόνου πρὸς τὴ Λήθη, στέκουν πολὺ καιρὸ στὴν ἴδια θέση, κι' ὕστερα περνοῦν στὴν ἱστορία, γιὰ νὰ τὴ θρέψουν μὲ καινούργιο ὑλικό...

Κάθε μέρα ἔχει τέτοιες στιγμές...Γιατὶ κάθε μέρα ἔχει τὸ δικό της ἱστορικὸ χρονικό...

Δουλειὰ τοῦ πνευματικοῦ ἐργάτη εἶναι νὰ σταθῇ στὸ σταυροδρόμι τῆς ζωῆς, σὰν τὸν τροχονόμο τῆς Ἀστυνομίας, κι' ὅταν περνοῦν κοντά του τέτοιες στιγμὲς νὰ τὶς σταματήσῃ, νὰ τὶς ὁδηγήσῃ στὸ αὐτόφωρο τῆς πέννας του, νὰ τὶς καταγράψῃ, κι' ὕστερα νὰ σκύψῃ ἥσυχος καὶ ἀντικειμενικὸς γιὰ νὰ τὶς κρίνῃ, «χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς πάθος...»...

Τέτοια δουλειὰ κάνει πολὺ τακτικὰ αὐτὸ τὸ περιοδικό, ποὺ μὲ ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του γράφει τὴ σύγχρονη ἱστορία τῆς Ἀστυνομίας...

Γι' αὐτὸ κι' ἀπόψε θ' ἀνοίξῃ μιὰ παρένθεση, γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσῃ τὸ χρονικὸ μιᾶς μέρας... **Τῆς Πέμπτης 20 Ἰουνίου 1957...**

Τὴ μέρα ἐτούτη ἡ Θρησκεία, ἡ Πατρίδα καὶ ἡ Οἰκογένεια σ' ἕνα συνταιριασμένο σύνολον, ἦρθαν κοντὰ στὸ μόχθο τοῦ λαοῦ, κι' ἔσκυψαν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ πάνω στὶς ἀνάγκες του, ἀξιοποιῶντας μὲ τὸν πιὸ ὑπέροχο τρόπο τὴν Μεγάλη Ἐντολὴ τῆς Ἀγάπης...

'Η θρησκεία, γλυτωμένη καὶ ἀπαλλαγμένη ἀπὸ ὑψηλὰ ἠθικὰ διδάγματα καὶ ἀντιμαχόμενες θεωρίες, ἔδωσε τούτη τὴ στιγμὴ τὸ «παρὸν» μὲ τὴν πιὸ γνήσια, τὴν πιὸ πρακτικὴ καὶ ρεαλιστική της ὄψη...Τὴν ὄψη τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς βοήθειας πρὸς τὸν πλησίον...

Δίπλα της ἡ Πατρίδα, ἐνσαρκωμένη σ' ἕνα σύμβολο...Τὸ βαρὺ Στέμμα ποὺ φορεῖ στὸ κεφάλι Του ἕνας ἄνθρωπος..."Ενας ἁπλὸς καὶ ἀνήσυχος ἄνθρωπος σὰν κι' ἐσᾶς, σὰν κι' ἐμᾶς, σὰν ὅλους μας, ποὺ ὅμως ἡ μοῖρα Τὸν ἔταξε νὰ σέρνῃ μαζί Του σ' αὐτὸν τὸν ἀνηφορικὸ Γολγοθᾶ ποὺ λέγεται 'Ελληνικὴ Δυναστεία, νὰ σέρνῃ μαζί Του ὅλα τῆς τύχης τὰ γραμμένα...Καὶ τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη, καὶ τὸ θυμὸ καὶ τὰ παράπονα...

Τέλος ἡ Οἰκογένεια στὴ μορφὴ τῆς Δημιουργίας, ποὺ ἀνεγείρει ναοὺς καὶ στήνει ἀγάλματα...

Κι' ἄντικρυ ὁ φτωχὸς λαὸς τῆς βιοπάλης, ποὺ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ εἶδε καὶ κατάλαβε, ἔνοιωσε καὶ βεβαιώθηκε ὅτι, μέσα στὸν δύσκολο ἀγῶνα του γιὰ τὴ ζωή, δὲν ἔχει ἀφεθῆ μόνος καὶ ἀβοήθητος... Γιατὶ δίπλα του, πολὺ κοντά του μάλιστα, στέκει ἡ Βασιλευομένη Δημοκρατία τῆς χώρας μας, ἀποφασισμένη νὰ κάνῃ ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν συντρέξῃ καὶ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ...

Τὸ ζήτημα τῆς οἰκονομικῆς ἐξασφαλίσεως τῶν παιδιῶν του, εἶναι τὸ μεγάλο του πρόβλημα...

Νὰ ὅμως ποὺ ἁπλᾶ-ἁπλᾶ, καὶ χωρὶς ρητορικοὺς στόμφους, ὁ βασιληᾶς του κατάφερε νὰ τὸ λύσῃ ἐπιδέξια, ἀποδεικνύοντας γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ πόσο πολὺ πιστεύει στὸ βασιλικὸ ἔμβλημα : **«'Ισχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ μου...»**.

Τὸ χρονικὸ λοιπὸν αὐτῆς τῆς μέρας εἶναι ἀφιερωμένο στὴν ὄμορφη γιορτὴ ποὺ ἔγινε στὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθησαν ἀπὸ τὸν "Ανακτα 319 βιβλιάρια προικοδοτήσεως σὲ ἰσάριθμα μικρὰ κοριτσάκια ἀπόρων ἀστυνομικῶν καὶ πολιτῶν....

***

«...Μέσα στὸ στάδιο τῆς χαρᾶς σαλεύει ἡ τρικυμία,
» τὰ Πεντελίσια μάρμαρα σκεπάζει τα ὁ λαὸς
» κι' ἀπὸ τὸ φῶς τ' 'Αθάνατο ντυμένη ἡ 'Ολυμπία,
» φαντάζει, ἀστράφτει ὁλόγυρα καὶ δείχνειτ' ὡς ναός...».

Αὐτοὶ οἱ στίχοι, ἀπὸ τὸ «Θρίαμβο τοῦ Διαγόρα» μοῦ ἦρθαν στὸ νοῦ, σὰν πρωτομπῆκα ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα μέσα στὸ προαύλιο τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, γιὰ νὰ παρακολουθήσω τὴ γιορτή...

Ναί...Φάνταζε κι' ἄστραφτε ὁλόγυρα ἡ 'Αστυνομικὴ Σχολὴ ἐκείνη τὴ στιγμή...

"Ηταν λουσμένη μ' ἕνα φῶς... Τὸ φῶς ποὺ σκορποῦν ὅλα τὰ Μεγάλα ἔργα τῆς Δημιουργίας...

'Ακριβοστολισμένη καὶ χαρούμενη, ἔλαμπε ἀπὸ εὐτυχία...

Στάθηκα στὸ κέντρο τοῦ προαυλίου της, γιὰ νὰ θαυμάσω καὶ νὰ χαρῶ, μαζὶ μὲ τὸν ἄλλο κόσμο, ὅσα ὡραῖα ἔβλεπα γύρω μου νὰ μὲ κυκλώνουν πρόσχαρα, νὰ μοῦ μιλοῦν καὶ νὰ μοῦ τραγουδοῦν... Ναί!!!... Δὲν εἶναι ψέμμα... "Ενα σιγαλὸ τραγούδι ξαπλωνότανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ..."Ενα τραγούδι ρωμαντικό, γαλάζιο...

Στοὺς τοίχους τὰ γιορτινά της μπιμπελώ, οἱ σημαιοῦλες, οἱ θυρεοί, τὰ λογιῶν-λογιῶν λουλούδια της, καὶ πιὸ πάνω οἱ ἀνοιχτὲς μεγάλες σημαῖες της ἔκαναν τὸ χῶρο ἐτοῦτο νὰ παίρνῃ τὴ μορφὴ ἑνὸς μεγαλόπρεπου σταδίου, μέσα στὸν ὁποῖον ἔνοιωθες τὸν ἑαυτό σου νὰ καρδιοχτυπᾷ ἀπὸ συγκίνηση καὶ ἐνθουσιασμὸ μαζί...

'Απέναντι τὸ μικρὸ τουριστικό της περίπτερο, σκεπασμένο ὁλόκληρο,πνιγμένο, λὲς μέσα σὲ λογιῶν-λογιῶν χρώματα, λουλούδια καὶ ἄλλες κομψὲς καὶ γουστόζικες διακοσμήσεις...ἐνῶ πιὰ πάνω τὸ κοντάρι μὲ τὴ Σημαία τῆς Σχολῆς, κάτω ἀπὸ τὴ βασιλικὴ σημαιοῦλα....

"Ενα ἐλαφρὸ ἀεράκι, ποὺ ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ κεῖ τὴν ὥρα ἐτούτη, ἔκανε τὶς

σημαῖες νὰ ἀργοσαλεύουν ἀπὸ ψηλὰ σὰν νὰ προσεύχωνται πρὸς τὸ Θεό, γιὰ τὸν ἱερὸ σκοπὸ τούτης τῆς γιορτῆς.

Στὴ μέση ἦταν στημένο τὸ πράσινο ὑπόστεγο γιὰ τὴ Βασιλικὴ Οἰκογένεια, κυκλωμένο ἀπὸ μεγάλες γλάστρες καὶ στρωμένο μὲ θεόρατα, πανάκριβα χαλιά...

Σὰν ἔμπαινες στὴν πύλη τῆς Σχολῆς ἀντάμωνες ἕνα γραφικό, ἕνα σπάνιο θέαμα ὁμορφιᾶς, τάξης, γούστου...

'Ο Διοικητὴς τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτης ὑποδεχόμενος κατὰ τὴν τελετὴν τῆς προικοδοτήσεως τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πάφου κ. Φώτιον.

Δεξιά, τὸ ἔνοπλο τιμητικὸ ἀπόσπασμα τῶν δοκίμων 'Αρχιφυλάκων, ποὺ ἀπέδιδε τιμὲς στοὺς προσερχομένους ἐπισήμους.

...Δίπλα, ἡ ὀνομαστὴ Μπάντα τῆς 'Αστυνομίας, ἐπαιάνιζε θούρια καὶ γιορτινὰ ἐμβατήρια...'Ακόμα πιὸ κεῖ οἱ εὐτυχισμένοι γονεῖς μὲ τὰ παιδάκια τους, μαζὶ μὲ τὶς ἐκλεκτὲς καὶ εὐγενέστατες Κυρίες τῆς 'Επιτροπῆς...Αὐτὴν τὴν ὄψη παρουσίαζε ἡ Δυτικὴ πλευρὰ τοῦ προαυλίου τῆς Σχολῆς...

Κι' ὕστερα ἡ νότια...ἡ πλευρὰ τοῦ μικροῦ ὑποστέγου μὲ τὶς πολυθρόνες καὶ τὶς καρέκλες τῶν 'Αντιπροσωπειῶν τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων, τῶν Δημοσιογράφων, τῶν 'Αρχιερέων καὶ τῶν 'Αστυνομικῶν Διευθυντῶν.....

Κι' ἀπέναντι ἡ 'Ανατολικὴ πλευρά, μὲ ἄλλον ἐπίσης ἐκλεκτὸ κόσμο, ποὺ τὸν ἀποτελοῦσαν κομψὲς κυρίες, εὐγενικὰ κορίτσια, σεμνὰ παλληκάρια, δίπλα στὴν ἀντιπροσωπεία τῶν 'Αξιωματικῶν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος...

Ὅλα μὲ τάξη, μὲ ἀκρίβεια, μὲ γοῦστο μὲ ὁμορφιά...

Ὅλα στολισμένα κι' εὐχάριστα...

Ἕνα μαγικὸ χέρι καὶ ἕνα φωτισμένο δημιουργικὸ μυαλὸ εἶχε σχεδιάσει αὐτὴν τὴν εἰκόνα... Καὶ τὴν εἶχε δημιουργήσει ἐκ τοῦ μηδενὸς, μὲ καλαισθησία καὶ ἐκλεκτικότητα...

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἐκλεκτοὺς βοηθοὺς καὶ πάλι εἶχε σταθῆ, μέρες καὶ μέρες τώρα, κάτω ἀπὸ τὸν καυστικὸ ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ, θεμελιώνοντας τὸν κόσμο ἐτοῦτο τῆς ὁμορφιᾶς...

Γιατί, πέρα ἀπ' τὴν οὐσία τῆς γιορτῆς, ἡ διακόσμηση τοῦ γιορταστικοῦ χώρου εἶναι πάντα ὁ μεγάλος συντελεστὴς τῆς ἐπιτυχίας. Ὁ κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτης ἔδωσε

Αἱ Α.Α. Μ.Μ. οἱ Βασιλεῖς εἰσερχόμενοι εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολήν, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς προικοδοτήσεως τῶν ἀπόρων κορασίδων τῶν ἀστυνομικῶν.

ἕνα ἀκόμα μάθημα σ' ἐμᾶς, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦμε, ἕνα μάθημα πολύτιμο γιὰ τὸ τί μπορεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σὲ κάτι, καὶ ἔχει ὄρεξη νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ....

***

'Απὸ πολὺ ἐνωρὶς εἶχαν γεμίσει ἀσφυκτικὰ τὸ χῶρο τοῦ προαυλίου τῆς Σχολῆς ἄνθρωποι κάθε τάξεως καὶ κάθε ἡλικίας. Κι' ὕστερα ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ἡ ἐξέδρα τῶν ἐπισήμων ὁλοένα ἐπύκνωνε, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ποὺ τὴν διεύθυνε ὁ μαέστρος της δόκιμος Ὑπαστυνόμος κ. Μπουκουβάλλας.

Οἱ στολὲς ἔδιναν ἕνα ἐπίσημο τόνο στὸν χῶρο γύρω, τὰ παιδάκια ἀνυπομονοῦσαν καὶ φώναζαν, ὁ κ. 'Αρχηγὸς καὶ ὁ κ. 'Αρχιμανδρίτης πηγαινοέρχονταν στὸ

προαύλιο ὑποδεχόμενοι τοὺς προσερχομένους, τὰ λεπτὰ κυλοῦσαν σιγὰ-σιγά, ἡ μεγάλη στιγμὴ ἐπλησίαζε...

'Αλλὰ ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴν ἐξέδρα τῶν ἐπισήμων, γιὰ νὰ ἀναφέρουμε τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐπισκέπτας μας. Τιμοῦν λοιπὸν τὴν γιορτή μας αὐτήν, ὁ Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. 'Αθανασίου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πάφου κ. Φώτιος, ἡ ἐξαίρετος κ. Δηλαβέρη Πρόεδρος Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, ὁ βουλευτὴς 'Αθηνῶν κ. Βρανόπουλος μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. Μανιαδάκης, ὁ Διοικητὴς τῆς Α.Σ.Δ.Α.Ν. 'Αντιστράτηγος κ. Κετσέας, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων Ταξίαρχος κ. Παπαγιωργόπουλος, ὁ Ταξίαρχος τῆς 'Αεροπορίας κ. Τσόμπος, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς 'Αεροπορίας κ. Μαρμαρᾶς, ὁ Συνταγματάρχης Β. Χωρ/κῆς κ. Μιχα-

Αἱ Α.Α. Μ.Μ. οἱ Βασιλεῖς μετὰ τῆς Α.Υ. τῆς Πριγκιπήσσης Σοφίας, τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυν. Πόλεων κ. Ν. Κοκκίνου καὶ λοιπῶν ἐπισήμων, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς προικοδοτήσεως.

λόπουλος, ὁ Διευθυντὴς καὶ Ὑποδιευθυντὴς τοῦ Λεοντείου Λυκείου, ἅπαντες οἱ κ.κ. 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταί, ὡς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

Ἡ ὥρα ἦταν περίπου 7 καὶ τέταρτο, ὅταν ἐμφανίστηκε τὸ βασιλικὸ αὐτοκίνητο.

Κι' ἐνῷ ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ τιμητικοῦ ἀποσπάσματος παραγγέλλει : «παρουσιᾶστε ἄρμ» καὶ ἡ Μπάντα ἀνακρούει τὸ βασιλικὸ ἐμβατήριο, μιὰ σιωπὴ ἁπλώνεται σ' ὁλόκληρο τὸ χῶρο...Ὅλοι σωπαίνουν καὶ κυττάζουν πρὸς τὴν πύλη...Μονάχα οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς γίνουνται γρήγοροι, μονάχα ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς γίνεται φλύαρος. Νὰ ὁ Βασιλεύς, ὁ λατρευτὸς Βασιληᾶς μας, ὁ ἅξιος Πατέρας τοῦ Λαοῦ μας...Κι' ἀκόμα νὰ ἡ Βασίλισσά μας, ἡ πιὸ γλυκειὰ ἀνάμεσα στὶς πιὸ γλυκειὲς γυναῖκες τῆς Γῆς... Ἡ Μάννα τῶν δυστυχισμένων, ἡ προστᾶτις τῶν πτωχῶν...

Κι' ἀκολουθεῖ ἡ πανέμορφη πριγκίπησσα Σοφία, ἕνα σεμνὸ κορίτσι, ἕνα ἀληθινὸ ἀγγελούδι, ποὺ χαίρεσαι νὰ τὸ κυττάζῃς καὶ δὲν σταματᾷς νὰ τὸ καμαρώνῃς. Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας...Ἡ Βασιλικὴ μας Οἰκογένεια...

Ὦ ! 'Εμεῖς οἱ φτωχοὶ καὶ ὀνειροπαρμένοι δὲν ἔχουμε τίποτε ἄλλο πιὸ πολύτιμο κι' ἀγαπημένο ἀπ' αὐτήν...

Εἶναι τὸ Σύμβολο τῆς τάξεως, τῆς Δημοκρατίας μας... Εἶναι ἡ πίστη τῶν πατέρων μας... Εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τῶν πόθων τῆς φυλῆς μας...

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργὸς κ. Ἀθανασίου μετὰ τοῦ τ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Βραχνοῦ καὶ ἄλλων ἐπισήμων, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς προικοδοτήσεως.

Τὰ χειροκροτήματα, τὰ ζεστὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα ποὺ δονοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα, δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ ἐκδήλωση τοῦ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Λαοῦ πρὸς τὸν Βασιλέα του....Εἶναι κάτι πολὺ-πολὺ πάρα πάνω... Εἶναι ἕνας ὅρκος...Ὁ ὅρκος τῆς πίστης μας... Κι' εἶναι μαζὶ μιὰ προσευχή...Μιὰ θερμὴ προσευχὴ πρὸς τὸν Καλὸν Θεό... νὰ ἔχῃ πάντα κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη τῶν πτερύγων του τὴν πρώτη Οἰκογένεια τῆς πατρίδος μας, τὴν λατρευτή μας Βασιλικὴ Οἰκογένεια...

Ὕστερα ἀνακρούστηκε ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος καὶ τὰ πάντα ξανάπεσαν στὴ νάρκη μιᾶς μεγαλειώδους ἐθνικῆς ἐκστάσεως... Ὁ Βασιλεὺς χαιρετᾷ, ἡ Βασίλισσα χαμογελᾷ, κι' ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια καταλαμβάνει τὶς θέσεις της...

Τότε πλησίασε στὸ μικρόφωνο ὁ κ. Ἀρχηγός μας, ὁ ἀγαπημένος καὶ ἄξιος Ἀρχηγός μας, κ. Νικ. Κόκκινος, γιὰ νὰ προσφωνήσῃ τὸν Ἄνακτα, μὲ αὐτὰ τὰ ὑπέροχα λόγια....

«Μεγαλειότατε,

«Αἰσθάνομαι ὑψίστην τιμὴν καὶ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν, διότι μοὶ παρέχεται » σήμερον ἡ εὐτυχὴς εὐκαιρία, ἵνα, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας » Πόλεων, ἀποτίσω μέρος τῆς ὀφειλομένης Ὑμῖν πανελληνίου εὐγνωμοσύνης, διὰ » τὴν Θείαν ἐμπνεύσει ἀναληφθεῖσαν ὑφ' Ὑμῶν προσπάθειαν πρὸς ἀποκατάστασιν » τῶν ἀπόρων Ἑλληνίδων κορασίδων. Ἡ παρ' Ὑμῶν καὶ τῆς λαοφιλοῦς Βασιλίσσης » μας ἀναπτυχθεῖσα ἀπὸ μακροῦ ἀκάματος δραστηριότης εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς » Κοινωνικῆς Προνοίας, ἔχει πλημμυρίσει κυριολεκτικῶς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας » ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων μὲ ἄμετρον ἀγάπην καὶ θαυμασμόν.

«Ἡ ἀπαράμιλλος ἀγαθοποιὸς δρᾶσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Στέμματος, ἔχει ἀνα» γνωρισθῆ πολὺ πέραν τῶν συνόρων τῆς Πατρίδος μας, εἴμεθα δὲ ὑπερήφανοι διότι

» ὁ Βασιλικός μας Οἶκος ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Παγκοσμίου Συνδιασκέψεως Κοινωνικῆς » Προνοίας, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 9-8-56, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ἐπιστήμονες καὶ » ὀργανισμοὶ 52 κρατῶν, διὰ τοῦ βραβείου Κοινωνικῆς Προνοίας. 'Η Αὐτῆς Μεγα- » λειότης ἡ Βασίλισσά μας εἶναι ἡ πρώτη προσωπικότης, ἥτις ἔτυχε τοῦ βραβείου » τούτου, δι' ὅσα προσέφερεν εἰς τὴν μεγάλην ἰδέαν τῆς Κοινωνικῆς Βοηθείας καὶ » 'Αντιλήψεως.

«Εἰδικώτερον ἡ ὑπὸ τῆς 'Υμετέρας Μεγαλειότητος, μὲ τόσην πίστιν καὶ ἀπο- » φασιστικότητα ἀναπτυ- » χθεῖσα, πρώτυπος πρω- » τοβουλία ἐξευρέσεως πό- » ρων πρὸς προικοδότησιν » τῶν ἀπόρων κορασίδων, » εἶχε βαθυτάτην ἀπήχησιν » εἰς ἁπάσας τὰς τάξεις » τῆς κοινωνίας μας.

'Ένα στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς παραδόσεως, ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῶν βιβλιαρίων προικοδοτήσεως εἰς ἀπόρους κορασίδας ἀστυνομικῶν.

«'Η προσπάθειά Σας » αὕτη, προστιθεμένη εἰς » τὰς τόσας ἄλλας πεφω- » τισμένας κοινωνικάς Σας » μερίμνας, ἀποτελεῖ μίαν » ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν τοῦ » πλούτου τῶν αἰσθημάτων » ἀγάπης καὶ πατρικῆς » στοργῆς, ἅτινα κοσμοῦσι » τὴν Χριστιανικήν Σας » ψυχήν, ἔναντι τοῦ Λαοῦ » Σας.

«Διὰ τῆς ἐνεργείας Σας » ταύτης, δίδετε τὴν λύσιν » εἰς ἓν σοβαρώτατον πρό- » βλημα, τὸ ὁποῖον εὐθὺς » ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν » τοῦ γάμου, ἀπασχολεῖ » βασανιστικῶς τοὺς πτω- » χοὺς οἰκογενειάρχας, οἵ- » τινες δὲν ἔχουν τὰς δυ- » νατότητας νὰ προπαρα- » σκευάσουν μίαν, σχετι- » κὴν ἔστω, οἰκονομικὴν » βάσιν, διὰ τὴν εὐοίωνον » ἐκκίνησιν τῆς συζυγικῆς ζωῆς τῶν θυγατέρων των.

«'Οσονδήποτε καὶ ἂν κατηγορεῖται ὁ θεσμὸς τῆς προικός, εἶναι γεγονὸς ὅτι » ἀπὸ μακροτάτων αἰώνων εἶναι οὗτος συνυφασμένος, ὑπὸ ποικίλας βεβαίως κατὰ » λαοὺς καὶ αἰῶνας μορφάς, μὲ τὸν θεσμὸν τοῦ γάμου, ὅσον δὲ αὐξάνουν αἱ βιωτικαὶ » ἀνάγκαι τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ βιούντων ἀνθρώπων, τόσον δυσχερέστερον καθίσταται » τὸ πρόβλημα τοῦτο.

«'Οφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ γάμος, ἵνα εὐδοκιμήσῃ καὶ ἀποφέρῃ τοὺς » προσδοκωμένους καλοὺς ἀτομικοὺς καὶ κοινωνικούς του καρπούς, ἀπαιτεῖ πνευμα- » τικήν, ψυχικὴν ἀλλὰ καὶ ὑλικὴν προπαρασκευήν, ἀτυχῶς δὲ εἰς τὸν ἔγγαμον κοι- » νωνικὸν βίον, ἡ πλήρωσις τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν προβάλλει ἀπαιτητικωτέρα.

«Ἐδῶ δὲ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ βαρύτης καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ἀξία τῆς Ὑμετέρας ἐμ-
» πνεύσεως, διότι διὰ τῆς ἐξευρέσεως τοῦ τρόπου τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς ὑλικῆς
» προπαρασκευῆς τῆς συζυγικῆς ζωῆς, διευκολύνεται ὁ γάμος καὶ οὕτω ἐξουδετε-
» ρώνονται οἱ δισταγμοὶ διὰ τὴν συγκρότησιν τῆς οἰκογενείας.

«Ἡ καλὴ οἰκογένεια καὶ δὴ ἡ Ἑλληνοχριστιανική, εἶναι ἡ κοιτὶς τοῦ ἐπιγείου
» παραδείσου τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

«Ἡ καλὴ οἰκογένεια συνιστᾷ ὑπεραξίαν, διότι ἀποτελεῖ τὸ ψυχοπνευματικὸν
» ἐργαστήριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συντίθενται, ἐπεξεργάζονται καὶ τελειοποιοῦνται
» ὅλαι αἱ ἀνώτεραι ψυχικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἀξίαι τοῦ ἀνθρώπου.

« Εἰς τὴν καλὴν οἰκογένειαν καλλιεργεῖται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ λατρεία πρὸς
» τὸν Θεόν, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ
» πίστις πρὸς τὴν Πατρί-
» δα, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν
» πλησίον, ὁ σεβασμὸς πρὸς
» τοὺς νόμους καὶ τὰ δικαι-
» ώματα τῶν συνανθρώπων
» μας, ἡ ἀτομικὴ ἀξιοπρέ-
» πεια, ἡ ἔφεσις πρὸς ἐρ-
» γασίαν καὶ πρόοδον καὶ
» γενικῶς ἅπασαι αἱ ψυχι-
» καὶ καὶ πνευματικαὶ ἀ-
» ρεταί, αἱ ὁποῖαι προά-
» γουσι τὸν ἄνθρωπον πρὸς
» τὸ τέλειον καὶ προπαρα-
» σκευάζουσι τὴν ἐπέκτα-
» σιν ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς
» γῆς, τῆς ἰδεώδους χρι-
» στιανικῆς κοινωνίας τοῦ
» ἑνὸς ποιμνίου καὶ ἑνὸς
» ποιμένος.

Ἕνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς παραδόσεως, ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῶν βιβλιαρίων προικοδοτήσεως εἰς ἀπόρους κορασίδας ἀστυνομικῶν.

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστός,
» κατὰ τὴν ἐνανθρώπισίν
» Του, ἀπέδωσε πρωταρχικὴν σημασίαν εἰς τὸν θεσμὸν τῆς οἰκογενείας καὶ διὰ
» τοῦτο παρέστη αὐτοπροσώπως μετὰ τῆς Θεομήτορος εἰς τὸν ἐν Κανᾷ γάμον, ὅ-
» που μάλιστα «ἔκαμε τὴν ἀρχὴν τῶν θαυμάτων του καὶ ἐφανέρωσε τὸ πρῶτον
» τὴν δόξαν Αὐτοῦ», μετατρέψας διὰ τῆς εὐλογίας Του τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.

«Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες σεμνυνόμεθα διότι ἡ Ἑλληνικὴ Βασιλικὴ Οἰκογένεια,
» ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν πνοὴν καὶ κατεύθυνσιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ τὴν
» ἄγρυπνον, προσεκτικὴν καὶ φιλόστοργον ἐπιμέλειαν τῆς Βασιλίσσης μας, ἀποτελεῖ
» πρότυπον εὐσεβοῦς Ἑλληνοχριστιανικῆς οἰκογενείας, μὲ ἄφθαστον λατρείαν πρὸς
» τὸν Θεόν, μὲ ἄπειρον ἀγάπην καὶ πίστιν πρὸς τὴν Πατρίδα, μὲ στοργὴν μέχρις
» αὐταπαρνήσεως πρὸς τὸν Λαὸν καὶ μὲ βασιλικοὺς βλαστούς, ὑποδείγματα πάσης
» ἀγνότητος, σεμνότητος καὶ ἀρετῆς...

«Ἀλλ' ἔτι πλέον, ἡ ἔμπνευσίς Σας αὕτη, ἐκτὸς τῆς σοβαρωτάτης συμβολῆς
» της πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀπαραιτήτου διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς
» θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας, δημιουργεῖ καὶ μιὰν ὡραιοτάτην εὐκαιρίαν ὅπως ἐκδηλω-
» θῶσι κατὰ τρόπον πρακτικῶς ὠφελιμότατον τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς
» κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν πολιτῶν.

«Οἱ ὑπέροχοι λόγοι Σας, κατὰ τὴν τελευταίαν περιοδείαν Ὑμῶν τοῦ παρελθόν-
» τος μηνὸς ἀνὰ τὴν Νότιον Ἑλλάδα, ἀπετέλεσαν ὄντως κήρυγμα ἀγάπης καὶ ἑνότητος

» τοῦ 'Ελληνικοῦ Λαοῦ, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερον βάθρον «τῆς ἰσχύος Σας»
» καὶ τὴν θετικωτέραν ἐγγύησιν τῆς 'Εθνικῆς καὶ κοινωνικῆς μας προόδου.

«'Η 'Αστυνομία Πόλεων, ἥτις ὑπῆρξε πάντοτε σημαιοφόρος εἰς πᾶσαν ἐκδή-
» λωσιν κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ἐξεδήλωσε καὶ ἐν προκειμένῳ εἰς τὸν πλέον ἔντονον
» βαθμὸν τὰ αἰσθήματα φιλαλληλίας, ὑφ' ὧν κατέχεται.

« Καθολικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμμετοχὴ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος εἰς τὸν προαι-
» ρετικὸν ἔρανον πρὸς συγκέντρωσιν τῶν πόρων προικοδοτήσεως, δὲν περιωρίσθη
» δὲ μόνον εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐγγάμων μελῶν του, ἀλλὰ μὲ τὸ
» πνεῦμα τῆς εὐρυτέρας κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ὅπερ διακρίνει τοὺς ἀστυνομικούς

'Η Μεγάλη Μητέρα θερμαίνει μὲ τὴν στοργήν Της σύζυγον ἀστυνομικοῦ.

» μας, ἐμερίμνησε ἐπὶ πλέον καὶ διὰ τὴν συγκέντρωσιν χρημάτων πρὸς προικοδό-
» τησιν ἀπόρων κορασίδων καὶ ἑτέρων πτωχῶν οἰκογενειῶν τῆς 'Ελληνικῆς Κοινω-
» νίας, ὧν τὰ βιβλιάρια προικὸς θὰ παραδοθῶσιν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν 'Υμετέραν Με-
» γαλειότητα πρὸς ἐπίδοσιν.

«'Η ἀναληφθεῖσα προσπάθεια θὰ συνεχισθῇ παρ' ἡμῶν μὲ πίστιν, κατ' ἔτος
» δὲ θὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ σημερινὴ θεάρεστος τελετή, τὴν ὁποίαν θὰ λαμπρύνῃ
» ἡ χριστιανικὴ ἀκτινοβολία τῆς 'Υμετέρας Μεγαλειότητος.

«Περαίνων, παρακαλῶ τὸν Παντοδύναμον ὅπως χαρίζῃ ὑγείαν καὶ μακρο-
» βιότητα εἰς ὁλόκληρον τὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν, ἀξιώσῃ δὲ 'Υμᾶς ὅπως παρα-

» στῆτε εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν στεφάνων τοῦ γάμου τῶν σήμερον διὰ τῶν χειρῶν Σας » προικοδοτουμένων κορασίδων.

«Καὶ ἤδη λαμβάνω τὴν ὑψηλὴν τιμὴν ἵνα παρακαλέσω τὴν Ὑμετέραν Μεγα- » λειότητα, ὅπως εὐαρεστηθῇ καὶ ἐπιδώσῃ τὰ καταρτισθέντα 319 βιβλιάρια προικὸς » εἰς τὰς παρισταμένας δικαιούχους».

Ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα καλύπτουν τὸ τέλος τῆς προσφωνήσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Ἀληθινά, ἦταν τὰ λόγια του ὑπέροχα, καὶ δίκαια προκάλεσαν ἐτοῦτον τὸν ἐνθουσιασμό...

Μετὰ τὸν κ. Ἀρχηγὸ πλησίασε στὸ μικρόφωνο ὁ κ. Γ. Κανελλάκης, Γραμματεὺς τῆς Κεντρικῆς Ἐρανικῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ ἀπευθυνόμενος στοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν ἐξήγησε τὴ σημασία τῆς Βασιλικῆς χειρονομίας καὶ ὑπέδειξε τὸν τρόπο αὐξήσεως τοῦ ποσοῦ ποὺ χορηγεῖται ἀπὸ τὸν Βασιλέα. Ἦταν ἐπιδέξιος ὁμιλητὴς ὁ κ. Κανελλάκης καὶ ἐνθουσίασε τοὺς ἀκροατές του.

Καὶ ἡ ὥρα ἔφτασε, καθὼς ὁ κ. Βρυώνης ἐπλησίασε στὸ μικρόφωνο, γιὰ νὰ ἐκφωνήσῃ ἕνα-ἕνα τοὺς ἀριθμοὺς τῶν κοριτσιῶν ποὺ θὰ πάρουν τὴν προῖκα τους. Ἔτσι ἄρχισε μιὰ παράξενη παρέλαση πρὸ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας... Μητέρες καὶ πατέρες μὲ τὰ παιδάκια τους στὸ χέρι, μόλις ἄκουγαν τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς κόρης τους, πλησίαζαν στὴν ἐξέδρα τοῦ Βασιλέως... Ἐκεῖ ὁ κ. Ἀρχηγὸς παρέδιδε στὸν Ἄνακτα ἕνα-ἕνα βιβλιάριο, καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸ ἔδιδε στοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν, πού, καταφανῶς συγκινημένοι, ἔσκυβαν καὶ φιλοῦσαν τὸ χέρι τοῦ Βασιλέως πρῶτα, ὕστερα τῆς Βασιλίσσης, κι' ὕστερα φεύγοντας ἔπαιρναν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κυριῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἕνα μικρὸ δεματάκι μὲ καραμέλλες γιὰ τὰ παιδιά, δῶρο τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Ἕνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν παραδόσεως ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν βιβλιαρίων προικοδοτήσεως εἰς ἀπόρους κορασίδας ἀστυνομικῶν.

Σκηνὲς συγκινητικὲς καὶ γραφικὲς μαζὶ ἔλαβαν χώρα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα... Ἄλλοτε ὁ βασιλεὺς ἔπαιρνε στὰ χέρια του ἕνα μικρό, ἄλλοτε ἡ Βασίλισσα τὄπαιρνε κοντά της καὶ τὸ φιλοῦσε...κι' ἄλλοτε πάλι, οἱ συγκινημένοι γονεῖς, δὲν μποροῦσαν νὰ κρατηθοῦν καὶ ξέσπαγαν σ' ἕνα κλάμμα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὸν Ἄνθρωπο Αὐτὸν ποὺ πάντα καὶ παντοῦ βρέθηκε κοντὰ στὸ Λαό του καὶ στὶς ἀνάγκες του...

Καὶ ἡ παρέλαση συνεχίστηκε ὥρα πολύ... Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Βασιλεὰς διετήρησε πάντα τὴν ἴδια χαρούμενη ἔκφραση στὸ πρόσωπό Του... Ὄρθιος πάντα καὶ γελαστός, δὲν ἔδειξε οὔτε γιὰ ἕνα λεπτὸ σημεῖα κοπώσεως.... Στάθηκε ἔτσι μέχρι ποὺ παράδωσε τὸ τελευταῖο βιβλιάριο προικοδοτήσεως...Αὐτὸ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση καὶ σχολιάστηκε εὐμενέστατα καὶ μὲ θαυμασμό...

Κι' ὅταν πέρασε καὶ ἡ 319η μητέρα, ὁ ἐκλεκτὸς ἐκφωνητὴς κ. Βρυώνης, ἔκλεισε τὴν ὅλη γιορτή, ἀναγγέλλοντας ἐπισήμως τὴν παράδοση τῶν 319 βιβλιαρίων..

Τότες ἀντήχησε καὶ πάλι τὸ Βασιλικὸ 'Εμβατήριο, καὶ ὁ "Αναξ ἀπεχώρησε, καταχειροκροτούμενος....

Τὴν ἴδια ὥρα ξέσπασε μιὰ ἄλλη γιορτή...γιορτὴ 'Ελληνικὴ καὶ ἐνθουσιώδης, καθὼς ἄρχισαν νὰ προσφέρωνται τὰ ἀναψυκτικά...

Τὰ κλάμματα καὶ οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν...οἱ ἐκδηλώσεις εὐγνωμοσύνης τῶν γονέων τους...καὶ ἡ χαρούμενη ἀτμόσφαιρα ποὺ κυριάρχησε, συνέθεσαν μιὰν ἀκριβὴ εἰκόνα ὁμορφιᾶς....

'Αξίζουν χίλια συγχαρητήρια κι' ὁλόκληρη τὴν εὐγνωμοσύνη μας τὰ Μέλη τῆς 'Επιτροπῆς ποὺ κοπίασαν γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν Βασιλέα στὸ πολύτιμο ἔργο Του, ἤτοι αἱ κ.κ. Στεφάνου, Λιαρομμάτη, Κουτσουμπλῆ, Παρίση, Μενῆ, Πίσση,

'Αστυφύλακες μὲ τὰ βιβλιάρια προικοδοτήσεως τῶν θυγατέρων των, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς 20/6/57.

Πατέλη, Σκούταρη, Μ. Καραμαρία, Ε. Καραμαρία, Πίττα, Ταμβίσκου, Δοβλέτη, Βενιέρη, Μαρανῆ, 'Αποστόλου, Σακατζόγλου, Γενέλου, Κωνσταντινίδου, Κουμουτζῆ ὡς καὶ οἱ κ.κ. Περαντώνης, Πολίτης, Βρυώνης καὶ Μαργαρίτης.

"Ετσι, πρὶν ἀκόμα κλείσουν τὰ δυό τους χρόνια, τὰ φτωχὰ κοριτσάκια τῶν ἀστυνομικῶν, ἔχουν κι' ὅλας λύσει τὸ πρόβλημα τῆς προίκας τους...

Θἄναι αὔριο ἴσως περιζήτητες νυφοῦλες, ποὺ τοὺς τὸ εὐχόμαστε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας...

"Ομως πίσω ἀπ' ὅλη αὐτὴν τὴν γιορτὴ κρύβεται ἕνα βαθύτερο δίδαγμα...Τὸ δίδαγμα τῆς ἀγάπης τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ὁμορφιᾶς τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας μας, ποὖναι τὸ ὡραιότερο πολίτευμα τῆς Γῆς...

Δὲν συμφωνεῖτε ;

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΗΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΝ

Ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ Ποινικῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ**

Ι. Ἡ πλήρωσις τοῦ σκοποῦ τῆς ποινῆς, κατὰ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς εἰδικῆς προλήψεως, ἀνεζητήθη εἰς σωφρονιστικὴν μεταχείρισιν συντιθεμένην κυρίως ἐκ δύο στοιχείων: α) ἐργασία καὶ β) ἀγωγή. Τούτῳ τῷ λόγῳ τὰ νεώτερα σωφρονιστικὰ συστήματα ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἄμβλυνσιν τοῦ «δεινοῦ» τῆς ποινῆς, ὅπερ, θέλουσι νὰ ἐξαντλῆται εἰς μόνην τὴν στέρησιν τῆς ἐλευθερίας, ἄνευ ἄλλης ἐπιπροσθέτου δεινοπαθείας, βραχύνουσι τὸ πρῶτον σκέλος αὐτῆς, «τὸ ἀντιπεπονθός», καὶ ἀναγνωρίζουσιν ὅτι πέραν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀγωγῆς ὑπάρχει καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς προσεπικλήσεως τῆς συνδρομῆς τοῦ θρησκευτικοῦ παράγοντος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ἔνθεν μέν, καλλιεργείας τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, διὰ διδασκαλίας καὶ κατηχήσεως, ἔνθεν δέ, διὰ τῆς παροχῆς ἠθικῆς βοηθείας καὶ παραμυθίας, ὡς καὶ διὰ τῆς παροχῆς τῶν μέσων καὶ τῆς διαθέσεως τόπου καὶ ἐλευθέρου χρόνου διὰ τὴν τέλεσιν τῶν τῆς θρησκευτικῆς λατρείας.

ΙΙ. Οἱ κανόνες τῆς «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν», οἱ περιεχόμενοι εἰς τὸ διάγραμμα τῶν «ἐλαχίστων ὅρων» μεταχειρίσεως τῶν κρατουμένων καὶ οἱ ὅμοιοι τοῦ διαδόχου αὐτῆς «Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν», καθορίζουσιν ὅτι ὁ κρατούμενος δέον νὰ ἀπολαμβάνῃ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ συνειδήσεως καὶ τῆς εὐχερείας τῆς ἐκπληρώσεως τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ὡς καὶ τῆς ἀκωλύτου προσεπικλήσεως τῆς βοηθείας καὶ τῆς παραμυθίας τοῦ θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ τῆς πίστεώς του, μάλιστα δέ, προκειμένου περὶ ἀνηλίκων, κατηγορηματικώτερον ἐπιτάσσεται ὅτι δέον νὰ διακριβώνωνται ποῖαι αἱ πρὸς αὐτοὺς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίαι τῶν γονέων ἢ κηδεμόνων των, ἵνα ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ἡ σωφρονιστικὴ ὑπηρεσία κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς σωφρονιστικῆς ἀγωγῆς.

Τούτων ἑπόμενοι οἱ κανονισμοὶ τῶν σωφρονιστικῶν καταστημάτων ἢ οἱ εἰδικοὶ νόμοι ἐκτελέσεως τῶν ποινῶν, διαγορεύουσι τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ κρατουμένου ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐν τῇ φυλακῇ εἰσόδου του δηλοῖ παραχρῆμα τὸ θρήσκευμα ἢ τὸ δόγμα εἰς ὃ ἀνήκει, ἢ ἐὰν εἰς οὐδὲν ἀνήκει.

ΙΙΙ. Ἡ ἀξία τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς ἐν τῷ εὐρυτέρῳ πλαισίῳ τῆς καθόλου ἀγωγῆς, ἐν τῇ σωφρονιστικῇ μεταχειρίσει δὲν ἀμφισβητεῖται. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χόβαρτ (1774) ἐπεσημάνθη ἡ σημασία τῆς θρησκείας ὡς ἠθικοῦ παράγοντος καὶ ἡ βοήθεια ἣν παρέχει διὰ τὴν ἐγκαρτέρησιν τῆς ποινῆς ἡ θρησκευτικὴ παραμυθία, ὁ δὲ Bekkaria (1764) συνέπλεξε μετὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τὴν θρησκευτικὴν κατήχησιν.

Ἡ ἐφαρμογὴ ὅμως διεθνῶς τῶν προμνησθέντων κανόνων προεκάλεσε δύο ζητήματα: α) εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἐπιχειρηθῇ ὑπὸ τῆς σωφρονιστικῆς ὑπηρεσίας ἡ κατήχησις τοῦ ἄνευ θρησκεύματος κρατουμένου καὶ β) ὁ δηλώσας τὸ θρήσκευμα ἢ τὸ δόγμα κρατούμενος καὶ μὴ στέργων εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐξ αὐτοῦ καθηκόντων καὶ ἀποφεύγων πᾶν ὅ,τι συνάπτεται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως πρὸς αὐτό, δύναται νὰ πειθαναγκασθῇ, καὶ ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, μέχρι ποίου ὁρίου ἐπιτρέπεται ὅπως ἐξελιχθοῦν τὰ μέτρα πειθαναγκασμοῦ. Διὰ τῶν ἑπομένων ἐκτίθεται πῶς ἀντιμετωπίζονται τὰ δύο ταῦτα ζητήματα.

Οἱ σύγχρονοι ἐγκληματολόγοι καὶ σωφρονισταί, κηδόμενοι μετὰ σχολαστικότητος τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, δὲν ἀρνοῦνται μὲν τὴν ἀξίαν τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ κατηχήσεως, οὐδὲ τὴν σκοπιμότητα καὶ τὴν ψυχολογικὴν ἀναγκαιότητα τῆς τελέσεως τῶν τῆς θρησκευτικῆς λατρείας, ἀλλὰ δὲν προγραμματίζουσιν αὐτὰ ὑποχρεωτικῶς μετὰ τῆς καθόλου ἀγωγῆς καὶ διδασκαλίας,

ἀφιεμένης τῆς σωφρονιστικῆς ὑπηρεσίας νὰ ἀνεχθῇ καὶ τὸν ἄνευ θρησκεύματος καὶ νὰ μὴ πειθαναγκάσῃ τὸν «ἀδιάφορον» ἢ τὸν «ἐχθρικόν», εἰ μὴ μόνον δι' ἁπλῆς πειθοῦς. Ὑποχρεοῦται ὅμως ἡ σωφρονιστικὴ ὑπηρεσία νὰ διαθέτῃ ἐν τῷ συγκροτήματι τοῦ καταστήματος, τόπον διὰ τὴν τέλεσιν τῆς θρησκευτικῆς λατρείας καὶ νὰ διαθέτῃ ἕνα ἢ πλείονα θρησκευτικοὺς λειτουργοὺς τῶν κυριωτέρων δογμάτων ἢ θρησκευμάτων τῆς πλειονότητος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς φυλακῆς καὶ νὰ καλῇ ἀπροφασίστως τὸν ὑπὸ τοῦ κρατουμένου ἐπικαλούμενον θρησκευτικὸν λειτουργόν.

Κατ' ἐξαίρεσιν, προκειμένου περὶ κατ/των ἀνηλίκων, ἡ θρησκευτικὴ κατήχησις καὶ ἡ διδασκαλία, ὁ ἐκκλησιασμὸς καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ θείου, περιλαμβάνονται κατὰ κανόνα εἰς τὰ προγράμματα τῆς λειτουργίας τῶν ἱδρυμάτων τούτων καὶ ἐπιδιώκεται ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πάντως διὰ μέσων ἐξαναγκασμοῦ.

ΙΥ. Παρ' ἡμῖν τὸ θέμα δὲν ἐμφανίζεται προβληματικόν. Ὁ πληθυσμὸς τῶν ἑλληνικῶν φυλακῶν ἀνήκει εἰς τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν πίστιν, ἐλάχιστοι δὲ εἶναι καθολικοὶ ἢ διαμαρτυρόμενοι, ἰσραηλῖται ἢ μωαμεθανοί.

Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν, ἐκ τῶν δεδομένων τῆς μακρᾶς ὑπηρεσιακῆς πείρας μου, δήλωσιν κρατουμένου ὅτι εἶναι «ἄνευ θρησκεύματος». Τούτῳ τῷ λόγῳ τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Σωφρονιστικῆς Ὑπηρεσίας δὲν ἐμφανίζεται δύσκολον ἐξ ἀντικειμένου. (Ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσε κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον ἡ ὑπερπλήρωσις τῶν φυλακῶν διὰ τριῶν δεκάδων χιλιάδων ὡς ἔγγιστα καὶ ἐπὶ μίαν πενταετίαν περίπου ὑπὸ κομμουνιστῶν ἐγκληματιῶν, οἵτινες, κατὰ κανόνα, καίτοι ἐδηλοῦντο «Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί,», ὄχι μόνον εἶχον ἀπεμπολήσει πᾶσαν θρησκευτικὴν πίστιν, ἀλλὰ καὶ ἐχθρικὴν στάσιν οὐχὶ σπανίως ἐλάμβανον πρὸς πᾶν θρησκευτικόν. Δὲν ὑστέρησαν εἰς παρομοίας ἐκδηλώσεις οὐδὲ αἱ γυναῖκες κρατούμεναι τῆς αὐτῆς κατηγορίας).

Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα εἶναι δυσχερὲς ἐκ τῆς ἀπόψεως διαθεσίμων μέσων. Ἡ θρησκευτικὴ ὑπηρεσία δὲν εἶναι ὠργανωμένη ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως καταλλήλων κληρικῶν. Δύο μόνον θεολόγοι κληρικοὶ ὑπηρετοῦσι. Εἶναι οὗτοι πεφωτισμένοι Ποιμένες ἑνὸς ποιμνίου συντιθεμένου ἐξ ὅλων τῶν κακιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὅλων τῶν δυστυχιῶν καὶ ἀτυχιῶν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Τὰς μονίμους θέσεις τῶν κληρικῶν εἰς τὰς πλείστας τῶν μεγάλων φυλακῶν κατήργησεν ἡ οἰκονομικὴ ὑπερυπηρεσία διὰ λόγους οἰκονομιῶν. Ἐπιστρατεύονται διὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας λειτουργίας καὶ τῶν ἄλλων ἱεροπραξιῶν κληρικοὶ ἐφημέριοι ἐκ τῶν ναῶν τῶν πόλεων. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐξαρκεῖ. Ὁ θρησκευτικὸς λειτουργὸς ἐν τῷ σωφρονιστικῷ ἱδρύματι ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι μέλος τῆς σωφρονιστικῆς ὑπηρεσίας, νὰ μετέχῃ τοῦ καθημερινοῦ προγράμματος τοῦ σωφρ. καταστήματος, νὰ διδάσκῃ εἰς τοὺς κύκλους συμπληρωματικῶν μορφωτικῶν μαθημάτων καὶ εἰς τὸ σχολεῖον γραμματικῆς ἐκπαιδεύσεως, νὰ εἶναι δὲ ὁ συμπαραστάτης τῆς διευθύνσεως εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν θεμάτων ἠθικῆς, συνειδήσεως καὶ πειθαρχικῆς τάξεως, τῶν ἐν τῷ σωφρ. καταστήματι ἀνακυπτόντων διὰ τὸ σύνολον τῶν κρατουμένων καὶ δι' ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν.

Ἐν Εὐρώπῃ οὐ μόνον εἰς τὰ μεγάλα σωφρονιστικὰ καταστήματα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τῶν μικρῶν πόλεων, ἡ ὀργάνωσις τῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας εἶναι ὁμολογουμένως ἀξιοζήλευτος. Ἡ ἐκκλησία τῶν καθολικῶν ἰδίᾳ, διαθέτει πλείονα τοῦ ἑνὸς δι' ἕκαστον σωφρονιστικὸν κατάστημα κληρικοὺς βαθείας θεολογικῆς καὶ γενικῆς μορφώσεως, ὡς μονίμους ὑπαλλήλους τῆς σωφρονιστικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἄφθονα παρέχει τὰ ὑλικὰ μέσα διά τὴν συντήρησιν παρεκκλησίων (Chapelles), πλουσίως κεκοσμημένων, διὰ τὴν προμήθειαν θεολογικῶν βιβλίων καὶ ἐν γένει διὰ τὴν λειτουργίαν πάσης θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας.

Αἱ πολλαπλαῖ ἀτέλειαι τῆς σωφρονιστικῆς ὑπηρεσίας παρ' ἡμῖν θὰ ἠλαττοῦντο οὐσιωδῶς, ἐὰν ἡ θρησκευτικὴ ὑπηρεσία ἐπετυγχάνετο νὰ ὀργανωθῇ πλήρως εἰς τὰς κυριωτέρας φυλακὰς καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ ἱδρύματα τῶν ἀνηλίκων.

Ἡ ἄποψις αὕτη ἐπιρρωνύεται καὶ ἐκ τοῦ τελευταίου ἐγγράφου τῆς Γενικῆς Δ/σεως Ποιν. Δικαιοσύνης Ὑπουργείου Δικαιοσύνης (ὑπ' ἀριθμ. 23898 τῆς 7-3-1957), πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὑπογραφόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ὅπερ ὡς ἐν ἐπιλόγῳ παραθέτω :

«Ἔχω τὴν τιμὴν ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἐπικαλούμενος τὴν συνδρομὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ ἐν συνεχείᾳ ἐκτιθεμένου κοινωνικῆς σημασίας θέματος.

«Ἐν τῇ χώρᾳ μας λειτουργοῦσιν 72 ὑπηρεσίαι Φυλακῶν, περιλαμβάνουσαι 7.500 κρατουμένους. Ἐν αὐταῖς δὲν παραλείπεται ἡ σωφρονιστικὴ καὶ ἐθνικὴ προσπάθεια, ἡ ἐκ τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων βεβαίως ἐπιτρεπομένη. Αἱ ἀτέλειαι καὶ αἱ ἐλλείψεις εἶναι πολλαί, πλὴν ἡ μετ' ἐπιμελείας καὶ πίστεως ἐπὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου, χρησιμοποίησις τῶν διατιθεμένων μέσων, παρέχει ἡμῖν τὴν ἱκανοποίησιν ἐπαρκοῦς ἀποδόσεως, ἤτις εἰς τινας περιπτώσεις, ὡς ἐν τῇ ὀργανώσει τῆς ἐργασίας ἐν ταῖς ἀγροτικαῖς φυλακαῖς, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐγγίζει τὴν πληρότητα.

«Ἐν τούτοις, ὡς Χριστιανοί, πιστεύοντες εἰς τὴν προσαρμογὴν τῆς Θρησκείας μας πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, εἰς τὴν ἀξίαν τῆς παρηγορίας τὴν ὁποίαν φέρει πρὸς τοὺς ἀτυχήσαντας συνανθρώπους καὶ εἰς τὴν διὰ τῆς μετανοίας σωτηρίαν, ἔχομεν τὴν ἀνησυχίαν, ὅτι ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς δὲν πραγματοποιεῖται ἐν ταῖς Φυλακαῖς τὸ χριστιανικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνύψωνε τὰς Ψυχὰς καὶ θὰ ἀνεμόρφωνε τὰς συνειδήσεις. Οὕτως ἐπὶ 72 ὑπηρεσιῶν Φυλακῶν, διαθέτομεν σήμερον μόλις 2 μονίμους ἱερεῖς καὶ ἑτέρους 14 ἐπὶ μικρᾷ ἀποζημιώσει, τοῦτο δὲ λόγῳ ἀδυναμίας τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ ὅπως παράσχῃ τὰ μέσα προσλήψεως τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ ἱερέων, μάλιστα ἐπ' ἀμοιβῇ ἱκανοποιητικῇ, ἱκανῇ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπασχόλησιν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο πεπαιδευμένων κληρικῶν. Εἰς ἑτέρας 50 ἐξ ἄλλου φυλακὰς προσέρχονται ἱερεῖς κατ' ἀραιὰ διαστήματα, συστάσει τῶν ἁρμοδίων κατὰ τόπους Ἱερῶν Μητροπόλεων, ἐνῷ εἰς τὰς ὑπολοίπους Φυλακὰς (Τριπόλεως, Κεφαλληνίας, Πρεβέζης, Ἀμφίσσης, νήσου Γυάρου καὶ Ὠρωποῦ) δὲν προσέρχεται λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἄνω φυλακάς, ἡ προσέλευσις ἱερέων πραγματοποιεῖται κατὰ τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων μόλις ἅπαξ ἢ δὶς τοῦ μηνός.

«Ἐκ τῶν στοιχείων τούτων, ἀγόμεθα εἰς τὴν διατύπωσιν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα τῆς παρακλήσεως, ὅπως, ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῆς ἀδυναμίας τῆς Πολιτείας, ἵνα παράσχῃ τὰ οἰκονομικὰ μέσα ἀντιμετωπίσεως τῆς προκυπτούσης ἀνάγκης, θελήσητε καὶ συστήσητε εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἱερὰς Μητροπόλεις ἵνα ἀναλάβωσι συστηματικώτερον τὸ ἔργον τῆς θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν κρατουμένων ἐν ταῖς Φυλακαῖς τῆς περιφερείας των, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς τῶν σημειωθεισῶν ὡς ἄνω πόλεων, εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ὁποίων οὐδόλως προσέρχεται ἱερεύς, διὰ τὴν στοιχειώδη ἔστω ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν κρατουμένων.

« Εὐγνώμονες πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν παρεχομένην παρ' αὐτῆς συνδρομὴν εἰς τὸ σωφρονιστικὸν ἔργον, μνήμονες τῶν [illegible]δόσεών της προθύμου προσφορᾶς ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ ἀκαταπονήτου ἐργασίας ὑπὲρ τῶν ἁμαρτησάντων, ἐπικαλούμεθα καὶ αὖθις τὴν συμπαράστασίν της, ἐν ἐπιγνώσει τῆς ἀληθείας ὅτι ἐπιφορτίζομεν Αὐτὴν ὑπερόγκως διὰ τῆς αἰτήσεώς μας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους θὰ ἐπιτρέψωσι βραδύτερον τὴν πρέπουσαν ἀντιμετώπισιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται θέματος.

«Παρακαλῶ, Μακαριώτατε, ὅπως δεχθῆτε τὰς εὐχαριστίας μου, ὁμοῦ μὲ τὴν ἔκφρασιν τοῦ σεβασμοῦ μου ».

Ι. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ρυθμός στην κυκλοφορία οχημάτων & ωζών

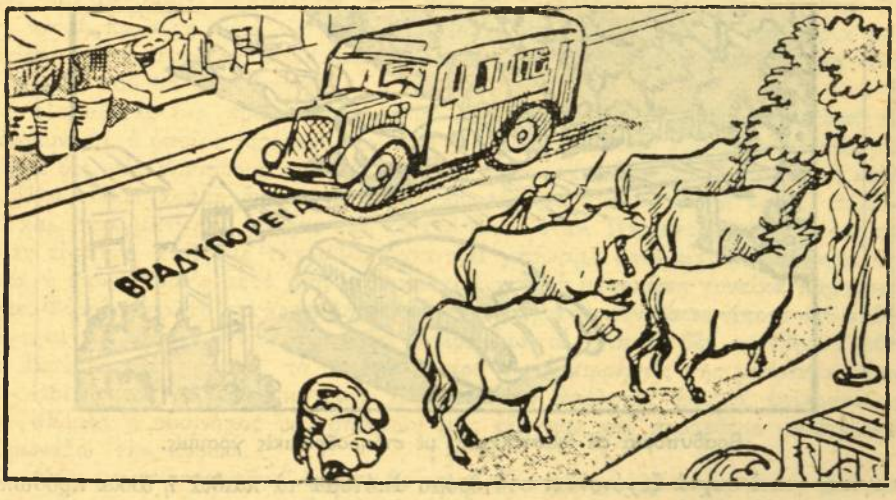
ΒΡΑΔΥΠΟΡΙΑ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α'

Ἡ βραδυπορία τῶν αὐτοκινήτων ἄλλοτε ἀπαγορεύεται καὶ ἄλλοτε ἐπιβάλλεται.

Οἱ περιπτώσεις, ποὺ δὲν πρέπει νὰ πηγαίνουν σιγά, β ρ α δ υ π ο ρ ῶ ν τ α ς, τ' ἀμάξια εἶναι δύο.

Π ρ ῶ τ ο ν, ὅταν ὁ δρόμος, ὅπου κινούμεθα, εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ ἐμπόδια καὶ δὲν συντρέχει καμμιὰ περίπτωσις κυνδύνου ἢ ἀπαγορεύσεως ἀστυνομικῆς. Καὶ τοῦτο, γιατὶ ἡ κανονικὴ κίνησις τοῦ ὀχήματος προλαμβάνει τὴν παρακώλυσι τῆς

Βραδυπορία σὲ συνάντησι μὲ κοπάδια ζώων.

κυκλοφορίας τῶν ἄλλων ὀχημάτων ἢ δὲν τὰ ἐξαναγκάζει νὰ κάνουν προσπεράσματα, ποὺ εἶναι καὶ ἐπικίνδυνα καὶ ἀντικανονικὰ τὶς περισσότερες φορές.

Γι' αὐτὸ ὀφείλουμε στοὺς ἐλεύθερους δρόμους ν' ἀναπτύσσωμεν τὸ ἀνώτατο ἐπιτρεπόμενον ὅριον ταχύτητος, μὲ τὴν πεποίθησι, ὅτι ἔτσι ἐξυπηρετοῦμε τὴν κυκλοφορία.

Δ ε ύ τ ε ρ ο ν, ὅταν ἡ βραδυπορία γίνεται ἀπὸ ἀμάξια κενὰ δημοσίας χρήσεως «π ρ ὸ ς ἄ γ ρ α ν π ε λ α τ ῶ ν», γ ι ὰ ψ ά ρ ε μ α, ὅπως συνηθίζουν νὰ λένε οἱ σωφέρ. Αὐτὴ ἡ παράβασις, ποὺ γίνεται συχνὰ ἀπὸ τοὺς ὁδηγοὺς τῶν ταξί, εἶναι καὶ παλαιά, μόνιμος πληγὴ τῶν Ἀθηναϊκῶν λεωφόρων, καὶ μάλιστα στὶς ὧρες τῆς πυκνῆς κυκλοφορίας, τὶς ὁποῖες καὶ διαλέγουν γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ οἱ «ψαράδες» τῆς ἀσφάλτου.

Μήτε τὰ πρόστιμα, μήτε τὸ κυνήγι τῶν ἀστυνομικῶν τοὺς φοβίζει, γιατὶ καὶ αὐτοὶ εἶναι λαθρέμποροι τῆς κινήσεως καὶ λογαριάζουν τὰ κέρδη καὶ τὶς ζημίες ἀπὸ τὴν παράβασι ποὺ κάμουν.

Ἂς δοῦμε ὅμως πότε ἐπιβάλλεται βραδυπορία. Οἱ περιπτώσεις, ποὺ ἐπιβάλλεται βραδυπορία εἶναι πολλὲς καὶ πρέπει νὰ τὶς ἔχουμε πάντοτε ὑπ' ὄψι μας, ὅταν θέλουμε νὰ μὴ γίνουμε αἴτιοι δυστυχήματος. Θ' ἀναφέρουμε τὶς κυριώτερες ποὺ εἶναι οἱ ἀκόλουθες :

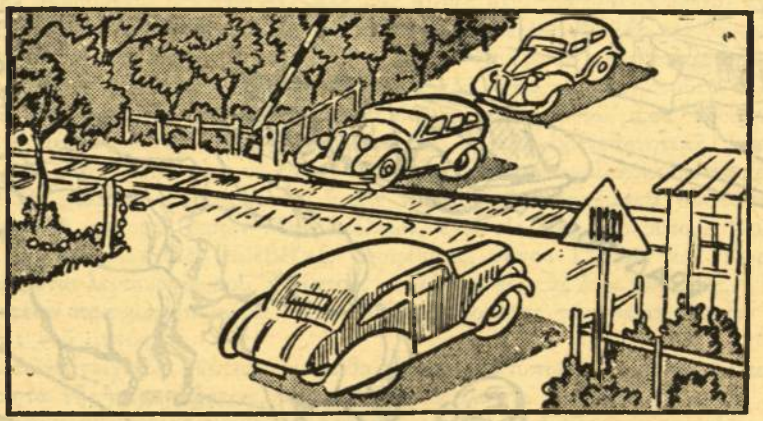
1) Στίς διαβάσεις τῶν πεζῶν, ὅταν βλέπουμε ὅτι περνοῦν διαβάτες, ὀφείλουμε ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι νὰ ἀνακόψουμε τὴν ταχύτητά μας καὶ νὰ περάσουμε βραδυπορῶντας, ὥστε σὲ περίπτωσι ποὺ κανένας περιπατητὴς προχωρήσῃ ἀφῃρημένος γιὰ νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὰ καρφιὰ τὸ δρόμο, νὰ μποροῦμε νὰ σταματήσουμε ἀμέσως.

2) Στὶς διασταυρώσεις μὲ ἀφρούρητες σιδηροδρομικὲς γραμμές, ὅταν μάλιστα βρίσκωνται κοντὰ σὲ τοῦννελ ἢ στροφή, ποὺ κρύβει τὴ θέα τῆς ἁμαξοστοιχίας.

3) Στὶς ἐπικίνδυνες στροφὲς (τὰ ζίγκ-ζάγκ), ὅπου, ὅταν δὲν βραδυποροῦμε, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κινδύνους συγκρούσεων, ἔχουμε καὶ τὸν κίνδυνο νὰ ντελαπάρουμε ἢ νὰ καποτάρουμε.

4) Στοὺς στενοὺς δρόμους, γιατὶ δὲν ἔχουμε τὴν εὐχέρεια, σὲ περίπτωσι ποὺ μᾶς ξεπεταχθῇ κανένα ἐμπόδιο, νὰ τὸ ἀποφύγουμε στρέφοντας ἀπότομα δεξιὰ ἢ ἀριστερά, χωρὶς κίνδυνο νὰ τσακισθοῦμε στὸν τοῖχο ἢ στὸ πεζοδρόμιο.

5) Ὅταν περνοῦμε ἀπὸ Σχολεῖα, θέατρα ἢ ἐκκλησίες κατὰ τὴν ὥρα τῆς λει-

Βραδυπορία σὲ διασταύρωσι μὲ σιδηροδρομικὲς γραμμές.

τουργίας, γιατὶ συχνὰ ξεχύνονται στὸ δρόμο ἀπότομα τὰ παιδιὰ ἢ ἄλλα πρόσωπα, ἔτσι ποὺ ἂν δὲν βραδυποροῦμε μπορεῖ νὰ συμβῇ δυστύχημα.

6) Ὅταν συναντοῦμε σὲ ἐξοχικοὺς ἰδίως δρόμους κοπάδια ζώων, ποὺ σὰν ζῶα, καμμιὰ φορά, ἢ ἀφηνιάζουν ἢ μένουν ἀπαθῆ στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ μᾶς ἀναγκάζουν ὄχι μόνον νὰ βραδυπορήσουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ σταματήσουμε ἀκόμη.

7) Ὅταν περνᾶμε ἀπὸ κήπους, ὅπου παίζουν παιδάκια, γιὰ τὶς κινήσεις τῶν ὁποίων δὲν μποροῦμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι.

8) Ὅταν ἔχῃ πέσει ὁμίχλη σὲ βαθμό, ποὺ μᾶς ἐμποδίζει νὰ δοῦμε μακρυὰ καὶ καθαρά.

9) Ὅταν σουρουπώνῃ καὶ δὲν ὑπάρχει ἀρκετὴ ὁρατότητα, τὰ δὲ φανάρια μας δὲν μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν, καθὼς καὶ ὅταν ἀλλάζουμε τὸ φωτισμό μας ἀπὸ τὴ δυνατὴ στήλη στὴν μικρότερη.

10) Ὅταν βλέπουμε ποδηλάτες, ποὺ θέλουμε νὰ τοὺς προσπεράσουμε, γιατὶ συχνὰ τὰ ὁδηγοῦν μαθητευόμενοι ποὺ χάνουν τὴν ψυχραιμία τους.

11) Ὅταν θέλουμε νὰ περάσουμε δίπλα ἀπὸ φάλαγγα στρατοῦ ἢ μαθητῶν σὲ πορεία καί τέλος,

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑΓΑΛΟ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**, Ἀστυνόμου Β'

Ὁ Ἀστυν. Διευθυντὴς Α'. κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης, στὸ θαυμάσιο βιβλίο ποὺ ἐξέδωσε τελευταίως «ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ», μᾶς λέει ὅτι : Ὁσοδήποτε καὶ ἂν προετοιμάσῃ ὁ δράστης ἕνα ἔγκλημα, ὁσοδήποτε κι' ἂν προσπαθήσῃ νὰ μὴν ἀφήσῃ ἴχνη, εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ προβλέψῃ ὅλα. Ἔτσι πολλὲς φορὲς μιὰ ἀσήμαντη λεπτομέρεια, κάτι ποὺ δὲν τὸ προεῖδε, ἀλλ' οὔτε καὶ ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ προσέξῃ κατὰ τὴν διάπραξη τοῦ ἀδικήματος, γίνεται, στὰ χέρια ἑνὸς ἐμπείρου ἀστυνομικοῦ, ἡ αἰτία διαλευκάνσεως τοῦ ἐγκλήματος. Παράδειγμα εἶναι ἡ Ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ :

Περνῶντας ἕνα πρωϊνὸ ἀπὸ δρόμο τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, συνήντησα τὸν Ὑπαστυνόμο, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἔξω ἀπὸ μιὰ μικρὴ βιλίτσα. Καθὼς πλησίασα μοῦ ἀνέφερε ὅτι, κάτι ὕποπτους κρότους καὶ κάτι σὰν φωνές, εἶχε ἀκούσει μέσα σὲ κείνη τὴ βίλλα. Πλησιάσαμε ἀκόμη περισσότερο, πήγαμε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος, βάλαμε αὐτὶ καὶ...πράγματι μοῦ φάνηκε σᾶν κάτι ν' ἀκουγόταν. Πήγαμε πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας εἰσόδου, ἀνοίξαμε τὴν αὐλόπορτα καὶ μπήκαμε στὸν κῆπο. Κτύπησα τὴν πόρτα, ἡ ὁποία ἄνοιξε μετὰ ἀπὸ λίγο καὶ μιὰ χονδρὴ μεσόκοπη γυναίκα παρουσιάστηκε. Φοροῦσε παλτὸ καὶ καπέλλο. Ὅταν τὴ ρώτησα ἂν συνέβαινε τίποτε στὸ σπίτι, ἀπάντησε μὲ κάποια νευρικότητα ὅτι ὀνειρευόμαστε. Τίποτε δὲν συνέβη κι' οὔτε εἶχε ἀκούσει αὐτὴ τίποτε τὸ ὕποπτο. Παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις της μπήκαμε μέσα.

Βρεθήκαμε σὲ ἕνα σκοτεινὸ χωλάκι, ὅπου ἀπόλυτος ἡσυχία ἐπικρατοῦσε.

«Εἶμαι ἡ οἰκονόμος τοῦ σπιτιοῦ» μᾶς ἐξήγησε καὶ προσέθεσε «περιμένετε νὰ φωνάξω τὴν κυρία».

Πάλι μοῦ φάνηκε σᾶν ν' ἄκουσα βογγητά. Κύτταξα μιὰ κλειστὴ πόρτα ἀριστερὰ «αὐτὴ ὁδηγεῖ στὸ ὑπόγειο» μὲ ἐπληροφόρησε ἡ οἰκονόμος.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀκούστηκε μιὰ ὀξεῖα φωνὴ «ἐδῶ κο-κο- Ποιὸς αὐτοῦ». «Εἶναι ὁ παπαγάλος» μᾶς ἐξήγησε ἡ γυναίκα, πλὴν σ' ἐμᾶς φάνηκε σᾶν... Διάβολος.

Ἔβαλα αὐτὶ στὴν πόρτα. Ἀπὸ κεῖ ἐρχόταν τὰ βογγητά. Τράβηξα τὸ σύρτη, ἄνοιξα καὶ μπῆκα μέσα. Μιὰ σιδερένια ἀπότομη σκάλα χανόταν στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου. Ψηλαφητὰ βρῆκα τὸ διακόπτη κι' ἄναψα τὸ φῶς. Στὰ πόδια τῆς σκάλας ἔκειτο

---

12) Ὅταν βγαίνουμε ἀπὸ γκαράζ ἢ ἄλλο κτίριο, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους τὰ ὀχήματα ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ δρόμο.

Τελειώνοντας, ὑπενθυμίζουμε τὰ γνωστὰ διεθνῆ σήματα βραδυπορίας, δηλαδὴ τὸ γενικὸ σῆμα βραδυπορίας, ποὺ ἀπεικονίζεται σὲ μπλὲ τετράγωνη πινακίδα μὲ τρίγωνο λευκό, τὸ σχολικὸ σῆμα βραδυπορίας, ποὺ εἶναι ὅμοιο μὲ τὸ προηγούμενο, ἔχει ὅμως στὴ μέση τοῦ τριγώνου ἕνα μαθητὴ καὶ τὸ νοσοκομειακὸ σῆμα βραδυπορίας καὶ ἡσυχίας, δηλαδὴ κόκκινος σταυρὸς σὲ ἄσπρη πλάκα μὲ μπλὲ περιφέρεια.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα ἀναίσθητη καὶ δίπλα της ἕνα σπασμένο μπουκάλι γάλα.

«Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία μου», φώναξε ἡ οἰκονόμος ποὺ βρισκόταν δίπλα μου, «μὰ πῶς συνέβη αὐτό ;»

Μεταφέραμε μὲ προσοχὴ τὴ γυναίκα στὸ κρεβάτι της. Παρέμεινα πλησίον της. Σὲ λίγο ἦρθε ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξήτασε καὶ ἀπεφάνθη ὅτι «φτηνὰ τὴν γλύτωσε». Δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ. Μείναμε οἱ δυό μας στὸ δωμάτιο καὶ μόνον ὁ παπαγάλος ἀκουγόταν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ φωνάζῃ «Ἔ ! ποιὸς εἶναι αὐτοῦ».

Διέμενε μόνη της στὴ μικρὴ βίλλα μαζὶ μὲ τὴν οἰκονόμο καὶ τὸν παπαγάλο. Πάντα, μοῦ εἶπε, φοβόταν αὐτὴ τὴ σκάλα καὶ νὰ ποὺ τὴν ἔπαθε... Ἀλλὰ γιατὶ εἶχε πάει αὐτὴ νὰ πάρῃ τὸ μπουκάλι μὲ τὸ γάλα στὸ κελλάρι ; Γιατὶ ἡ οἰκονόμος ἑτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω γιὰ ψώνια ; Τότε, πῶς συνέβη τὸ ἀτύχημα ; Δὲν κατάλαβε. Εἶχε κατέβει 2-3 σκαλιὰ καὶ γλύστρησε...σκόνταψε...ἀκόμη δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς ἔγινε.

Τὴν ρώτησα κατόπιν γιὰ τὴν οἰκονόμο. Τὴν εἶχε πολλὰ χρόνια, ἀλλὰ τώρα τελευταῖα εἶχεν ἀνακαλύψει ὅτι τὴν ἔκλεβε. Τότε μὲ κύτταξε μὲ κάποια ἀνησυχία καὶ μὲ ρώτησε : «Νομίζετε ὅτι... αὐτή...» Δὲν τῆς ἀπάντησα, πλὴν αὐτὸ ἀκριβῶς ὑποψιαζόμουν.

Πήραμε τὴν οἰκονόμο στὸ Τμῆμα· ἐκεῖ τὰ ὡμολόγησε ὅλα. Τὸ ἔκαμε αὐτὸ ἐπειδὴ φοβόταν μὴ τυχὸν καὶ τὴν καταγγείλῃ ἡ κυρία γιὰ τὶς κλοπὲς ποὺ εἶχε διαπράξει. Εἶχε δέσει ἕνα σχοινὶ στὴ σκάλα γιὰ νὰ νομισθῇ ἡ πτῶσις ὡς ἀτύχημα. Ὅταν ἄκουσε κτύπους στὴν πόρτα, ἔτρεξε ἀμέσως κι' ἀφῆρεσε τὸ σχοινί.

«Θαυμάσια» εἶπα στὸν Ὑπαστυνόμο, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ μοῦ ἀναφέρῃ τὴν ὁμολογία τῆς γυναικός, «ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ μαρτυροῦσε» τοῦ εἶπα «ἔχει ἤδη προδοθῇ μόνη της, ἀπὸ κάτι σφάλματα ποὺ ἔκαμε κατὰ τὴ διάπραξι τοῦ ἀδικήματος».

Πράγματι εἶχε κάμει τρία οὐσιώδη σφάλματα :

Τὸ πρῶτο, εἶχεν ἐγείρει τὰς ὑπονοίας ἐναντίον της.

Τὸ δεύτερον, τὴν ἐπεβάρυνε περισσότερο.

Καὶ τὸ τρίτο, ἀπεδείκνυε τὴν ἐνοχήν της.

Ποῖα τὰ σφάλματα ; (1)

---

1. 'Η λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν (στὴ Διεύθυνσι : Ἀστυνομικὴν Σχολὴν—Τμῆμα Πνευματικῆς Ἀγωγῆς—Ὁδὸς Νεῦρου 17, Ἀθῆναι) μέχρι τῆς 8ης Ἰουλίου ἐ.ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΤΑ ΨΥΧΟΜΕΤΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

«Τὸ παρελθὸν δὲν λανθάνει εἰς τὸ παρὸν ἀλλὰ ζῇ σ' αὐτό».—Πῶς κάθε γεγονὸς ἀποτυποῦται στὸ περιβάλλον του.—Τὸ λουρὶ ἑνὸς νεκροῦ στρατιώτου ἀποκαλύπτει ὅλη τὴν ἱστορίαν του...

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

Ἀφοῦ περιεγράψαμεν δύο ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων φαινομένων τῆς ψυχοφυσιολογίας, τὴν Τηλεπάθειαν καὶ τὴν Διόρασιν, ὡς καὶ τὰ περὶ ὑποβολῆς, ἐρχόμεθα εἰς τρίτην ἐκδήλωσιν τῶν ἰδιοτήτων τῆς ψυχῆς, τὴν λεγομένην Ψυχομετρίαν.

Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἡ λαϊκὴ πεῖρα εἶχε παρατηρήσει ὅτι αἱ διάφοροι μάντεις—μέντιουμ ἀπαντοῦσαν πολὺ καλλίτερα καὶ ἀσφαλέστερα εἰς τὰς ἐρωτήσεις περὶ ὡρισμένων προσώπων, ἂν κρατοῦσαν εἰς τὰ χέρια ἀντικείμενον ἀνῆκον εἰς αὐτούς, (μανδήλια, ἔνδυμα, ὡρολόγιον, δαχτυλίδιον) πρὸ πάντων δὲ ὀργανικὴν οὐσίαν τοῦ σώματός των (τρίχας, νύχια κλπ.). Ἡ παρατήρησις ὅμως αὕτη ἔμενε κτῆμα τῶν ὀλίγων καὶ μάλιστα τῆς λαϊκῆς μάζης, ἐφ' ὅσον ἀκόμη εἰς τὰς ἡμέρας μας ὑπάρχουν πνευματικοὶ ἄνθρωποι κατέχοντες πανεπιστημιακὰς θέσεις, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον ἀρνοῦνται τὸν ὑπνωτισμόν, τὴν ὑποβολὴν καὶ τὴν τηλεπάθειαν, ἀλλὰ ἀποφεύγουν καὶ νὰ πειραματισθοῦν ἀκόμη διὰ νὰ μὴ τυχὸν πεισθοῦν. Εἶναι φαίνεται πεπεισμένοι ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη πρόοδος ἐσταμάτησεν ὡς αὐτοῦ.

Ἐπαναλαμβάνων, λοιπόν, ὅμοια πειράματα ἐν Ἀμερικῇ ὁ ἰατρὸς Μπιούκαναν περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἤτοι πρὸ 100 περίπου ἐτῶν, ἔδωσε εἰς μέντιουμ νὰ ψηλαφήσουν ἐπιστολὰς ἀτόμων ἀγνώστων εἰς αὐτά. Παρετήρησε δὲ ὅτι κατώρθωσαν αὐτὰ δι' ἐπιθέσεως εἰς τὸ μέτωπον νὰ περιγράψουν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ζωὴν πολὺ καλλίτερα, ὅπως ἐτόνισε, καὶ ἀπὸ τοὺς στενωτέρους φίλους των.

Ἀφοῦ ἐξηκολούθησε τὰ πειράματα ταῦτα ἐπὶ μακρὸν μὲ τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα, τοῦ ἦλθεν ἡ λογικὴ ἀπορία πῶς συνέβαινε τὸ ἐν λόγῳ φαινόμενον.

Βέβαια κάτι ἔπρεπε νὰ ἔμενεν εἰς τὰς ἐπιστολὰς αὐτάς, τὸ ὁποῖον εἴτε θὰ περιεῖχε τὸ σύνολον τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ γράψαντος, εἴτε θὰ διηυκόλυνε τὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ μέντιουμ πρὸς τὰς ἀναμνήσεις αὐτάς. Ἀλλ' αὐταὶ ἔπρεπε τότε νὰ ὑπάρχουν κάπου. Ποῦ ὅμως ;...Ὁ Μπιούκαναν ἐδέχθη τὴν πρώτην ὑπόθεσιν καὶ ὠνόμασε ἀτυχέστατα τὸ φαινόμενον Ψ υ χ ο μ ε τ ρ ί α ν, ἡ λέξις δὲ αὐτὴ ἔμεινε, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας πρὸς ἀντικατάστασιν της μέχρι σήμερον.

Κατάπληκτος ἀπὸ τὴν πτυχὴν αὐτὴν τοῦ μυστηριώδους ἀγνώστου πού τοῦ ἀπεκαλύπτετο, ἔγραφεν ὁ ἴδιος: «Τὸ παρελθὸν λανθάνει εἰς τὸ παρόν. Αἱ ἀνακαλύψεις τῆς Ψυχομετρίας θὰ ἐπιτρέψουν νὰ ἐξερευνηθῇ ἡ ἀνθρωπίνη ἱστορία, ὅπως ἡ Γεωλογία μᾶς ἐπιτρέπει νὰ καθορίσωμεν τὴν ἱστορίαν τῆς γῆς».

Ἔπειτ' ἀπὸ τὸν Μπιούκαναν, ὁ γεωλόγος Ντέντον, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἦτο ἡ ἴδια μέντιουμ, διὰ σειρᾶς πειραμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐπιτυχῶν, συνεπλήρωσε τὴν θεωρίαν, διατεινόμενος ὅτι «τὸ παρελθὸν δὲν λανθάνει εἰς τὸ παρόν, ἀλλὰ ζῇ εἰς αὐτό, ὥστε ὁ παρατηρητὴς νὰ δύναται νὰ τὸ περιγράψῃ σὰν νὰ ἦτο παρὼν καθ' ἣν στιγμὴν συνέβαινε αὐτό». Τὸ μέντιουμ γίνεται ἡ ἐνσάρκωσις οὕτως εἰπεῖν τῶν γεγονότων καὶ γίνεται ἥρως αὐτῶν.

«Δὲν ἠμπορεῖτε, ἔγραφε, νὰ ἐπισκεφθῆτε νύκτα ἢ ἡμέραν ἕνα μέρος, χωρὶς ν' ἀφήσετε εἰς αὐτὸ τὴν εἰκόνα σας. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ὑψώσετε τὸ χέρι ἢ νὰ κινήσῃ ὁ ἄνεμος μία τρίχα τῶν μαλλιῶν σας χωρὶς ν' ἀποτυπωθῇ τὸ γεγονὸς τοῦτο διὰ τὰς μελλοντικὰς γενεάς. Τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, ὁ τοῖχος, ἡ ἄσφαλτος τῆς ὁδοῦ, κρατοῦν κάθε εἰκόνα καὶ τὴν διατηροῦν ἀσφαλῶς».

Δὲν εἶναι δὲ μόνον αἱ εἰκόνες αὐταί, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχικὴ ζωή, τὰ αἰσθήματα καὶ αἱ ἰδέαι αἱ ὁποῖαι ἀποτυποῦνται ἐπίσης εἰς τὸ περιβάλλον.

'Ο Σαρκὼ κατόπιν, ἐκτελῶν τὰ γνωστὰ καταπληκτικὰ πειράματα τῆς Σαλπετριέρης, κατὰ τὰ ὁποῖα ὑπέβαλε εἰς ὑπνωτισμένους ὅτι ἐξυπνῶντες θὰ ἰδοῦν μίαν εἰκόνα εἰς τεμάχιον λευκοῦ χαρτίου, παρετήρησε τὰ ἑξῆς. "Οταν οὗτοι ἐξυπνοῦσαν, ὄχι μόνον ἔβλεπαν τὴν εἰκόνα ποὺ τοὺς ὑπέβαλε, ἀλλὰ καὶ ἠδύναντο νὰ διακρίνουν τὸ χαρτὶ αὐτὸ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὁμοίων.

Εἰς τὴν 'Ελληνικὴν 'Εταιρείαν Ψυχικῶν 'Ερευνῶν, τὸ πείραμα αὐτὸ γίνεται ὡς ἑξῆς :

'Επειδὴ δὲν εἶναι ὅλα τὰ μέντιουμ ἐπιδεκτικὰ ὑποβολῆς, τοὺς δίδεται ἕνα ἁπλοῦν κομμάτι χαρτιοῦ νὰ τὸ κρατήσουν ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὸ χέρι των, διὰ νὰ τὸ ἐμποτίσουν μὲ τὸν ψυχοδυναμισμόν των. Κατόπιν σημειώνομεν τοῦτο δι' ἑνὸς μικροῦ ἀδιοράτου σημείου, ὥστε νὰ τὸ διακρίνωνεν καὶ τὸ ἀναμιγνύομεν μὲ πολλὰ ὅμοια χαρτιά, τὰ ὁποῖα δίδομεν εἰς τὸ ὑπνωτισμένον μέντιουμ. Πρέπει τότε νὰ εὕρουν τὸ χαρτὶ ποὺ ἐμπότισαν καὶ πράγματι τὸ εὑρίσκουν μὲ ἐπιτυχίαν 90—100 %.

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἐπανελήφθη τακτικὰ εἰς τὰ ἑβδομαδιαῖα πειράματα ποὺ ὠργάνωσε ἡ 'Εταιρεία Ψυχικῶν 'Ερευνῶν, χάριν τῶν 'Αξιωματικῶν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἕνεκα τῆς μεγάλης σημασίας του διὰ τὴν ἐγκληματολογίαν.

'Εντελῶς ἐξαιρετικὸν ἐπίσης εἶναι τὸ πείραμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μιᾶς ἀρρώστου, πασχούσης ἐκ μελαγχολικῆς ψυχώσεως, μαγνητισμένον στέφανον καὶ ἐπέτυχαν τὴν θεραπείαν της ἐντὸς ἓξ συνεδριάσεων. Μόλις ὅμως ἔθεσαν τὸν ἴδιον στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἑνὸς ὑστερικοῦ, εἶδον ἀναφαινόμενα ὄχι μόνον ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς νόσου, ἀλλὰ καὶ π ρ ο σ ω π ο π ο ί η σ ι ν. Δηλαδὴ ὁ ὑστερικὸς ἀπέκτησε τὴν ἀτομικότητα τῆς ἀρρώστου ὡς νὰ τὴν ἐγνώριζε λεπτομερῶς, καὶ τὴν ἀπεμιμεῖτο πιστότατα, ἀκριβῶς καθὼς συμβαίνει εἰς τὴν μεθυπνωτικὴν ὑποβολήν.

'Ο Ντέντον εἰς τὸ βιβλίον του «'Η ψυχὴ τῶν πραγμάτων» ἐτόνισε τὴν ἑξῆς λεπτομέρειαν :

«Κάθε αἰτία αὐξάνουσα τὴν ἔντασιν τῆς ἀνθρωπίνης αὐτῆς ἐκπομπῆς, ἡ ὁποία ἐμποτίζει τὰ ἀντικείμενα, π.χ. μεγάλη λύπη, ἰσχυρὸς φόβος, ζωηρὰ χαρὰ ἢ οἱαδήποτε ἔντασις διανοητικῆς ἐργασίας, καθιστᾷ τὸν ἐμποτισμὸν ('Επιψυχίδιον), ἀκόμη ἐντονώτερον. Τοῦτο σημαίνει ὅτι εὑρισκόμενοι ἐν ψυχικῇ διεγέρσει ἢ ἐν διανοητικῇ ἐντάσει, ἐμποτίζομεν ἰσχυρότερον τὸ περιβάλλον μας καὶ τὰ ἀντικείμενα ποὺ ἔχομεν ἐπάνω μας».

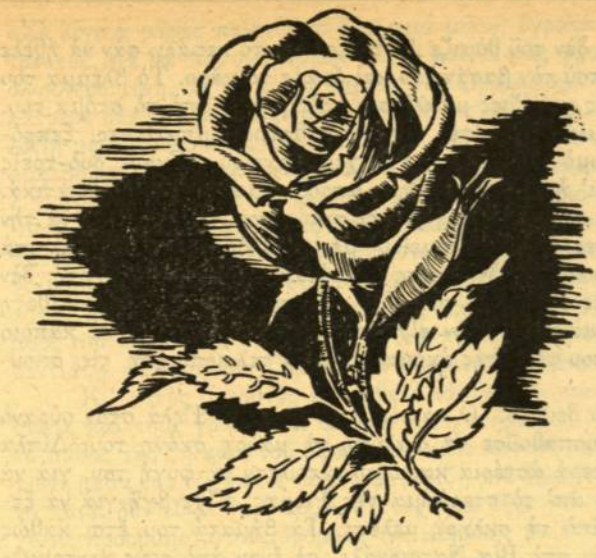
Κατὰ τὸ ἔτος 1919 ὁ ἰατρὸς Ράζενστερ, ἐπιτυχὼν ἐν Μεξικῷ ἕνα ἐξαιρετικὸν μέντιουμ, τὴν Μαρίαν Ρέγιες, ἐπιστοποίησεν ὅτι αὐτὸ δὲν ἔβλεπε ἁπλῶς ἕνα εἶδος κινηματογραφικῆς ταινίας τῶν συμβαινόντων, ἀλλὰ τὰ ἐνεσαρκώνετο σὰν νὰ ἦτο ἡ ἰδία ὁ ἥρως των.

«"Ολαι αἱ αἰσθήσεις μου, ἔλεγε τὸ αὐτὸ μέντιουμ, λειτουργοῦν. Βλέπω, αἰσθάνομαι, ἔχω γεῦσιν, ἀντιλαμβάνομαι τὸ ψῦχος ἢ τὴν ζέστην, πνίγομαι, μὲ δυὸ λόγια εἶμαι σὰν παροῦσα εἰς ὅλας τὰς σκηνάς».

"Ετσι ἕνα τεχνητὸν φύλλον ἄνθους, προερχόμενον ἀπὸ ἄγαλμα καθολικῆς ἐκκλησίας, ἕνα λουρὶ ἀπὸ νεκρὸν στρατιώτην, διάφορα ἱστορικὰ λείψανα, ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς τὸ μέντιουμ νὰ κάμῃ περιγραφὰς καταπληκτικῆς ἀκριβείας. 'Επιστολὴ γραφεῖσα παρ' ἀτόμου, ἀπειλουμένου ὑπὸ ἀποπληξίας, τὴν ἔκαμε ν' ἀναπαραστήσῃ ὁλόκληρον τὴν σκηνήν, ἐνῷ ὅταν τῆς ἔδωσαν ἕνα φύλλον χαρτιοῦ, ἔκαμε ἁπλῶς μόνον τὴν περιγραφὴν τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸ ἐργοστασίου.

Καὶ ἤδη προβάλλει ἡ ὑπόνοια μήπως εἰς τὰ πειράματα αὐτὰ πρόκειται περὶ τηλεπαθητικῆς μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως ἐκ μέρους ἀτόμων ποὺ γνωρίζουν τὰ γεγονότα. Τοῦτο ὅμως ἀπεκλείσθη ἐντελῶς μὲ ἐξελεγκτικὰ πειράματα αὐστηροτάτων ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν.

Τὸ μέντιουμ λοιπὸν ἠσθάνθη εἰς ἕνα κομμάτι πέτρας, ποὺ εἶχε μείνει ἐπὶ τρεῖς

ΤΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ ΤΗΣ ΕΞΙΛΕΩΣΗΣ

Ὑπὸ **ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Κείνη τὴ χρονιὰ ὁ Μάης, ὁ ξανθόμαλλος γιὸς τοῦ γέρο-χρόνου, εἶχε φύγει ὅπως συνήθως δροσερὸς καὶ μυρωμένος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μας, ἀφήνοντας πίσω του τὸν μικρότερο ἀδελφό του τὸν Ἰούνιο. Καὶ κεῖνος, θέλοντας νὰ δείξῃ τὴ δύναμή του, εἶχε κάνει φουριόζος τὴν ἐμφάνισή του, σέρνοντας μαζὶ καὶ τὸ πυρωμένο πέπλο του ποὺ τὸ ἀνέμιζε μὲ ὁρμὴ σ' ὅλη τὴν πλάση. Ἕνα ἀπομεσήμερο, κάποιο μεγάλο κομμάτι ἀπ' τὸ περίεργο πέπλο του εἶχε τρυπώσει ἀθέατο στὸ γραφεῖο τοῦ Καθηγητοῦ Μάριου Φλωρίνη, καὶ τοῦ χάϊδευε τὸ ἱδρωμένο πρόσωπό του. Κεῖνος ὅμως φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἔδινε σημασία στὸν τόσο ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη του. Καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, εἶχεν ἀφήσει τὴ σκέψη του νὰ πλανιέται ἐδῶ καὶ κεῖ, ὥσπου τελικὰ στάθηκε ἐπίμονα σ' ἕνα χειρουργικὸ κρεβάτι ἀπ' ὅπου ξεπρόβαλε μιὰ μεγάλη τούφα ἀπὸ ὁλόχρυσες μπούκλες. Εἶχε πολὺ κουραστῆ κεῖνο τὸ πρωῒ μέχρι νὰ βγάλῃ τὴ σφαῖρα ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ντελικᾶτο κορμάκι. Βρὲ τὴν ἀφιλότιμη, λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὴν εὕρισκε στὴν καρδιά, καὶ τότε... τί μποροῦσε αὐτὸς νὰ κάνῃ ; Μὰ τώρα, τὸ ντελικᾶτο κορμάκι εἶχε σωθῆ. Ἦταν βέβαιος γι' αὐτό. Θὰ ἦταν κρῖμα νὰ χαθῆ ἕνα τόσο γλυκὸ προσωπάκι. Ἕνα γλυκὸ προσωπάκι !!! Περίεργο...ποῦ τὸ εἶχε ξαναδῆ ; Ποῦ εἶχε ξανασυναντήσει αὐτὰ τὰ ὁλόχρυσα μαλλιά ; Κι' ἔπειτα, ἦταν καὶ κείνη ἡ ἐλπὰ στὸ ἀρι-

---

ἑβδομάδας πλησίον ὡρολογίου, ρυθμικοὺς κρότους, εἰς ἕνα ἄλλο δὲ κομμάτι ποὺ εἶχε ἐμποτισθῆ μὲ σακχαρίνην, γεῦσιν γλυκεῖαν. Ἐπίσης ἕνα τρίτον ποὺ ἐκαπνίσθη ἀπὸ θειάφι, εἶχε ἕνα αἴσθημα θερμότητος μαζὶ μὲ τὴν χαρακτηριστικήν του ὀσμήν, ἐνῶ ἕνα τέταρτον ποὺ εἶχεν ἐμποτισθῆ εἰς βάμμα φαρμάκων, εἶχε ἀνάλογον πρός αὐτὰ γεῦσιν.

Ὅταν εἶχαν μεταχειρισθῆ πολλὰ πρόσωπα τὸ ἐξεταζόμενον ἀντικείμενον, τὸ μέντιουμ περιέγραφε πάντα τὰ πρόσωπα ταῦτα.

Ὁ γράφων τὰ παρόντα εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπαναλάβῃ ὅμοια ἀπολύτως ἐξακριβωμένα ψυχομετρικὰ πειράματα εἰς τὴν ἰδικήν μας Ἑταιρείαν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν.

Ἡ δυσκολία ἐν τούτοις τῶν πειραμάτων αὐτῶν εἶναι μεγάλη, καθόσον ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως των μὲ φαινόμενα τηλεπαθείας καὶ διοράσεως, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πάμπολλοι ἠπατήθησαν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

στερὸ μάγουλο. Πόσα, ἀλήθεια, δὲν τοῦ θύμιζε ! Τίναξε λίγο τὸ κεφάλι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ τὶς ἐπίμονες σκέψεις ποὺ τὸν βασάνιζαν καὶ ἄναψε τσιγάρο. Τὸ βλέμμα του ὕστερα στηλώθηκε ἀπλανὲς στὶς γαλάζιες μπαλίτσες ποὔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του. Πάφ-πούφ... καὶ ξάφνου, σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς συμπαθητικὲς μπαλίτσες, ξεπρόβαλε πάλι πιὸ ζωντανὸ τὸ χλωμὸ προσωπάκι τοῦ χειρουργείου. Ἔκανε δυὸ-τρεῖς στροφὲς σὰν φωτεινὴ βολίδα, κι' ἦρθε καὶ στάθηκε μπρός του ἐπίμονα, ἐπιδεικτικά. Προσπάθησε γι' ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ χαλιναγωγήσῃ τὴ σκέψη του. Προσπάθησε νὰ τὴν παρασύρῃ στὶς μεγάλες αἴθουσες τοῦ νοσοκομείου μὲ τὰ ὁλόλευκα κρεβάτια, στὰ βασανισμένα πρόσωπα τῶν ἀρρώστων. Μὰ κείνη ἀνυπότακτη καὶ ἀπειθάρχητη, δὲν ἐννοοῦσε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς ἐπιθυμίες του. Τὸν εἶχε τραβήξει σὲ μιὰ ἀντίθετη κατεύθυνση, μακρυά... 22 χρόνια πίσω. Τὸν εἶχε παρασύρει μὲ πεῖσμα σὲ κάποιο κεντρικὸ δρόμο τῆς Ἰταλίας, ὅπου φοιτητὴς ἀκόμα, πῆγε νὰ τελειοποιήσῃ τὶς σπουδές του.

—Ἦταν ἕνα φθινοπωρινὸ δειλινό. Ὁ καιρὸς ἦταν γλυκός. Ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἕνα διαβατάρικο συννεφάκι προσπαθοῦσε νὰ διαλύσῃ τὴ μαύρη σκόνη του. Δίπλα του, μιὰ μικρὴ μᾶζα ἀπὸ λαμπερὰ ἀστέρια καιροφυλακτοῦσαν τὴ φυγή του, γιὰ νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισή του πάνω ἀπ' τὸ στερέωμα τῆς Ρώμης. Εἶχε βγῆ γιὰ νὰ ξεκουράσῃ λίγο τὸ πνεῦμα του ἀπὸ τὴ σκληρὴ μελέτη. Τὰ βήματά του, ἔτσι καθὼς πλανιόντανε ἄσκοπα, τὸν ἔφεραν στὴ Βία Νατσιονάλε, σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς κεντρικώτερους δρόμους τῆς Ρώμης. Οἱ μεγάλες βιτρίνες τῶν καταστημάτων φάνταζαν προκλητικά, μὲ τὰ πελώρια λαμπιόνια τους. Σὲ μιὰ βιτρίνα μάλιστα, ἕνας πελώριος κοῦκλος ἀνάμεσα σὲ ἄλλα παιχνιδάκια, κουνοῦσε τὸ κεφάλι του γελαστός, καὶ καλησπέριζε τοὺς διαβάτες. Ζωηρὴ κίνηση ὑπῆρχε κείνη τὴν ὥρα στὸν μεγάλο δρόμο τοῦ λούσου καὶ τῆς πολυτέλειας. Καὶ κεῖνος... βάδιζε ἀργά, νοιώθοντας μέσα του τὸ κενὸν ἐκεῖνο ποὺ δημιουργεῖ πάντοτε ἡ ξενητειά. Ἔξαφνα ὁ ρυθμὸς τῶν βημάτων του ἔγινε πιὸ ἀργός, καὶ τέλος σταμάτησε τὸ μονότονο ἦχο του, ἔξω ἀπὸ μιὰ βιτρίνα. Δὲν σταμάτησε βέβαια γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὶς γυναικεῖες τουαλέττες, οὔτε τὰ φανταστικὰ ἀξεσουὰρ. Μὰ σταμάτησε γιὰ νὰ ὑμνήσῃ ἕναν ξανθὸν ἄγγελο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν νὰ εἶχε φύγει γιὰ λίγο ἀπὸ τὸν οὐρανό, θέλοντας νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ γήϊνα. Τὸ φόρεμά της ἦταν ραμμένο μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνεται καὶ ἡ παραμικρὴ λεπτομέρεια ἀπὸ τὸ καλλίγραμμο κορμί της.

«Μιλανέζα θἄναι» σκέφθηκε, ἐνῷ ἡ καρδιά του φτερούγισε παράξενα. Δὲν θυμᾶται πόση ὥρα ἔμεινε θαυμάζοντας τὴν ἄγνωστη. Ἕνα μόνο θυμᾶται, ὅτι κεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε στὸ δωμάτιό του, ποὺ ἦταν σ' ἕνα σοκάκι κοντὰ στὸν Ἅγιο Πέτρο, ἐμάλωσε τρομερὰ τὸν ἑαυτό του.

«Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ κάνεις Μάριε ; Οἱ γονεῖς σου στεροῦνται τὸ πᾶν γιὰ νὰ » σὲ σπουδάσουν καὶ σὺ σέρνεσαι σὰν γυμνασιόπαιδο πίσω ἀπὸ τὰ φουστάνια τῶν » γυναικῶν; ὢ! μὴ μοῦ πῇς ψέμματα. Ἀπόψε τὴν παρακολούθησες κείνη τὴν ξανθειὰ » κούκλα. Ὅταν αὐτὴ πῆρε τὸ τρὰμ καὶ κατέβηκε στὴν πιάτσα Μπονόνια, κατέβηκες » καὶ σὺ μαζί της καὶ τὴν ἀκολούθησες μέχρι τὴν πολυκατοικία ποὺ καθότανε. » Ναί... ἔχεις δίκηο, ψιθύρισε τότε στὸν ἑαυτό του. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω».

Μὰ ἦταν μιὰ ὑπόσχεση φευγαλέα καὶ ἀξιοθρήνητη. Γιατὶ ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ, εἶχε γίνει ἡ σκιὰ τῆς ξανθομαλλούσας σειρήνας. Ἕνα βράδυ, γύρισε σπίτι του γεμᾶτος χαρά. Τὴν εἶχε πλησιάσει. Εἶχαν μιλήσει δύο ὁλόκληρες ὧρες καθισμένοι πλάϊ-πλάϊ σ' ἕνα κομψὸ μπαράκι. Θυμᾶται τὴν ἔκπληξή του ὅταν τοῦ εἶπε πὼς ἦταν Ἑλληνίδα. Ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα, καὶ μητέρα Ἰταλίδα. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὴ Ρώμη, ὅπου εἶχε δημιουργήσει τὴν ἐργασία του ὁ καλός της πατερούλης.

Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ τὸ πάθος του γιὰ τὴ Σοφία εἶχε φουντώσει. Καὶ ὅταν μιὰ μέρα τοῦ εἶπε ἐκείνη πὼς θὰ γινόταν μητέρα, σκέφτηκε νὰ τὴν παντρευτῇ.

«Σὲ λίγους μῆνες παίρνω τὸ δίπλωμά μου», ἔγραφε στοὺς γονεῖς του «καὶ θὰ παντρευτῶ. Μὰ θὰ σᾶς σκέπτομαι πάντα καὶ θὰ σᾶς φροντίζω». Ἡ εὐτυχία του θὰ ἦταν ὁλοκληρωμένη, ἂν τὸ πικρὸ σαράκι τῆς ζήλειας καὶ τῆς ὑποψίας γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ λάτρευε δὲν τοῦ βασάνιζε τὴ ψυχή. Ἕνας φίλος του πολλὲς φορὲς τοὔδωσε νὰ καταλάβῃ μὲ ὑπονοούμενα, ὅτι ἐκείνη δὲν τοῦ ἔμενε πιστή. Δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ. Μὰ ἡ ἀμφιβολία εἶχε θρονιάσει μέσα του καὶ τοῦ ὑπέσκαπτε τὴ χαρά. Ἦταν τόσο ὡραία ἡ γυναίκα αὐτὴ καὶ τόσο ζωηρή !!! Ὥσπου κάποιο βράδυ τὴν εἶδε μὲ τὰ μάτια του. Ἀπὸ νωρὶς τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει πὼς δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε γιατὶ ἦταν ἄρρωστος ὁ πατέρας της. Ἡ ὑποψία τὸν τυραννοῦσε καὶ θέλοντας νὰ βεβαιωθῇ, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι της. Ἦταν ἕτοιμος νὰ μαλώσῃ πάλι τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴ δυσπιστία του αὐτή. Τί λόγους εἶχε ; ὁ κόσμος ; ἂς πάῃ νὰ λέῃ. Μὰ κεῖ, σὲ μιὰ γωνιά, δυὸ δρόμους πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι της, τὰ πόδια του λύγισαν. Τὴν εἶδε νὰ σιγανοκουβεντιάζῃ μὲ κάποιον. Γύρισε στὸ δωμάτιό του ἀναστατωμένος.

Κι' αὐτὸς ὁ κουτὸς ποὺ ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῇ. Κι' αὐτὸς ποὺ πῆγε νὰ θυσιάσῃ καὶ τοὺς γονεῖς του ἀκόμα γιὰ χατῆρι της ! Προσπάθησε νὰ λογικευθῇ. Μὰ τὸ πάθος τῆς ζήλειας τοῦ ἀφαιροῦσε κάθε λογικὴ σκέψη. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, μιὰ φωνὴ μέσα του τὸν ἔκανε νὰ στριφογυρίζῃ στὸ δωμάτιο σὰν πληγωμένο ζῶο. «Κουτέ... τὸ παιδὶ δὲν εἶναι δικό σου». Πετάχτηκε ἔξω σὰν τρελλὸς καὶ ἄρχισε νὰ περπατάῃ χωρὶς προορισμὸ στοὺς δρόμους τῆς μεγάλης πολιτείας. Ὅταν ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ σπίτι του κόντευε νὰ ξημερώσῃ. Ἔξω ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου σταμάτησε. Ἕνας μεγάλος κόμπος τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό. Νόμιζε πὼς οἱ πελώριες κολῶνες ποὺ περιστοίχιζαν τὴν πρόσοψη τοῦ Ναοῦ, εἶχαν γίνει δόρατα καὶ ἀσπίδες ἕτοιμες νὰ τοῦ κουρελιάσουν τὸ σῶμα.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ζήτησε κείνη νὰ τὸν δῇ, νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, βρῆκε τὸ δωμάτιό του ἄδειο. Εἶχε μετακομίσει σὲ ἄλλο δωμάτιο κοντὰ στὸν Σὰν Λορέτζο, μιὰ λαϊκὴ συνοικία τῆς Ρώμης. Κι' ἕνα κολακαιριάτικο πρωϊνό, πῆρε τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Ἀθήνα, τὴν πατρίδα του, μὲ τὸ δίπλωμα στὸ χέρι, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴ τραυματισμένη βαρειὰ ἀπὸ τὴν ἐρωτική του ἀπογοήτευση. Ὕστερα ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, δυὸ πράγματα εἶχε ἀγαπήσει στὸν κόσμο. Τὴν ἐπιστήμη του, καὶ κείνη τὴν ἄπιστη ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσε. Κι' ἐνῷ ἡ πρώτη τὸν εἶχε ἀπόλυτα ἱκανοποιήσει, ἡ δεύτερη δὲν ἦταν παρὰ μιὰ σκιὰ ἀρρωστημένη, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ, γιὰ νὰ τοῦ θηλητηριάζῃ τὴν ψυχὴ μὲ τὴν παρουσία της. Μιὰ λοιπὸν καὶ ἡ δεύτερη ἀγάπη του τοῦ φέρθηκε τόσο σκληρά, ἀφοσιώθηκε ὁλόψυχα στὴν πρώτη τόσο πολύ, ποὺ μέσα σὲ λίγα χρόνια κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἕνας ἐξαίρετος Καθηγητής, ποὺ σκόρπαγε γύρω του τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμηση.

Πὰφ...πούφ καὶ οἱ μπαλίτσες τοῦ δευτέρου τσιγάρου του ἐξακολουθοῦσαν νὰ κάνουν κυκλικὲς στροφὲς καὶ νὰ σκορπίζωνται χοροπηδῶντας στὸ δωμάτιο. Καὶ ὁ Ἰούνιος πεισμωμένος γιὰ τὴν ἀδιαφορία τοῦ ἐπιστήμονα, ἄρχισε νὰ κουνᾷ μὲ πιὸ δύναμη τὸ πυρωμένο πέπλο του τόσο ποὺ ἀναποδογύρισε μερικὰ χαρτιὰ ποὺ στέκονταν ἕως ἐκείνη τὴ στιγμὴ νηφάλια πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Καθηγητοῦ. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ. Νὰ φέρῃ τὴ σκέψη του στὴν πραγματικότητα.....

Πέρασαν λίγες μέρες. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ καθηγητοῦ Φλωρίνη γιὰ κείνη τὴν ξανθομάλλα κοπέλλα. Ἀκόμα καὶ τὴν ὥρα τῶν ἐπισκέψεων, οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, τὸν ἔβλεπαν ὅταν πλησίαζε τὸ κρεβάτι τῆς νέας νὰ στέκεται γιὰ πολὺ ἀκίνητος καὶ νὰ τὴν κυττάζῃ ἐρευνητικά. Αὐτὸ τοὺς παραξένευε καὶ τοὺς ἔκανε νὰ κυττάζωνται μεταξύ τους ἐρωτηματικά.

«Ἐδῶ πᾶμε καλὰ» τοῦ εἶπε κάποιο πρωΐ ὁ Ὑφηγητής, ὅταν πλησίασαν στὸ κρεβάτι της. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε. Τὸ παρατήρησαν οἱ γιατροί, μὰ δὲν μποροῦσαν τίποτε νὰ καταλάβουν. Καὶ ὅταν ἕνα ἀπόγευμα ὁ ἔμπειρος ἐπιστήμονας κάλεσε τὴν κοπέλλα στὸ γραφεῖο του, ὅταν ἐκείνη ἦταν σὲ θέση πλέον νὰ περπατᾷ, καὶ ἔ-

μεινε μαζί της συνομιλῶντας μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, οὔτε καὶ τότε κατάλαβαν. Μὰ οὔτε καὶ ὅταν τὸν εἶδαν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ὕστερα ἀπὸ τὴν συνομιλία μὲ κλαμένα μάτια. Ὅταν μάλιστα ἔμαθαν, ὅτι εἶχε διατάξει νὰ εἰσαχθῇ τὸ κορίτσι στὴν πρώτη θέση, ἀπόρησαν. Ἂν ὅμως κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κρυμμένος κάπου καὶ παρακολουθοῦσε τὴ συνομιλία, ὄχι μόνον θὰ καταλάβαινε, ἀλλὰ θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κρύψῃ κάποιο πονεμένο δάκρυ...

—Πῶς σὲ λένε ;

—Μαρία, τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου.

—Τοῦ πατέρα σου ; Μάριο τὸν ἔλεγαν ;

—Ναί.

—Καὶ τί δουλειὰ ἔκανε ὁ πατέρας σου ;

—Γιατρός. Ἔτσι μοῦ εἶχε πῆ ἡ μητέρα μου.

—Σοῦ εἶχε πῆ ; γιατί ; ἐσὺ δὲν τὸν γνώρισες ;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι ἡ κοπέλλα καὶ τὸ πρόσωπό της ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ροδίζῃ πῆρε κάποια χλωμάδα.

—Μὰ γιατὶ μὲ ρωτᾶτε ὅλ' αὐτά ; εἶναι μιὰ θλιβερὴ ἱστορία ποὺ προσπαθῶ νὰ μὴ τὴ θυμᾶμαι, γιατὶ μοῦ κάνει κακό.

Τὸ βλέμμα τοῦ Καθηγητοῦ μὲ τὰ ψαρὰ μαλλιὰ στηλώθηκε ἐπάνω της παρακλητικό.

—Πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῇς ὅλα, τῆς ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺμοιαζε περισσότερο μὲ κλᾶμα. Παραξενεύτηκε ἡ μικρή. Ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ τῆς εἶχε σώσει τὴν ζωή.

—Γεννήθηκα στὴ Ρώμη, ἄρχισε, ἐδῶ καὶ 22 περίπου χρόνια ἀπὸ γονεῖς Ἕλληνας. Ἡ μητέρα μου ἦταν ἐγκατεστημένη ἐκεῖ μὲ τοὺς γονεῖς της. Μιὰ μέρα γνώρισε κάποιον ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ σπουδάσῃ στὴν Ἰταλία. Τὸν ἀγάπησε πολὺ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη της αὐτὴ γεννήθηκα ἐγώ. Λέγω τὸν ἀγάπησε γιατὶ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ τὴν ἐγκατέλειπε πρὶν ἀκόμα ἐγὼ βγῶ στὸν κόσμο. Καὶ τὴν ἐγκατέλειψε ἀπὸ μιὰ κουτὴ παραξήγηση, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἕνα βράδυ τοῦ τηλεφώνησε ἡ μητέρα μου πὼς δὲν θὰ πήγαινε νὰ τὸν συναντήσῃ, γιατὶ ἦταν ἄρρωστος ὁ παπποῦς μου. Ὑπέφερε ἀπὸ ἄσθμα. Ἀργὰ τὸ βράδυ τὸν ἔπιασε ἡ κρίσις καὶ ἡ μητέρα μου ἀναγκάστηκε νὰ τρέξῃ νὰ φωνάξῃ γιατρό. Γιὰ κακή της τύχη, σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, τὴν σταμάτησε κάποιος ἐνοχλητικὸς τύπος, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τὴν ἐνοχλοῦσε μὲ τὰ συνηθισμένα ἐρωτόλογά του. Θύμωσε ἡ μητέρα μου καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸν χαστουκίσῃ, ὅταν λίγο πιὸ κάτω εἶδε...ἐκεῖνον...τὸν ἀγαπημένο της, νὰ τὴν κυττάζῃ εἰρωνικὰ γιὰ λίγο, καὶ ὕστερα νὰ χάνεται. ...Σάστισε τόσο πολύ, ποὺ καρφώθηκε στὴ θέση της. Πῶς εἶχαν γίνει ὅλ' αὐτὰ μέσα σὲ λίγα λεπτά;... Μάταια ζήτησε νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ. Αὐτὸς ὡς φαίνεται εἶχε θυμώσει τόσο πολύ, ποὺ τὴν ἄλλη μέρα πῆρε τὴν βαλίτσα του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ποὺ ἔμενε.

Τὸ χτύπημα ἦταν βαρὺ γιὰ τὴ μητέρα μου. Ἔχασε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε χωρὶς καμμιὰ αἰτία. Δὲν θέλησε νὰ παντρευτῇ μὲ ἄλλον ἄνδρα, οὔτε καὶ σὲ μένα θέλησε νὰ πῇ ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Μοῦ εἶχε πῆ, ὅτι ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει ὅταν ἤμουν μικρὴ ἀκόμα. Μὰ ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, ὅταν ἔνοιωσε τὰ τελευταῖα της, ἀρρωστημένη βαρειά, μὲ κάλεσε κοντά της καὶ μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ παπποῦς μου εἶχε πεθάνει καὶ σὲ λίγο καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὸν χαμὸ τῆς μάννας μου, πέθανε καὶ ἡ γιαγιά μου ἀπὸ συγκοπή. Ἔμεινα μόνη μέσα στὸ μεγάλο λαβύρινθο τῆς Ρώμης. Ἡ μοναξιὰ μοῦ ἔσφιγγε τὴν ψυχή. Καὶ ἕνα πρωῒ ἦρθα στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βρῶ κάποια θεία μου καὶ νὰ μείνω μαζί της. Κι' ἔπειτα ποιὸς, ξέρει !!! τὰ καμώματα τῆς μοίρας εἶναι πολλά. Ποιὸς ξαίρει λοιπὸν ἂν ἡ μοῖρα δὲν μ' ἔφερνε κάποτε ἀντιμέτωπη μὲ τὸν πατέρα μου. Δὲν ξαίρω ὅταν τὸν συναντοῦσα

τί θὰ ἔκανα. Θὰ τοῦ φώναζα κατάμουτρα ὅτι εἶναι ἕνας σκληρὸς ἄνδρας δίχως ψυχή, ἢ θὰ ἔπεφτα στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας παραπονεμένα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μᾶς ἔκανε ; Γιὰ κακή μου τύχη ἡ θεία μου εἶχε φύγει γιὰ τὴν Πάτρα. Εἶχε πάει στὸ γυιό της ποὺ ἦταν παντρεμένος ἐκεῖ, γιὰ νὰ περάσῃ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς της. Νοίκιασα ἕνα δωμάτιο σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ πανσιόν, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρισκα κάποια δουλειὰ μὲ τὰ προσόντα ποὺ διέθετα, γιατὶ γνωρίζω τρεῖς ξένες γλῶσσες. Ὥσπου βρέθηκε στὸ δρόμο μου...ἐκεῖνος ἀκριβῶς, ὅπως εἶχε βρεθῇ καὶ ὁ ἄλλος... ὁ μοιραῖος ἄνδρας γιὰ τὴ μητέρα μου. Πείστηκα στὴν ἀγάπη του καὶ δέχτηκα νὰ μείνω μαζί του σ' ἕνα διαμέρισμα μιᾶς πολυκατοικίας. Ἦταν ὡραῖος καὶ πλούσιος. Ἔκανε μεγάλο ἐμπόριο. Ταξίδευε μάλιστα καὶ στὸ ἐξωτερικό. Στὸ γυρισμὸ κάθε ταξιδιοῦ του, ἦταν ὅλο καὶ πιὸ τρυφερὸς μαζί μου. Μοῦ εἶχε τάξει καὶ γάμο. Τὰ πρῶτα τρία χρόνια κύλησαν εὐτυχισμένα. Τὸν τελευταῖο ὅμως καιρό, ἄλλαξε πολύ. Πότε ἐρχόταν σπίτι ἀμίλητος, κατσούφης, καὶ πότε θύμωνε μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ ξεσποῦσε ἐπάνω μου. Ὥσπου κάποιο βράδυ μοῦ εἶπε μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ τόνο στὴ φωνὴ νὰ τοῦ ἀδειάσω τὴ γωνιά, γιατὶ θὰ παντρευόταν μὲ μιὰ πλούσια. Τότε μέσα μου φούντωσε ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως. Ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ μητέρα μου. Καὶ ὅταν πλέον λόγο μὲ λόγο ὁ καυγᾶς φούντωσε, σήκωσα ἕνα κρυστάλλινο βάζο καὶ τὸ πέταξα μὲ ὁρμὴ ἐπάνω του. Κεῖνος τότε, θὲς ἀπὸ θυμό, θὲς ἀπὸ φόβο, βλέποντάς με ἔτσι ἐξαγριωμένη, ἔβγαλε τὸ περίστροτό του ποὺ τὸ ἔσερνε πάντοτε μαζί του καὶ... πυροβόλησε...

*

...Τὸ πρόσωπο τοῦ Καθηγητοῦ ἔγινε πελιδνό. Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτος ἔπεφταν ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἂν μποροῦσε κείνη τὴν ὥρα νὰ εἰσχωρήσῃ ἕνα μάτι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου, θὰ ἔβλεπε τὸν μεσόκοπο ἐπιστήμονα μὲ τὴ γλυκειὰ καὶ ἀγέρωχη φυσιογνωμία, τὸ θαυμάσιο ἄνθρωπο ποὺ σκορποῦσε στὸ πέρασμά του τὸ δέος καὶ τὸ θαυμασμό, νὰ εἶναι γονατισμένος στὰ πόδια τῆς μικρῆς ἄρρωστης καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια νὰ τῆς ζητᾷ τὴν ἐξιλέωση, τὴ συγγνώμη. Καὶ ὅταν ἀπὸ λίγες μέρες ὁ κόσμος ἔμαθε πὼς ὁ σοφὸς Καθηγητὴς εἶχε πάρει τὴν κοπέλλα στὸ σπίτι του, σταυροκοπήθηκε μυστηριωδῶς σουφρώνοντας τὰ χείλη του. Κανένας ποτὲ δὲν ἔμαθε τὰ αἴτια ποὺ τὸν ἔσπρωξαν σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασή του. Οὔτε μπόρεσαν ποτὲ νὰ καταλάβουν γιατὶ καὶ στὸ δικαστήριο ἀκόμα στάθηκε δίπλα της τόσο προστατευτικά. Πολλοὶ ἴσως νὰ εἶπαν πὼς τώρα στὰ γεράματα ὁ μεγάλος χειροῦργος ἔχασε τὰ λογικά του ἀπὸ μιὰ ὅμορφη μικρούλα. Ἴσως νὰ γέλασαν εἰς βάρος του. Τί τὸν ἔμελλε ἐκεῖνον ; Φτάνει ποὺ στὸ πρόσωπο τῆς κόρης του ξαναβρῆκε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Μιὰ χαρὰ ποὺ ἡ συνείδηση τὴν εἶχε πνίξει εἴκοσι δύο ὁλόκληρα χρόνια. Τώρα γι' αὐτὸν ὁ γέρο-χρόνος θὰ περνοῦσε δίπλα του ἀνάλαφρος, εὐτυχισμένος, στέλνοντάς του τὰ ροδοπέταλλα τῆς ἐξιλέωσης καὶ τῆς συγγνώμης.

ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δύο - Ἕξη ἢ 2 - 6

Ὑπὸ κ. **Ι. ΜΑΝΔΑΛΟΥ**, Ἀστυφύλακος

Ἕνα, δύο, τρία... σκαλοπάτια... Ἀνέβα, ἀνέβα... Τὰ ὄνειρα. Ἀνέβα τὰ ὄνειρα.. Ἀνέβα τώρα. Ἡ ὥρα 1.25′. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς θυσίας, ἀνέβα. Ἕνα κλίκ... ὁ θάλαμος γεμίζει φῶς... ὁ 25, ὁ 32, ὁ 38, ὁ 28...σήκω...ἔ, σήκω δὲν ἀκοῦς ; Σσσήκω πάνω ! ...Τὰ ὄνειρα. Τὰ τσακισμένα ὄνειρα... ἔ, σήκω. Καὶ τὰ ὄνειρα καλέ μου φίλε ; Ποῦ ν' ἀφήσω τὰ ὄνειρα ; Δολοφόνε !...Τὰ ὄνειρα,... οἱ γαλάζιες πολιτεῖες, τὰ μαγεμένα βουνά, τ' ἀνιστόρητα τοπεῖα...οἱ ἀνείπωτες ὁμορφιές...γιατὶ μοῦ τὰ γκρεμίζεις ὅλα, γιατί ; Ναί, ἡ ἐργασία...τρίβεις τὰ μάτια δυνατά, τἀνοιγοκλείνεις νὰ γεμίσουν φῶς. Τὰ ὄνειρα πᾶνε, φῦγαν γιὰ τοὺς παράξενους τόπους...καὶ τὰ ροῦχα πᾶνε...'Εμπρός. Ἡ ἐργασία. Τὸ καθῆκον...καὶ τὰ ὄνειρα...βέβαια καὶ τὰ ὄνειρα... Ἐμπρός. 1.45′. Στάση προσοχῆς... «Ἐδηλώθη ἀπώλεια πορτοφολίου περιέχοντος, κλπ.». «Ἐξηφανίσθη ἐκ τῆς οἰκίας της ἡ Διαμαντοπούλου Γεωργία, ἐτῶν 17, φορεῖ μαῦρο παλτό, ἔχει μακρυὰ μαλλιά» «ἀπωλέσθη κύων ράτσας σέττερ, παρακαλοῦμεν κλπ.». Ὥρα Δύο. Ὁδὸς Πηγάσσου...ὁδὸς Γλαύκου, ὁδὸς Χαρίτων, ὁδὸς Πέλοπος, ὁδὸς Ἐσπερίδων...ὁδὸς... Ἡ νύχτα σ' ὅλο της τὸ μεγαλεῖο. Ἡ νύχτα. Οἱ δρόμοι, οἱ μεγάλοι δρόμοι, τὰ σκοτεινὰ παράθυρα...Ὁ ὕπνος. Ὁ Θεὸς φυλάει τοὺς ἀνθρώπους κάτω ἀπ' τὰ φτερά Του. Ὁ Θεὸς ἀγρυπνάει, κάθε βράδυ στὸ Δύο-Ἕξη. Καὶ τὰ Ι.Χ.. Καὶ τὰ Ι.Χ. ξεσχίζουν τὰ σκοτάδια δαιμονισμένα, ἀχαλίνωτα. Κουβαλᾶνε μυρωδικὰ καὶ βραχιόλια, κουβαλᾶνε τὸ ξεφάντωμα, τὸ μεθῦσι, τὴ ζωὴ τῆς νύχτας. Τὴν ἀνέμελη, τὴν ἀνίδρωτη ἀπὸ μόχθο. Ὁδὸς Ὀρφέως, ὁδὸς Ἠοῦς, τὸ αἷμα μερμυγγιάζει. Τὰ πόδια τρεκλίζουν, τὸ δυνατὸ ρεῦμα λὲς καὶ θὰ σὲ ρίξει. Δὲ προλαβαίνεις νὰ δεῖς τίποτα. Παρὰ μόνο τὸ STOP...τὸ STOP μὲ τὸ πύρινο φῶς. STOP γιὰ σένα, STOP. Καὶ τώρα καὶ πάντα. STOP. Λίγο ὕπνο, STOP. Νὰ φκιάσεις τὴ ζωή, STOP... ὁδὸς Ἁγίων Ἀναργύρων 10.5′... Ἐπιβλέπει τὸν ἀνοικτὸν χῶρον δεξιὰ καὶ προχωρεῖ ἀριστερά... Ναρκίσσου. «Τὸ νοῦ σου, οἱ βάτραχοι» ἄχ, ἄχ, οἱ βάτραχοι...πρέπει νὰ τοὺς γνωρίσει κανεὶς στὸ φόρτε τῆς μεγάλης τους συναυλίας, τῆς ἀλλόκοτης...βρὲ κε-κέξ, κοά, κοά...! Ἡ ἄνοιξη μπαίνει ἀλαφροπατοῦσα καὶ τοῦτοι δίνουν τὸ σύνθημα τοῦ ὀργασμοῦ... Οἱ βάτραχοι, οἱ καλοί μας...ἡ συντροφιά μας στὴ μοναξιά. Τὰ θύματα... τὰ θύματα τῶν τροχῶν. Τὰ θύματα ἀπ' τὶς πατοῦσες τῶν ἀπρόσεχτων...Μακάβριες χαλκομανίες. Πὼς μοιάζουμε, σκέφτεσαι πότε—πότε...Μὴ πατᾶτε τοὺς βατράχους !... «καὶ προχωρεῖ Πηγάσσου 120′ ἔνθα ἡ ἀφετηρία...». Οἱ βάτραχοι... Οἱ βάτραχοι.

—«Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρω ἡσυχία». Τὰ πρισμένα μάτια, τὸ ροκάνι τῆς ἀϋπνίας εἶναι ἀνελέητο στὸ πρόσωπο. Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρω... Ὥρα 4 μέσα κι' ἔξω ἀπ' τὸ χρόνο. Ὥρα τέσσερις—'Εμπρὸς πᾶμε Σάντσο. Πᾶμε...ὁδὸς Ἰάσωνος, ὁδὸς Κανάρη... STOP. STOP. 5.15′. Τὰ ξυπνητήρια ἀγρυπνοῦν. Ποὺ καὶ ποὺ κανένα παράθυρο φωτίζεται ξαφνικά. Τὰ ξυπνητήρια. Γκούχ, γκούχ, 5.45′. Γκούχ, γκούχ, τὰ δεματάκια βγαίνουν στὸ δρόμο...γκούχ, γκούχ, τὸ περίσσιο φαγητὸ στὸ κατσαρολάκι πέρνει τὸ δρόμο τῆς δουλειᾶς...γκούχ, γκούχ· οἱ βάτραχοι πᾶνε νὰ κοιμηθοῦν. Γκούχ, γκούχ, οἱ μηχανές, τὰ γιαπιὰ ἀδημονοῦν. Γκούχ, γκούχ, ὥρα 6. Ἡ ἅγια Μέρα πλένει τὸ πρόσωπό της. Γκούχ, γκούχ, ξεπροβάλλει σιγά-σιγά. 'Εμπρὸς Σάντσο...ἐμπρός. Καλὴ—μέρα...ἐμπρὸς Σάντσο. Τὰ ὄνειρα. Δὲ μπορεῖ. Τὰ ὄνειρα. Καλημέρα. Καληνύχτα. Τὰ ὄνειρα, τὰ ὄνειρα περιμένουν. Περιμένουν τὰ τσακισμένα ὄνειρα..

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΙΟΥΛΙΟΣ

Λέγεται καὶ «ἁλωνάρης» ὁ μῆνας τοῦτος, γιατὶ τὸ περισσότερο μέρος του καταναλίσκεται στὸ ἁλώνισμα τοῦ σιταριοῦ.

Κύριο θέμα τοῦ μηνὸς εἶναι ἡ θυμωνιά. Ἐκεῖ, στὴ θυμωνιά, ὁ ἀγρότης μας ἔχει ἐναποθέσει ὅλη τὴν ἐλπίδα του, ὅλο τὸν κόπο τοῦ ἔτους. Τὴν κυττάζει νὰ ὑψώνεται σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ ἁλωνιοῦ καὶ αἰσθάνεται περηφάνεια. Νοῦς καὶ ψυχή, ἀναπέμπουν δέηση στὸν Ὕψιστο νὰ εὐλογήσῃ τὴ θυμωνιά, γιὰ νὰ βγάλῃ ἄφθονο καρπὸ καὶ πολὺ «καλάμι». Τὸν καρπὸ τὸν προορίζει γιὰ τροφὴ τοῦ σπιτικοῦ του καὶ τὸ καλάμι, τὸ ἄχυρο δηλαδή, ὡς τροφὴ τῶν ζώων του, ποὺ θ' ἀγωνιστοῦν ξανὰ σὲ λίγο μὲ τὸ ἁλέτρι γιὰ νὰ σπαρθῇ ἡ νέα ἐλπίδα...

Ἕνας κύκλος χωρὶς τέλος εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀγρότη μας. Τέτοια εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ κάθε ἀγρότη, σ' ὁποιο σημεῖο τῆς γῆς κι' ἂν βρίσκεται. Ποικίλουν μόνο τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα καλλιεργεῖ τὴ γῆ του, καὶ ἀνάλογα ποικίλουν καὶ οἱ ἐλπίδες του. Ἀλλοῦ ὁ ἀγρότης ἔχει πολλὲς ἐλπίδες, ἀλλοῦ λίγες. Ὅμως, πάντα ἐλπίζει στὴν εὐφορία τῆς γῆς του καὶ στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ του γιὰ τὸν ἐπιούσιο.

Ὁ δικός μας ἀγρότης, αὐτὸς ὁ Τιτάνειος ἥρωας τοῦ μόχθου καὶ τῆς ἐγκαρτέρησης, τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ στοχασμοῦ, ἔχει τὶς ἐλπίδες καὶ τοὺς φόβους του. Ἔχει ἐπίσης μεγάλη πίστη στὴ δύναμη τῆς γῆς του καὶ στὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του. Ἀγωνίζεται σκληρὰ ὅλο τὸ χρόνο, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν εὐλογημένη ἐποχὴ τοῦ θέρους, τὴν ἐποχὴ τοῦ ἁλωνίσματος καὶ τῆς συγκομιδῆς. Ζῇ καθημερινῶς τὰ βάσανά του, τοὺς πόνους, τὶς λύπες του... Ζῇ τὶς χαρές του, τὴν εὐτυχία τῆς στιγμῆς, τραγουδᾷ χαρὲς καὶ λύπες μαζί, μὰ ἀγωνίζεται. Ἀγωνίζεται γιὰ νὰ φτάσῃ σὲ ψηλότερο ἐπίπεδο τὴν οἰκονομική του στάθμη καὶ νὰ ἐπιτύχῃ, ὅσο γίνεται περισσότερρ, τὸ ἀνέβασμά του στὴν πυραμίδα τῆς ἀποστολῆς του.

Ὁ ἀγώνας εἶναι σκληρὸς γιὰ τὸν ποιητὴ ἀγροτικό μας ἥρωα. Οἱ καϋμοί του καὶ οἱ χαρές του ἔχουν ἀνάγκη νὰ διοσκεδασθοῦν. Πρέπει ὁ πόνος νὰ γίνῃ πιὸ μικρὸς καὶ ἡ χαρὰ πιὸ μεγάλη. Ἀκόμα, πρέπει νὰ μικραίνουν οἱ ὧρες τοῦ μόχθου στὸν κάμπο καὶ στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, πρέπει νὰ δροσίζωνται οἱ βραδυνὲς ὧρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βορρηᾶ, καὶ μὲ τραγούδια, μὲ παιχνίδια καὶ παροιμίες στ' ἁλώνια καὶ στὶς πλατεῖες τοῦ χωριοῦ...

Πολλὰ πρέπει νὰ γίνουν τὸ μῆνα αὐτόν, ὅπως καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους μῆνες. Τὸ διαισθάνεται αὐτὸ ὁ λαός μας καὶ γι' αὐτὸ κάνει πάρα πολλά. Πολὺ περισσότερα

ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ξέρουμε. Ἂς τὸν δοῦμε λοιπὸν παρακολουθῶντας τον στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τοῦ μηνὸς αὐτοῦ.

*

Συνεχίζεται τὸ δεμάτιασμα τοῦ σταριοῦ, στὶς πρῶτες μέρες τοῦ ἁλωνάρη. Τὰ στάχυα ποὺ θερίστηκαν μὲ τόσα τραγούδια καὶ χαρές, γίνονται τώρα δεμάτια καὶ στοιβάζονται σὲ σωρούς. Ὑψώνεται ἔτσι ἡ θυμωνιά, ἡ χιλιοτραγουδισμένη θυμωνιά, ποὺ ὅσο πιὸ ψηλὰ ἀνεβαίνει, τόσο μεγαλύτερη γίνεται ἡ ἀγαλλίαση τοῦ ἀγρότη καὶ τόσο ἡ ἐλπίδα του μεγαλώνει γιὰ τὴν ἐπαύριο.

Ὅμως, γιὰ σταθῆτε λίγο. Τούτουν τοῦ μῆνα δὲν εἶνι καλὸ νὰ βρέξ'. Γιατί ; Μὰ ἁπλούστατα, γιατί ;

«Στοὺν καταραμένου τόπου
τοὺν 'Αλουνάρ' θὰ βρέξ'».

Ψέμματα ; Ὄχι βέβαια. Ἡ βροχὴ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον δὲν εἶναι μὲ κανένα τρόπο εὐπρόσδεκτη. Καταστρέφει τὰ πάντα. Πιὸ πολὺ καταστρέφει τὶς θυμωνιές, γιατὶ τὰ στάχυα σαπίζουν καὶ ὁ καρπὸς ἔτσι φθείρεται.

Μεγάλο κακὸ λοιπὸν ἡ βροχὴ τὸν Ἰούλιο. Τὴ φοβοῦνται ἀφάνταστα οἱ ἀγρότες τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας. Τὴν ἐξορκίζουν οἱ χωρικοὶ τῆς Ρούμελης, καὶ οἱ Μωραῖτες τὴν βλέπουν σὰν τὴ πιὸ τέλεια καταστροφή. Γι' αὐτὸ θεωρεῖται καταραμένος ὁ τόπος ποὺ πέφτει βροχή. Φαντασθῆτε τὴ θυμωνιὰ νὰ βρέχεται καὶ τὰ στάχυα νὰ κιτρινίζουν κι' ὕστερα νὰ σαπίζουν... Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸ κακὸ ποὺ προμηνύεται, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ δοῦμε τὴ σπουδὴ μὲ τὴν ὁποία οἱ χωρικοὶ τρέχουν νὰ σκεπάσουν τὶς θυμωνιὲς μὲ ὅ,τι πρόχειρο ἔχουν στὴ διάθεσί τους. Ἐπιστρατεύονται καραβόπανα, κάπες, μουσαμάδες, βελέντζες, σανίδια κ.ἄ.τ. Τοὺς βλέπουμε τοὺς χωρικοὺς ν' ἀδιαφοροῦν γιὰ τ' ἀστροπελέκια καὶ τὶς καταρρακτώδεις βροχές, καὶ ν' ἀγωνίζονται σκληρὰ ὥσπου νὰ σκεπάσουν τὶς θυμωνιές. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ γίνωνται «λοῦτσα» γιατί, ὅλοι μας ξέρουμε τὴν ὁρμητικότητα τῶν βροχῶν καὶ καταιγίδων κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιο.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ βροχή, ἐχθρὸς τῆς θυμωνιᾶς. Εἶναι καὶ ἡ φωτιά, ἡ πυρκαϊὰ δηλαδή, ἠθελημένη ἢ μή. Μεγάλος ἐφιάλτης γιὰ τὸ λαὸ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐπίτηδες βάζει φωτιὰ στὶς θυμωνιὲς τῶν ἄλλων, γιὰ ἐκδίκηση ἢ γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ πωρωμένα Νερωνικὰ ἔνστικτα. Τὸ κάψιμο τῆς θυμωνιᾶς στὴν Ἐλασσῶνα, λέγεται «κάψμου τ' ἁλωνιοῦ», ἰσχύει δὲ καὶ γιὰ τὸν κάμπο τῆς πολίχνης τούτης τὸ ἑξῆς προφητικό, γιὰ τὸν κακοῦργο ποὺ σκέπτεται νὰ κάψῃ τὶς θυμωνιές :

«Ὅποιους μιλιτάει νὰ κάψ' τ' ἁλώνια,
οὐ ἁλουντὴς δὲν τοὺν βρίσκ'».

Καὶ τοῦτο, γιατὶ «ἱένας ζιβγᾶς κάποτις, μιλιτούσι νὰ κάψ' τ' θυμουνιὰ τ' γείτουνα. Πρὶν ὅμους ἔρθ' οὐ ἁλουνάρς οὐ ζιβγᾶς τὰ τέζουσι», ὅπως θυμᾶται ἡ γρηὰ Κυπρονικολάκαινα στὰ Φάρσαλα...

Καμμιὰ φορὰ συμβαίνει νὰ πιάνῃ δυνατὴ βροχὴ πάνω στ' ἁλώνισμα, ἢ συμβαίνει κάποια ἄλλη «ἀναποδιὰ» στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ξαπλώσει τὸ βιός του στὸ ἁλώνι καὶ τ' ἄλογα ἀγωνίζονται νὰ συντρίψουν τὰ στάχυα. Τὸ ἀπρόσμενο, τὸ ἀναπάντεχο αὐτὸ κακό, ὁ λαός μας πιστεύει ὅτι ἔρχεται σὰν Θεία τιμωρία στὸ ζευγᾶ ποὺ, ὁπωσδήποτε, κάποιο κακό, κάποια «πομπὴ» θὰ ἔκανε. Λένε λοιπὸν στὶς περιοχὲς τῆς Ἀταλάντης καὶ τοῦ Μεσολογγίου :

«Τοῦ ζιβγᾶ ἡ πουμπὴ
στ' ἁλών' θὰ φανῇ».

Ὑπονοοῦν μ' αὐτὸ τὸ δίστιχο ὅτι, ὅταν ὁ ζεβγᾶς ἔκανε κάποια ἀπαγορευμένη πράξη, κάποια «παλῃανθρωπιά» αὐτὸ θὰ φανῇ στὸ ἁλώνισμα. Κατ' ἐπέκτασιν, λέγεται καὶ γιὰ ὁποιονδήποτε ἄλλον ποὺ καταπιάστηκε στὶς δουλειὲς του ἐπιπόλαια, ἢ ποὺ ἔκανε κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτῇ, καὶ κάποτε θὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια γιὰ νὰ τὸν προδώσῃ.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀλώνισμα, ἔρχεται τὸ «λύχνισμα» τοῦ σταριοῦ. Εἰδυλλιακὲς στιγμὲς κάτω ἀπ' τὴν ἀστροφεγγιὰ οἱ νύχτες τοῦ λυχνίσματος. Ὁ ἄφθαστος στὴ ποίηση λαός μας, τραγούδησε πολὺ τίς σεληνόφωτες νύχτες τοῦ λυχνίσματος, ἔπιασε ζεστὴ κουβέντα μὲ τὴν Πούλια καὶ τὸν Ἀποσπερίτη, τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν Ποσειδῶνα. Ρώτησε πολλὲς φορὲς ἡ νέα τοῦ χωριοῦ τὴ γρηὰ γειτόνισσα, γιὰ τὸ ξενητεμένο παιδί της, τὴν ὥρα ποὺ λύχνιζε. Καὶ στράφηκε πολλὲς φορὲς ἐπίσης πρὸς τὸ βοριᾶ, μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια, γιὰ νὰ μουρμουρίσῃ τὸ τραγούδι τοῦ λυχνίσματος καὶ γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν ἄνεμο τοῦ βοριᾶ νὰ πάῃ καὶ νὰ συναντήσῃ τὸν καλό της :

«Φύσσα βοριᾶ μ' κι' ἀρμένισε
καὶ τὴν καρδούλα μ' γέμισε
κι' ἂν βούρκωσαν τὰ μάτια μου
μὴ τὄπῃς στὴν ἀγάπη μου...»

Ἐπακολουθεῖ τὸ «κοσκίνισμα» τοῦ σιταριοῦ. Κι' αὐτό :

«Γιὰ νὰ χουρίσ' ἡ γήρα ἀπού τοῦ στάρ'».

Λέγεται τοῦτο στὴ Μακρακώμη, καὶ ὑπονοοῦνται ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν ν' ἀνακατώνουν, νὰ μπερδεύουν τὰ πράγματα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ τὰ ξεκαθαρίσουν καὶ νὰ τὰ ξεδιαλύνουν...

Ἄφθαστη ἡ σοφία τοῦ λαοῦ μας, ἐξωτερικεύεται ὅπως βλέπουμε στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις του. Αὐτὰ τὰ λίγα γιὰ τὸ ἀλώνισμα, γιατί, ὅπως εἶπα κι' ἀλλοῦ, ὁ ἐφιάλτης τοῦ χ ώ ρ ο υ μὲ παραμονεύει ἀδυσώπητος. Ἂς δοῦμε λοιπὸν κι' ἄλλες συνήθειες τοῦ μηνὸς αὐτοῦ.

*

Πιστεύει ὁ λαός μας, ὅτι τὸν Ἰούλιο φέγγουν πιὸ πολὺ τὰ ἄστρα. Μοναδικὲς εἶναι οἱ ἀστροφεγγιὲς κατὰ τὸν «δευτερούλη», ὅπως λένε τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Ἰουλίου στὴν Κρήτη.

Ἐκεῖ λοιπόν, στὸ νησὶ τῆς μαντινάδας καὶ τῆς λεβεντιᾶς, στὸν πιὸ σημαντικὸ χῶρο τῆς ἄφθαστης λαογραφικῆς ψυχῆς, ὁ ντελὴ-Κανῆς (τὸ ὁμορφόπαιδο) λέει στὴ κοπελλιά του, τὶς νύχτες αὐτές, μὲ τὴ λύρα του :

«Δευτερούλη ἀστροφεγγιὰ κι' Ἀγουσθιανὸ φεγγάρι,
ἡ μάννα σου νὰ σὲ χαρῇ κι' αὐτὸς ποὺ θὰ σὲ πάρῃ».
«Τ' ἄστρα δὲ βασιλεύγουνε μὰ ὁ ἥλιος τὰ θαμπώνει
κι' ὄψη τοῦ προσώπου σου τὸν ἄνθρωπο σκλαβώνει».

Ἀλλὰ καὶ οἱ κοπελλιὲς δὲν κάθονται χωρὶς ν' ἀπαντήσουν. Μαζεύονται στ' ἀλώνια καὶ στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν μόλις νυχτώσει, καὶ παρακολουθοῦν τὴν ὥρα ποὺ θὰ φανῇ τὸ πρῶτο ἀστέρι. Τότε τὸ «γοητεύγουνε» μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ τὰ λένε ψιθυριστά, σὰν ἱκεσία, στὸν αἰώνιο θεὸ τοῦ ἔρωτα :

«Ἄστρι πρωτάστρι τ' οὐρανοῦ, πρῶτα προσκυνῶ σε κι' ὕστερα παρακαλῶ σε : Νὰ μοῦ πέψῃς τσὶ τρεῖς λύκους, τὸν κουτσὸ καὶ τὸ στραβὸ καὶ τὸν καλύτερό σου, νὰ πᾶνε στοῦ..... (δεῖνα), νὰ μποῦνε ἀπού τὸν.... ντου νὰ βγοῦνε ἀπού τὴν μύτην ντου, νὰ μποῦνε ἀπού τὴ μύτην ντου, νὰ βγοῦνε ἀπού τὰ μάθια ντου, νὰ μποῦνε ἀπού τ' αὐθιά ντου, νὰ πιάσουνε τσὶ ἑβδομήντα διόμησι φλέγες τοῦ κορμιοῦ ντου, νὰ μὴ μπορᾷ νὰ φάῃ, νὰ μὴ μπορᾷ νὰ σταθῇ, νὰ μὴ μπορᾷ νὰ κοιμηθῇ, μόνο νἄρθῃ νὰ μὲ βρῇ...».

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι ὁ ἄντρας ἐρωτευμένος εἶναι πιὸ... λεπτὸς στοὺς τρόπους, ἐκεῖ κάτω στὸ νησὶ τοῦ Μίνωα. Νὰ κι' ἕνα δεῖγμα τῆς λεπτότητος του ἀκόμα, ὅταν παρομοιάζει τὶς ἐλῆες ποὺ ἔχει ἡ ἄπιστη ἀγαπημένη του στὸ πρόσωπο, μὲ τ' ἄστρα :

«Στὴ μούρη πούχεις τρεῖς ἐλῆές, σὰν τ' οὐρανοῦ τσὶ πῆχες
ξεχνᾷς διαολόπιστη, πόση ἀγάπη μοῦχεις...»

Καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα πολλά...

Ἀλώνισμα, λύχνισμα, ἄστρα... Μόχθος, κόπος, ποίηση, ρομαντισμός... Ἂς προχωρήσουμε ὅμως γρήγορα καὶ στὶς γιορτὲς τοῦ λαοῦ. Στὰ πανηγύρια του καὶ σ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ σὲ κάνουν νὰ αἰσθάνεσαι ὑπερήφανος γιατὶ γεννήθηκες σ' αὐτὸν τὸ φτωχὸ μέν, ἀλλὰ πλούσιο σὲ ψυχικὲς ἐκδηλώσεις τόπο.

Ἐδῶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη ν' ἀνοίξω μιὰ παρένθεση, μιᾶς κι' ἤρθαν στὸ προσκήνιο τὰ πανηγύρια τοῦ λαοῦ μας. Εἶναι μιὰ ἀνάγκη ἐξομολογήσεως, ποὺ νοιώθω νὰ μοῦ καταπλακώνῃ τὰ στήθη, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποφάσισα νὰ γράψω κάτι γιὰ τὴν ἐπιστήμη τῆς λαογραφίας. Ἐξομολογοῦμαι λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ αἰσθάνθηκα νὰ μὲ βασανίζῃ ἡ τρομερὴ δοκιμασία τοῦ Ὀδυσσέα, ὅταν ἀναγκάσθηκε νὰ δεθῇ μὲ σχοινιὰ στὰ κατάρτια τοῦ καραβιοῦ του, γιὰ νὰ μὴ τὸν τραβήξῃ τὸ γλυκόλαλο καὶ μαγικὸ τραγούδι τῶν Σειρήνων. Ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ γράψω κάτι γιὰ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας, ὅπως τὰ ἔζησα, ὅπως τὰ εἶδα, ὅπως μοῦ τὰ διηγήθηκαν, ἀντικρύζοντάς τα ψυχρὰ κι' ἀδιάφορα. Ἀποφάσισα ν' ἀποφύγω συναισθηματισμούς, καὶ νὰ διώξω τὸ ρομαντικὸ στοιχεῖο ποὺ μὲ κατακλύζει πολλὲς φορές. Ἔτσι θὰ τἄδινα πιστά, μὲ προσοχή, ὅπως τὰ εἶδα καὶ τ' ἄκουσα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ. Μὰ...θὰ τὸ κατορθώσω ; Θὰ μπορέσω νὰ μὴν ὑποκύψω στὸν πειρασμό, νὰ μὴ παρασυρθῶ καὶ νὰ μὴ μεθύσω ἀπ' τὰ τραγούδια τοῦ λαοῦ τῆς ὑπαίθρου, τοὺς χορούς, τὰ νταϊλίκια, τὶς μερακλίδικες φορεσιὲς καὶ τὰ περίτεχνα λαϊκά του σκεύη ; Θὰ μπορέσω νὰ κρατήσω τοὺς ἐνθουσιασμοὺς κι' ὅλο αὐτὰ τὰ συναισθήματα γιὰ ἄλλη φορά, καὶ νὰ μὴ σερβίρω καμμιὰ τραγουδιστὴ πραγματεία ; Ἰδοὺ τὸ δίλημμα !!!.

Ὅπως καὶ νἄναι, μάρτυς μου ὁ Θεὸς γιὰ τὴν π ρ ό θ ε σ η τοὐλάχιστον. Γιὰ τὰ ἄλλα, ἂς θυμηθοῦν οἱ ἀναγνῶστες τὸ Θεῖο Εὐαγγελικὸ ρητό : «Ἄφιενταί σοι αἱ ἁμαρτίαι....».

Κλείνω τὴν παρένθεση καὶ προχωρῶ. Ζήτησα ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ δὲν ζήτησα «προκοπή», ὅπως ζητάει ὁ λαὸς τῆς Εὐβοίας στὶς ὀκτὼ Ἰουλίου ποὺ γιορτάζεται ὁ Ἅγιος Προκόπης. Οἱ στεῖρες γυναῖκες τῆς Χαλκίδας καὶ τῆς Ἐρετρίας, τὴν ἡμέρα αὐτὴ ζητᾶνε ἀπ' τὸν Ἅγιο νὰ κάνουν παιδί. Καὶ τὸ ζητᾶνε ἐπίμονα στὰ μικρὰ παραλιακὰ χωριουδάκια τῆς Εὐβοίας, κάνοντας μάλιστα διάφορα «μαγικὰ» γιὰ νὰ εἰσακουσθῇ ἡ παράκλησή των.

Στὶς 17 Ἰουλίου γιορτάζεται ἡ Ἁγία Μαρίνα. Στὴν Κρήτη, αὐτὴ τὴν ἡμέρα πρωτομπαίνουν μὲ τὸ καλάθι στ' ἀμπέλι. Γυαλίζει ἡ ρόγα τοῦ σταφυλιοῦ. Παίρνουν λοιπὸν τὶς πρῶτες μαῦρες ρόγες καὶ τὶς σκορπᾶνε στὰ σπιτικά των, λέγοντας :

«Ὄξω ψύλλοι καὶ κοργοὶ καὶ στὰ ὄρη οἱ ποντικοί».

Πᾶμε ὅμως τώρα πρὸς τὴ Χῖο καὶ τὴ Μυτιλήνη. Ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Ἁγίας Μαρίνας ἀρχίζουν νὰ φουσκώνουν καὶ νὰ ὡριμάζουν τὰ σῦκα. Τρεῖς μέρες ἀργότερα, τοῦ Ἀη—Λιᾶ, φαίνονται καὶ οἱ πρῶτες μαῦρες ρόγες στ' ἀμπέλια. Γι' αὐτὸ ὁ Χιώτης κι' ὁ Μυτιληνιὸς λέει :

«Τσ' Ἁγιᾶς Μαρίνας σῦκου
τσὶ τ' Ἅγιου Λ ι ᾶ σταφύλι !»
«Τζίτζικας ἐλάλησε,
μαύρη ρόγα γυάλισε».

Φθάνουμε πλέον στὶς 20 τοῦ μηνός, στὸν Ἀη-Λιά. Ἀπ' αὐτὴ τὴ μέρα ἀρχίζουν νὰ λαδώνουν οἱ ἐλιές. Ἔτσι πιστεύουν οἱ καλλιεργηταὶ τῆς ἐλιᾶς στὴν Ἀμφισσα, στὴν Ἰτέα, ἀκόμα καὶ στὴν Κρήτη καὶ τὴ Μυτιλήνη. Στὴ Μυτιλήνη, ἄκουσα τοῦτο τὸ δίστιχο γιὰ τὴν ἐλιά :

«Ἀπ' τ' Ἄγιου-Λιᾶ τοὺ βράδ'
βάζ' ἡ γ' ἰλιὰ τοῦ λάδ'».

Στὴν Εὐρυτανία καὶ τὴ Φωκίδα, τὴν ἡμέρα τοῦ Ἀη-Λιᾶ, οἱ βοσκοὶ προμαντεύουν τὸν καιρὸ ἀπ' τὰ σύννεφα τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσης τοῦ ἡλίου. Ἂν τὰ σύννεφα βγοῦνε ἀπ' τὸ Νότο, θὰ κάμῃ ἀλαφροχεινωνιά. Στοὺς Σποράδες ὅμως, οἱ χωρικοὶ

κατεβαίνουν στὴ θάλασσα κείνη τὴν ἡμέρα καὶ βλέπουν τὰ ἡμερομήνια. Ἀπὸ τὴ φουσκοθαλασσιὰ ἢ ἀπὸ τὸ τράβηγμα τῶν νερῶν, προμαντεύουν τὸν καιρό. Σὲ πολλὲς περιοχές, πιστεύουν πὼς ὅ,τι καιρὸ κάνει ὡς τὸ μεσημέρι τῆς ἡμέρας τοῦ προφήτη, τέτοιος θἄναι καὶ ὁ καιρὸς τὸν χειμῶνα. Ἂν ἔχῃ σύννεφα, θὰ κάμῃ βαρυχειμωνιά. Ἂν πάλι φανοῦν πολλὰ τζιτζίκια ἢ πολλὲς μυρμηγκιές, θἄχουμε ἄσχημη χρονιά...

Οἱ τσοπάνηδες τῆς Δωρίδας καὶ τοῦ Παρνασσοῦ, τὴν ἡμέρα τοῦ Ἄη-Λιᾶ κυττάζουν μὲ τί τρόπο κάθονται οἱ σκύλοι. Ἅμα ὁ σκύλος εἶναι ξαπλωμένος πρὸς τὸ Νότο, θἄχουμε καλοκαιριές, ἂν ὅμως εἶναι κολουριασμένος ἢ βλέπει πρὸς τὸ βοριά, θἄχουμε μεγάλη βαρυχειμωνιά.

*

Εἶναι γνωστὸς ὁ μῦθος τοῦ Ἄη-Λιᾶ μὲ τὸν Μωάμεθ. Στὴ Θράκη καὶ στὴ Λῆμνο-Μυτιλήνη, πιστεύουν ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἔχουν ἐχθρὸ τὸν Ἄη-Λιᾶ, ἐπειδὴ αὐτὸς ξεσκέπασε τὰ ψευτοθαύματα τοῦ Μωάμεθ. Ὅταν λοιπὸν γίνονται ἀστραπὲς καὶ βροντὲς—ποὺ δὲν εἶναι καθόλου σπάνιες αὐτὸν τὸν καιρὸ στὴν ὕπαιθρο—λένε ὅτι ὁ Μωάμεθ κυνηγᾷ τὸν προφήτη, καὶ ὅτι γίνεται μεγάλη πάλη μὲ σπαθιά. Οἱ σπίθες ποὺ πετοῦν τὰ σπαθιά, εἶναι ἀστραπές. Οἱ Μικρασιάτες ὅμως ποὺ μένουν στὰ Ἀθηναϊκὰ προάστια, πιστεύουν ὅτι ὁ Ἄη-Λιᾶς παλεύει καβάλα στὸ ἄλογο ἢ ἐπάνω σὲ ἅμαξα, καὶ οἱ ἀστραπὲς ποὺ ζώνουν τὸν Ὑμηττὸ καὶ τὴν Πεντέλη μὲ τὴν Πάρνηθα, βγαίνουν ἀπ' τὰ καρφοπέταλα τῶν ἀλόγων καὶ ἀπ' τοὺς τροχοὺς τῆς ἅμαξας τοῦ Προφήτη...

Ἀκοῦστε τώρα καὶ τὴν ἀφήγηση ἑνὸς γέρου τῆς Πενταγιοῦς, σχετικὰ μὲ τὸν Ἄη-Λιᾶ. Μοῦ ἀφηγήθηκε σὲ κάποιο πανηγύρι τῆς Γκιώνας, τὸ τί ἦταν ὁ Ἄη-Λιᾶς :

«Οὐ Ἄη-Λιᾶς π'δί μ', ἔλιγι μόνου τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ τοὺν ἰξόρισι οὐ βασιληὰς στὰ ὄρη κι' στὰ ψηλὰ βουνά. Αὐτούνους τότι καταράστικι τοὺν κόσμου, νὰ μὴ βρέξ' οὐ Θιὸς γιὰ ἓξ χρόνια κι' νὰ μὴ κάν' ἡ γῆς γινήματα. Οὐ Θιὸς ὅμους, τοὔστελ' ἰκεινοῦ τροφὴ μὶ τοὺν κόρακα. Μιὰ χήρα κάπουτι, πῆγι τ' προφήτ' ψουμὶ ποὺ τοὔχει ζυμῶσ' μί τὰ δύκρυα τ' μουροῦ τ'ς, ἰεπιδὴ δὲν εἶχι νιρό. Τότι, οὐ προφήτ'ς τσ' ἰφχήθικι νὰ πληθύνουν οὔλα τὰ πράματα τ' σπιτιοῦ τ'ς, κὶ νὰ ξαναβλασταριάσ' οὔλ ἡ γῆς. Ὕστιρα, οὐ Ἄη-Λιᾶς παραπονέθ'κι στοὺ Θιὸ ἰπειδὴ τοὔστειλι φαῖ μί τοὺν κόρακα κι' ὄχ' μαθὲς μ' ἄλλου π'λί. Οὐ Θιὸς τοὔπι τότι : «Ἄμ' κὶ σὺ τέτοιους εἶσι. Ὅπους ὁ κόρακας παρατάει τὰ πιδιὰ τ' νηστικὰ κὶ φεύγ', ἔτσ' κί σὺ ἄφσις τοὺν κόσμου νηστικὸν μὶ τσ' κατάρισ'». Μιτάνιουσι τότε οὐ προφήτ'ς, ξαναϊφχήθικι, κι' ἡ γῆς γιόμισι μί καλούδια... Ὕστερα οὐ Θεὸς κατέβασι ἰένα ἅρμα ἀπ' τοὺν οὐρανὸ κι' πῆρι τοὺν προφήτη ἀπάνου. Κείνους ὅμους ἤθιλι νὰ πάρ' κι' τοὺ Λισαία, ποὺ ἦταν κολλῆγας τ', μὰ οὐ Θιὸς δὲν τοὺν ἤθιλι. Ἔτσ' ἔμινι οὐ Λισαίας στ' γῆ κι' οὐ ὁ Ἄη-Λιᾶς, φεύγοντας πῆρι στοὺν οὐρανὸ μόνουν τοὺ φόριμα τ' Λισαία, ἐκεῖ ποὺ τοὺν τράβαγι νὰ τοὺν πάρ' μαζί τ'...».

Ἐπειδὴ ὁ προφήτης Ἠλίας ἔμεινε στὰ βουνὰ σ' ὅλη του τὴν ζωή, ὁ λαός μας χτίζει τὰ ξωκκλήσια σὲ ὑψώματα. Σὲ κάθε ὕψωμα ποὺ ὑπάρχει ξωκκλῆσι τοῦ Ἁγίου, γίνονται καὶ τὰ πιὸ γραφικὰ πανηγύρια. Ἡ λαϊκὴ μοῦσα, παληὰ καὶ σύγχρονη, τραγούδησε μὲ χίλιους τρόπους τὸ πανηγύρι τοῦ Ἄη-Λιᾶ. Ἰδιαίτερα τραγούδησε τὸ τέλος τοῦ ἰδανικοῦ ἔρωτα, ποὺ βρίσκει τὸ ἐπισφράγισμα στὸ ψήλωμα τοῦ Ἄη-Λιᾶ.

Πλησιάζουμε στὸ τέλος τοῦ μηνός. Στὶς 26 γιορτάζεται ἡ Ἁγία Παρασκευή, ποὺ πιστεύεται ὅτι ἦταν γιατρὸς στὰ μάτια. Γιατρὸς ἦταν ἐπίσης καὶ ὁ Ἅγιος Παντελεήμονας, ποὺ γιορτάζεται στὶς 27 τοῦ μηνός. Κείνη τὴν ἡμέρα γιορτάζει τὸ «ἰσνάφι» τῶν ἀρτοποιῶν. Στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα ἔτρεχαν ὅλοι οἱ ἄρρωστοι γιὰ νὰ γιατρευτοῦν. Γι' αὐτὸ λένε σήμερα: «κ'τσοί, στραβοί, στοὺν Ἅγιου Παντιλιήμονα» δίνοντας ἔτσι μεταφορικὴ σημασία καὶ στὰ νεκροταφεῖα, ὅπου ἡ μοιραία κατάληξη...

«Ἡ Παντιλῆς ἡ γιατρὸς εἶχι γιατρικὸ τοὺ φτσέλιου (εὐχέλαιο), τσὶ γύριζι

μὶ τοὺν Κουσμᾶ, τοὺν Δουμιανό, τσ' 'Αργύριδις κί τσ' Βλάχ'ς, τσὶ γιατρεύγαν τοὺν κόσμου τζάμπα...» λένε στὴ Λέσβο.

Στὶς 31 'Ιουλίου γιορτάζεται ὁ "Αγιος Εὐδόκιμος. "Ολη τὴ νύχτα τῆς 31ης πρὸς τὴν 1ην Αὐγούστου, οἱ κάτοικοι μερικῶν νησιῶν μας τὴν περνοῦν σὰν ἕνα δεύτερο κλήδωνα, περιμένοντας τὸν Αὔγουστο. Στὴν Κρήτη, οἱ κοπελλιὲς περιμένουν νὰ δοῦν τὶς πρῶτες μεταμεσονύκτιες ὧρες τὸ «Αὐγουσθιανὸ φεγγάρι», γιὰ νὰ τὸ «μελετήσουν» καὶ νὰ ζητήσουν τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦν. Στὴν Κύμη καὶ στὴ Νάξο, τὴ νύχτα αὐτὴ ἀνάβουν φωτιὲς καὶ πηδοῦν ἀπὸ πάνω, λένε διάφορα γνωμικὰ καὶ τραγούδια. Οἱ κοπέλλες στὴ Χαλκιδική, τὴ νύχτα αὐτὴ κουμπώνουν τὰ φορέματά των ὡς ἀπάνω στὸ λαιμό, γιατὶ ἂν δοῦν οἱ νέοι τὰ κάλλη τους, θὰ μείνουν ἀνύπαντρες. Στὴν "Ανδρο, τὴ νύχτα αὐτὴ δὲν φιλιοῦνται, γιατὶ θὰ βγάλουν «σπυριὰ» στὰ χείλη ἢ θὰ πέσουν τὰ μαλλιά τους καὶ θὰ μαραθῇ ἡ ὁμορφιά τους. 'Εν πάσῃ περιπτώσει τὸ φίλημα τὴ νύχτα αὐτὴ ἐγκυμονεῖ κινδύνους ἀφάνταστους. Καλὸ εἶναι λοιπὸν νὰ φυλαχτοῦμε...

(Προσεχῶς, **ὁ Αὔγουστος**)

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Μυστήριο...

Εἶμαι μόνος, κατάμονος. Θεέ μου! πόσο μὲ πληγώνει αὐτὴ ἡ μοναξιά. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου νοιώθω τὴν ἀνατριχίλα τῆς ἐγκαταλείψεως. Προσπαθῶ νὰ σκεφθῶ. Τὸ μυαλό μου ἀργοσαλεύει. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκεντρωθῶ. Τί νὰ συμβαίνει ἄρά γε; Γιατί αἰσθάνομαι ἔτσι;

Κυττάζω τὴ φύση. Πολὺ παράξενη ἡ σημερινὴ μέρα. Λὲς καὶ κάτι συμβαίνει. 'Ο οὐράνιος θόλος, ὅπως εἶναι σκεπασμένος μὲ μαῦρα, κατάμαυρα μολυβένια σύννεφα, δίνει τὴν εἰκόνα θεοσκότεινης νύχτας. Κάπου 'κεῖ ψηλὰ ὁ ἥλιος βουτηγμένος σὲ γκρίζα καταχνιά, καθὼς προχωρεῖ σιγὰ-σιγά, ἔχει μιὰ παράξενη νεκρικὴ χλωμάδα. Οἱ ἀρρωστημένες ἀκτῖνες του σέρνονται πάνω στὴ γῆ σὰν παράξενες σκιές.

'Αλλόκοτη ἡ μέρα σήμερα. 'Η ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου γεμίζει μὲ μιὰ βαρειὰ ἀγωνία. Εἰκόνα χαλασμοῦ κι' ἐγκαταλείψεως ἁπλώνεται παντοῦ. Τὸ αἴσθημα τοῦ κινδύνου, σὰν κρῦο σκουλήκι, σαλεύει στὰ μυαλὰ τῶν ζωντανῶν.

Τί συμβαίνει στὸ ἄπειρο; Τί ἀπέγινε ἡ χαρούμενη θωριὰ τοῦ ἥλιου; Γιατὶ παρουσιάζει τὴν ὄψι τοῦ ἀπολιθωμένου τρελλοῦ; 'Η γῆ, μουγγὴ κι' ἀσάλευτη, γιατὶ κινεῖται σ' αὐτὴ τὴν παγερὴ καταχνιά; Μοιάζει σὰν τὸ ψόφιο ψάρι ποὺ σαλεύει ἀνάσκελα πάνω στὸ θολωμένο κῦμα.

Μυστήριο... Νά, στὸ βάθος καὶ ἡ θάλασσα. 'Ακίνητη, φαντάζει σὰν νεκρή. Τὰ σκουλήκια καὶ τἄλλα ἑρπετὰ τῆς γῆς, ἀναστατωμένα ἀπὸ τὴν σκοτεινιὰ τῆς φύσεως, μένουν ἀκίνητα στὶς γωνιές, ἐρευνῶντας ἀνήσυχα τὸν ἀγέρα μὲ τὶς κεραῖες τους. Οἱ πεταλοῦδες, σὰν νὰ ἔχασαν τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὸν τρελλὸ ἀγέρα, ζάρωσαν στὰ χορτάρια πάνω σὰν τοὺς πανσέδες.

Τὰ μερμήγκια μόνο τραβοῦν ἥσυχα τὸν τακτικό τους δρόμο. Οἱ ἀράχνες, ἀδιάφορες γιὰ ὅ,τι γύρω τους συμβαίνει, ὑφαίνουν τὰ φονικά τους δίχτυα. Δὲν ἀντελήφθησαν ὅτι ὁλόκληρη ἡ πλάση βρίσκεται σὲ κίνδυνο; Ποιὸς ξέρει; Μυστήριο...

Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΣ

ΕΦΟΔΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Ὑπὸ **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

Τὸ ρολόϊ

...Κάθε βράδυ, σὰν γυρνάω στὸ σπίτι μου κουρασμένος, καὶ κλείνουμαι στὴ μικρή, φτωχικὴ καμαρούλα μου, γιὰ νὰ συγκεντρώσω τὶς σκέψεις μου καὶ νὰ ξεκουραστῶ, ἀνταμώνω πάντα πάνω στὸ μὼβ κομοδῖνο μου, ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ ρολόϊ, νὰ φλυαρῇ γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ δὲν τὰ πολυκαταλαβαίνω....

Ἀκούραστο κι' ἀκίνητο, χρόνια καὶ χρόνια τώρα ἐκεῖ ἀπέναντί μου, ἔχει συνδεθῇ στενὰ μὲ τὶς μεγάλες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου...

Τὸ βλέπω σχεδὸν 25 χρόνια στὴν ἴδια θέση ν' ἀνακατεύεται ἀδιάκοπα στὴν ἰδιωτική μου ζωή, χωρὶς ποτὲ νἄχω τὴ δύναμη νὰ τοῦ κρατήσω γι' αὐτὸ κακία...

Ἕνα ρολόϊ τόσο δά....

Τὸ θυμᾶμαι ἀπ' τὰ πρῶτα παιδικά μου χρόνια...

Ἐτοῦτο τὸ ρολόϊ !!!

...Σὰν ἤμουνα παιδὶ μικρὸ τὸ ἄκουγα νὰ ξεφωνίζῃ ξαφνικὰ μέσα στὴν πρώτη αὐγούλα, κάθε πρωΐ, σὰν ἕνας ἄγρυπνος καὶ εὐσυνείδητος καμαριέρης, γιὰ νὰ μὲ ὑποχρεώσῃ νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ βρεθῶ ἐγκαίρως στὸ σκολειό μου...

Θυμᾶμαι, σὰν νἄναι τώρα, τὴ φωνή του...Ἦτανε στὴν ἀρχὴ μαλακὴ καὶ ἥσυχη σὰν ψίθυρος...Ἐμοιαζε σὰν νὰ μοῦ μίλαγε σιγὰ-σιγά, μὲ καλωσύνη : «...Ἐ ! ψίτ...ψίτ... φίλε...ψίτ... Δὲν μ' ἀκοῦς ;...». Κι' ὅταν δὲν τὸ πρόσεχα ἐφώναζε μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῶν μικροσκοπικῶν σιδερένιων πνευμόνων του, γιὰ νὰ μὲ ὑποχρεώσῃ ν' ἀνοίξω τὰ μάτια καὶ νὰ δῶ τὶς πρῶτες ἡλιαχτῖδες ποὺ εἶχαν κι' ὅλας μπῆ, γιὰ τὴν πρωϊνή τους βίζιτα, στὴν κάμαρά μου... «Σήκω...Ἐεεεε !!!...Σήκω λοιπόν... Τὸ βράδυ τέλειωσε...Ἡ μέρα ἔφτασε. Οἱ ἄνθρωποι τραβοῦν γιὰ τὶς δουλειές τους. Οἱ πιὸ πολλοὶ συμμαθητές σου εἶναι κι' ὅλας στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου καὶ παίζουν... Ὄχι...Ἐεεεε !!! Μὴν γυρίζεις ἀπ' τ' ἄλλο πλευρό... Σήκω...Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ κοιμηθῇς...Γι' αὐτὸ μὲ κούρδισες χθὲς βράδυ...Σήκω λοιπόν...Ἐεεεεε ...» ὥσπου στὸ τέλος σηκωνόμουν νευριασμένος καὶ τοὔκλεινα τὸ στόμα...Μὰ εἶχα πιὰ ξυπνήσει.. Εἶχα κι' ὅλας κερδίσει τὴ μάχη τοῦ πρωϊνοῦ ξυπνήματος, ἑνὸς προαιώνιου, ἄλυτου προβλήματος, ποὺ ἀπασχολεῖ τὴν ἀνθρώπινη γενεὰ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων... Τότες ἐκεῖνο ἔπαυε νὰ ξεφωνίζῃ... Συμμαζεύονταν ἥσυχα ἐπάνω στὸ κομοδῖνο μου, καὶ νοσταλγικὰ συνέχιζε τὸ ἀτέλειωτο μέτρημα τοῦ χρόνου ποὺ περνᾶ...

Ἐτοῦτο τὸ ρολόϊ... !!

Τὸ θυμᾶμαι ὕστερα σὰν ἔγινα παλληκάρι καὶ εἶχα πνιγῆ στὰ ἐρωτηματικά, καὶ «τὶς μεγάλες ἀπορίες» γιὰ τὸ μυστηριῶδες αἴνιγμα τῆς ζωῆς... Στεκότανε τότες κοντά μου μὲ ὑπομονή, νὰ ὑπογραμμίζῃ τοὺς κτύπους τῆς ἀνήσυχης καρδιᾶς μου... Μὰ κάποτε νευρίαζε μπροστὰ στοὺς ἀτέλειωτους ρεμβασμούς μου...Θύμωνε ... Οἱ

κτύποι του θαρρεῖς καὶ ζωήρευαν...ἐμοιαζαν μὲ ἀπεγνωσμένες κραυγὲς πονεμένου ἀνθρώπου, καθὼς ἀντίκρυζε τὸ χρόνο νὰ κυλᾷ χωρὶς νὰ τὸν χρησιμοποιῶ ἐπωφελῶς γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους...

«Τὶκ...Τάκ...Χτυπῶ τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς σου, φίλε..."Οχι γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, μὰ γιὰ νὰ τὴν διακόψω ἀπ' τὶς ὀνειροπολήσεις... Τίκ... Τάκ... Ξέρεις τὶ εἶναι ὁ κάθε κτύπος μου ;...Εἶναι μιὰ πνοὴ ζωῆς ποὺ χάνεται ἄσκοπα μέσα στὴν ἀνωνυμία καὶ τὴν ἀφάνεια τοῦ νεκροῦ παρελθόντος...Εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ βίο σου, ἀπ' τὸ μέλλον σου, ἀπὸ τή δημιουργικότητά σου, ποὺ τὸ πετᾷς ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ Παλατιοῦ σου σὰν ἄχρηστο...Κι' ὅμως μ' αὐτὲς τὶς χαμένες στιγμὲς μποροῦσες νὰ οἰκοδομήσῃς ἕνα ὁλόκληρο κόσμο...Τίκ... Τάκ... Τί μένει ἀπὸ τὶς ὀνειροπολήσεις ;...! Μονάχα ἕνα παράπονο...Τράβα μπροστά... Μὴν στέκεται παρὰ μονάχα γιὰ νὰ προσευχηθῇς...»

Ναί...! Ἐκείνη τὴ «χρυσῆ» ἐποχὴ τῆς πρώτης νειότης μου, ἐτοῦτο τὸ μικρούτσικο ρολόϊ τοῦ κομοδίνου μου, μ' ἔμαθε τὴ μεγαλύτερη φιλοσοφία τῆς ζωῆς, πὼς δηλαδὴ ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα...

Ἐτοῦτο τὸ ρολόϊ...!!!

Καὶ τὶ δὲν τοῦ χρωστάω...

Θυμᾶμαι ἀκόμα ὅταν, ἄπειρος καὶ δειλὸς νέος, ἀντάμωσα κάποτε τὸν πρῶτο ἔρωτα τῆς ζωῆς μου... Μιὰ παρένθεση ὅλο ἀνησυχίες, ὅλο ὄνειρα, ὅλο φαντασία, ποὺ συνήθως σὲ ἀπομακρύνει ἀπ' τὸν ἀληθινὸ προορισμό σου, σοῦ ἐλαττώνει τὴν ὄρεξη γιὰ δημιουργία, σὲ ρίχνει στὸν' ἴλιγγο μιᾶς αἰώνιας προσδοκίας...Πρὶν μιὰ στιγμὴ χωρίζεις ἀπ' Ἐκείνη καὶ νὰ ἀμέσως τὴν ξαναζητᾷς... Λὲς νὰ διαβάσῃς, νὰ γράψῃς, νὰ παίξῃς, μὰ δὲν τὰ καταφέρνεις. Κάπου πολὺ κοντὰ σου ἁλαφροπερπατᾷ ἡ Σκιά της...Πασχίζεις νὰ τὴν πιάσῃς, μὰ δὲν μπορεῖς...Τότε τὸ ρίχνεις στὸ ρομαντισμὸ καὶ στὴν ἀργόσχολη λογοτεχνία...Δὲν νοιάζεσαι γιὰ τίποτε ἄλλο ὄξω ἀπὸ τὴν ἀγάπη της...

Ὁ πρῶτος ἔρωτας...Εἶναι ἕνας τυραννικὸς ἐφιάλτης, ποὺ σὲ μπάζει σὲ μιὰ ὄμορφη αὐταπάτη, χωρὶς νἄχῃς τὴ δύναμη ν' ἀπαλλαγῇς...Κάτι σὰν τὴν πύλη τοῦ Ντάντε ποὔγραφε ἐπάνω : «Ἀφῆστε κάθε ἐλπίδα σεῖς ποὺ μέσα πᾶτε». Ἡ πρώτη μου ἀγάπη ἦταν ἕνα κορίτσι 2-3 χρόνια μικρότερό μου..."Ηταν ὄμορφο, θυμᾶμαι... Κι' εἶχε μάτια πολὺ ἐκφραστικά...Πήγαινε κι' ἐκείνη στὸ Γυμνάσιο, μὰ σὲ μικρότερη τάξη..."Ο ἔρωτας ἐκεῖνος ἦταν πραγματικὰ ἕνας «ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα»...Δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἄσχημο, καμμιὰ σεξουαλικὴ ἐπιρροή..."Ηταν ὅμως τὸ πρῶτο μεγάλο φράγμα τῆς ἀνόδου μου. Εἶχα μετοικήσει στὰ ἄστρα, ἀνάμεσα σ' ἕνα ἄγνωστο ἄϋλο κόσμο, ποὺ μὲ κύτταζε χωρὶς νὰ μοῦ κουβεντιάζῃ..."Ενα ἀκαθόριστο σχῆμα ἔπαιρνε τότες ἡ ζωή μου, ποὺ ἀργοσάλευε ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Πότε πρὸς τὴν εὐτυχία, ὅταν ἀντάμωνα τὸ κορίτσι μου καὶ εἴμαστε ἀγαπημένοι...Κι' ἄλλοτε πρὸς τὴ δυστυχία, ὅταν δὲν κατάφερνα νὰ τὸ συναντήσω ἢ εἴχαμε τσακωθῇ. Αὐτὰ τὰ ξέρετε ὅλοι σας... Τὰ ζήσατε κάποτε...Μὴν τὸ κρύβετε...Μὴν τ' ἀρνιέστε...Δὲν εἶναι ντροπή...Εἶναι τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς μάσα στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς...

Στεκόμουν τὸ λοιπὸν τότες ὧρες ἀτέλειωτες μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου καὶ ταξίδευα σκεπασμένος ἀπὸ νεφέλες καὶ σκιές...

Νύχτωνε...Πέρναγε ἡ νύχτα...Κόντευε νὰ ξημερώσῃ, κι' ἐγὼ ἐκεῖ... Τί ἔκανα μ' αὐτό; Τώρα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω..."Ομως τότε νόμιζα ὅτι ζοῦσα σωστὰ ἔτσι...

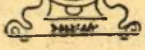
Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἀνήσυχη μεταβατικὴ περίοδο τῶν ὀνείρων καὶ τῶν πόθων, νά το πάλι τὸ μικρό μου ρολόϊ...

Δὲν μ' ἄφηνε νὰ ἀπογειωθῶ ἀπ' τὴ ρουτίνα καὶ νὰ συναντηθῶ μὲ τὴν καλή μου στὸ "Απειρο...Σὰν σφυριὲς ἑνὸς μεγαλόσωμου, σκληροῦ σιδερᾶ ἔμοιαζαν οἱ κτύποι του....

«...Νεαρέ, κάποτε θὰ γεράσῃς...Καὶ τότε θὰ καταλάβῃς ὅτι ὑπάρχουν πολὺ σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ καρδιοχτύπι...! Δὲν λέω...Εἶναι γλυκὸ

καὶ ὄμορφο...Καὶ συμπληρώνει τὴ ζωή μας, τὴ γεμίζει...Ὑπὸ ἕναν ὅρον ὅμως : ὅτι θὰ σ υ μ β α δ ί ζ η μ ὲ τ ὴ λ ο γ ι κ ή...Δὲν εἶναι ἡ μόνιμη ζωή σου ἐτούτη... Εἶναι ἕνας Σταθμὸς στὸ μεγάλο σου ταξίδι...Ὁ πρῶτος. Θὰ ξαναγαπήσῃς πολλὲς φορὲς ἀκόμα...Κι' ὅσο περισσότερο ἀγαπᾷς τόσο θὰ προσγειώνεσαι...Αὐτὸ εἶναι ἕνα ὄμορφο κορίτσι...Κι' ἐσὺ ἕνας ἄπειρος νέος...Δὲν πρόκειται νὰ τὸ παντρευτῇς... Θὰ φᾷς πολλὰ καρβέλια ἀκόμα μέχρι νὰ φτάσῃς στὸ γάμο...Ἀλλὰ κι' ἂν πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῇς, πές μου μεγάλε φίλε μου, τί θὰ τῆς προσφέρῃς ; πῶς θὰ τὴ ζήσῃς ; Μὲ...ὄνειρα ; Στὸ φεγγάρι θὰ πᾶτε νὰ κατοικήσετε ; Ἂν τὴν ἀγαπᾷς λοιπόν, κλεῖσε τὲ παράθυρο κι' ἄνοιξε τὰ βιβλία σου...Σ' αὐτοὺς τοὺς κόσμους τοῦ πνεύματος πρέπει νὰ ταξιδέψῃς... Ἀπ' αὐτοὺς θὰ ξεπηδήσῃ ἡ Μεγάλη Ἐπιτυχία... Γιατὶ ἀφήνεις τὸ χρόνο νὰ φεύγῃ, δίχως νὰ τὸν ἐκμεταλλεύεσαι ; Ὦ ! νἄξερες πόσο σκληρὴ εἶναι ἡ ζωὴ γιὰ 'κείνους ποὺ περιφρονοῦν τὸν μόχθο της.!!!...Ἀρκετὰ γι' ἀπόψε... Ἄσε τ' ἄστρα νὰ λάμπουν ἐκεῖ ψηλά. Δὲν μποροῦμε νὰ τὰ φτάσουμε...Μᾶς χωρίζει μιὰ ἀπέραντη Ἄβυσσος... Γύρνα στὰ βιβλία σου...Οἱ ἄλλοι προχωροῦν, οἱ ἄλλοι ἱδρώνουν, κοπιάζουν, μοχθοῦν...ἐνῷ ἐσὺ στέκεις σὰν χαζὸς μπροστὰ στὸ φεγγάρι... Πῶς θὰ τοὺς φτάσῃς ὕστερα ;...»

*

Ἕνα ρολόϊ...

Παντοῦ αὐτό... Πάντα τὸ ἴδιο... Ἀπ' τὰ χαράματα μέχρι τὸ δειλινό... Γεμίζει μὲ τοὺς κτύπους του τὴν κάμαρά μου μ' ἕνα γρήγορο σκοπὸ ἐμβατηρίου...Δὲν μ' ἀφήνει νὰ σταθῶ, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τεμπελιάσω... Ἕνας ἀσταμάτητος, ἀδιάκοπος ἀσύρματος ποὺ στέλνει ἀπ' τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βράδυ, μὲ τὸ δικό του μόρς, τὸ ἴδιο χιλιοειπωμένο μήνυμα : « Χ ρ ό ν ο υ φ ε ί δ ο υ...».

Ὅταν τὸ βράδυ, ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι μου, ἔχω ξεχάσει νὰ κοιμηθῶ, μὰ συλλογιέμαι ἕνα σωρὸ πράγματα, τ' ἀκούω μέσα στὸ σιωπηλὸ σκοτάδι νὰ ψιθυρίζῃ: «...Ἄντε...Κοιμήσου τώρα...Ἔλα...κλεῖσε τὰ μάτια... Αὔριο θἄναι μιὰ ἄλλη μέρα γιὰ σένα...Πρέπει νἄχῃς δυνάμεις ν' ἀγωνισθῇς... Κοιμήσου...Ὅλα θὰ πᾶνε καλά... Ἔλα ντέ !... Ἔς αὔριον τὰ σπουδαῖα...»

Ἕνα ρολόϊ...

Ὦ ! τὸ καϋμενούλη, τὸ φτωχό μου ρολόϊ !!!... Κανεὶς ποτὲ δὲν στάθηκε νὰ τοῦ πῇ δυὸ καλὲς κουβέντες...Σὰν μιὰ μικροσκοπικὴ μηχανὴ τὸ νομίζουν οἱ ἄνθρωποι. Κι' ὅμως ! Δὲν εἶναι...

Εἶναι μιὰ καρδιά, εἶναι ἕνας ζωντανὸς ὀργανισμός, εἶναι ἕνας πιστὸς σύντροφος. Μιλάει, κλαίει, παραπονιέται, συμβουλεύει, θυμώνει, φωνάζει, παρηγορεῖ... Μέσα στὸ πολυθόρυβο γύρισμα τῆς μηχανῆς τῆς ρουτίνας, ὅπου ἡ ζωὴ παίρνει μιὰν ἐμπορικὴ ὄψη καὶ οἱ ἀριθμοὶ χοροπηδᾶνε σὰν τυραννικοὶ ἐφιάλτες, καὶ τὰ τευτέρια λογαριασμῶν ἀνοιγοκλείνονται ἀδιάκοπα, δὲν ἔχει τὸ χρόνο, δὲν ἔχει τὴ διάθεση ὁ κουρασμένος ἄνθρωπος νὰ προσέξῃ πόσα πολλὰ χρωστᾷ σ' αὐτὸν τὸν μικροσκοπικὸ ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς του...Ὅμως ἀπόψε ἐγὼ νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ τοῦ τραγουδήσω, ὅσο πιὸ γλυκὰ μπορῶ, καὶ νὰ τοῦ προσφέρω ἐτοῦτο τὸ φτωχικὸ λουλουδάκι τῆς εὐγνωμοσύνης μου....

Αἰστάνομαι τὸ ἐπιτακτικὸ χρέος νὰ σταθῶ σιμά του, νὰ τὸ χαϊδέψω, νὰ τοῦ πῶ λίγα λόγια ἀγάπης, βγαλμένα ἀπ' τὴν καρδιά μου...

Ξαναφέρνω, ἐτούτη τὴ στιγμή, στὸ μυαλό μου τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο βράδυ ποὺ πέθανε ἡ μαννούλα μου...

Ἤμουν πολὺ μακρυά της...Σ' ἕνα γραφικὸ νησάκι τοῦ Αἰγαίου...Κι' ἦταν βράδυ, θυμᾶμαι σὰν τὄμαθα...

Κρατῶντας τὸ τραγικὸ τηλεγράφημα στὸ χέρι, ἔπεσα στὸ κρεβάτι μου, καὶ ξέσπασα σ' ἕνα ἀσυγκράτητο θρῆνο...

Τότες, μέσα στὰ ἀναφυλλητὰ καὶ τὰ δάκρυα, ἄκουσα τὴ φωνή του, θλιμμένη

μὰ σταθερή... Ἦταν ὁ μοναδικὸς σύντροφος τῆς μοναξιᾶς καὶ τοῦ πόνου μου «...Θεὸς σχωρέσ' την... Ἦταν καλή, ἀλήθεια, ἡ μαννούλα σου... Τὸ ξέρω... Τὴ θυμᾶμαι... Ὅμως, σὲ παρακαλῶ, καλέ μου φίλε, μὴν κλαῖς...Δὲν πρέπει...τὸ κλάμμα δὲν φτειάχνει, μὰ γκρεμίζει...Εἶσαι τόσο νέος...Μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ σὲ καρτερεῖ...Πρέπει νὰ προχωρήσῃς μὲ θάρρος, νὰ δημιουργήσῃς, νὰ φανῇς ἀντάξιος τῆς Ἀγάπης Της...Περνᾶνε οἱ στιγμὲς γρήγορα...Κι' ἐσὺ στέκεις ξαπλωμένος καὶ κλαῖς σὰν τὸ μικρὸ παιδί...Κι' ὅμως...Τὴν ἴδια ὥρα, ὁλόγυρα, ἑκατυμμύρια ἄνθρωποι σ' ὅλη τὴ γῆ συνεχίζουν τὸν σκληρὸ ἀγῶνα τῆς βιοπάλης, γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα.. Ἔλα...Ἐκείνη ξεκουράστηκε στὴ χώρα τῆς Αἰώνιας Χαρᾶς καὶ τοῦ Φωτός... Μὴ τὴν κλαῖς...Ἦταν καλή...Συγκράτησε τὸν πόνο σου...καὶ σήκω...σήκω ἐπάνω... Κάτι ἔχεις ἀκόμα νὰ κάνῃς πρὶν κοιμηθῇς... Τὸ κλάμμα δὲν εἶναι ἔργον, εἶναι ἄρνησις...Δὲν ταιριάζει στοὺς ζωντανοὺς ὀργανισμούς. Δὲν εἶναι δρᾶσις, εἶναι ἀντίδρασις καὶ ἧττα...».

Θυμᾶμαι αὐτὰ τά λόγια πάντα... Τἄγραψα μέσα στὴ θύμησή μου... Γιατὶ ἦταν ἡ πιὸ ζωντανὴ παρηγοριὰ ποὺ ἄκουσα...

*

Ἕνα ρολόϊ...

Δίχως αὐτὸ δὲν ὑπάρχει, ζωή...Δὲν ὑπάρχει, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ πρόοδος....Δίχως αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὶς δυνάμεις καὶ τὶς γνώσεις του...

Ἀπ' αὐτὸ ξεκινᾷ καὶ σ' αὐτὸ καταλήγει ἡ ἀνθρώπινη ζωή...

Νὰ γιατί, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, κατανοήθηκε ἡ ἀνάγκη του, καὶ τὸ βλέπουμε νὰ συνοδεύῃ τὰ βήματα τοῦ πανανθρωπίνου πολιτισμοῦ, δίχως ποτὲ νὰ σταματᾷ....

Τί εἶναι, ὅλοι τὸ ξέρετε, γιατὶ κατάντησε πιὰ εἶδος πρώτης ἀνάγκης... Ὅμως ἁπλῶς ἀπὸ ἐγκυκλοπαιδικῆς πλευρᾶς, θὰ σημειώσω τοὺς κυριώτερους σταθμοὺς τῆς τελειοποιήσεώς του, γιὰ νᾶναι κάπως πλήρεις αὐτὲς οἱ φτωχικές μου γραμμές. Καὶ τοῦτο γιατὶ γράφοντας αὐτὲς τὶς σημειώσεις μου, μὲ θέματα παρμένα ἀπὸ τὴν Πρακτικὴ Ἀστυνομία, δὲν ἔχω καμμιὰ πρόθεση νὰ κάνω ἐπίδειξη λογοτεχνικῆς δυνάμεως. ...Μάρτυς μου ὁ Θεός... Θἄθελα νὰ βοηθήσω κάπως τὸν ὁποιοδήποτε ἀναγνώστη μου, νὰ συμπληρώσῃ τὶς γνώσεις του καὶ ν' ἀποκτήσῃ εὐρύτερη συνείδηση πάνω σὲ μερικὰ ἁπλᾶ πράγματα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, τὰ ὁποῖα παίζουν ἕνα βασικὸ ρόλο στὴ σύγχρονη ζωή...

Γι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσω νὰ περιλάβω μέσα στὶς λίγες ἐτοῦτες γραμμές μου, καὶ τὶς ἄλλες ποὺ θ' ἀκολουθήσουν, λίγη Πρακτικὴ Ἀστυνομία καὶ λίγη ἐγκυκλοπαίδεια, κάτω ἀπὸ τὸ ἀπέραντο φῶς τῆς πρακτικῆς, ἂς ποῦμε, λογοτεχνίας...

Κι' ἐπειδὴ τὰ θέματα αὐτὰ ποὺ διάλεξα εἶναι πολυσύνθετα, θὰ παρακαλοῦσα κάθε καλὸ ἀναγνώστη μου νὰ μὲ βοηθήσῃ στὴ φτωχική μου αὐτὴ προσπάθεια, προσθέτοντας ὅ,τι παρέλειψα ἢ διορθώνοντας ὅ,τι ἄφησα ἀτελές. Εἰδικῶς οἱ παλαιότεροι ἀστυνομικοὶ θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ θυμηθοῦν μερικὰ ἀνέκδοτα περιστατικά, γύρω ἀπὸ τὴν Πρακτικὴ Ἀστυνομία παλαιοτέρων ἐποχῶν, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς χρεωστῶ μεγάλη χάρη ἂν μοῦ ἀποστείλουν, βοηθῶντας ἔτσι τὴν μεγάλη προσπάθεια τοῦ περιοδικοῦ ἐτούτου, ποὺ τιμᾷ τὴν Ἀστυνομία, κι' ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ θέση μέσα στὸν ἑλληνικὸ περιοδικὸ τύπο...

*

Τὰ ρολόγια λοιπὸν εἶναι ἀρχαιότατα ὄργανα, ποὺ τὰ ἀνταμώνουμε στὰ πολὺ παληὰ χρόνια τῆς ἱστορίας...

Δὲν εἶχαν βέβαια τὴ σημερινή τους μορφή, ἀλλὰ τί σημασία ἔχει ; Ἦταν πάντα τὰ ὄργανα μὲ τὰ ὁποῖα «κατεμετρεῖτο ὁ εἰς ὥρας διῃρημένος χρόνος τοῦ ἡμερονυκτίου».

Γιατί, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, τὸ ἀνήσυχο ἀνθρώπινο πνεῦμα, ἐμελέτησε τὴν κίνηση τῶν οὐρανίων σωμάτων, καὶ εἰδικώτερα τοῦ ἥλιου, καὶ μὲ βάση τὶς παρατηρήσεις αὐτὲς ἐμέτρησε τὸ χρόνο καὶ κατεσκεύασε τὰ πρῶτα ρολόγια.

Ἔτσι ἔχουμε τὰ πρῶτα «ἡλιακὰ» ἢ «σκιαθηρικὰ» ρολόγια, τοὺς «γνώμονες» δηλαδὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ποὺ ἦταν γνωστὰ πολὺ πρὶν στοὺς Βαβυλωνίους καὶ τοὺς Αἰγυπτίους.

Ἔχουμε ἀκόμα τὰ «ὑδραυλικά», τὶς γνωστὲς «κλειψύδρες».

Στὰ πρῶτα, τὴν ὥρα τὴν ἔδειχνε ἡ σκιὰ τοῦ γνώμονος, στὰ δεύτερα τὸ νερὸ ποὺ ἔπεφτε, μὲ ὡρισμένο ρυθμό, σταλαγματιὰ-σταλαγματιὰ ἀπὸ τὸ γεμᾶτο δοχεῖο.

Ὕστερα οἱ Αἰγύπτιοι ἐφήρμοσαν στὰ ὑδραυλικὰ ρολόγια μηχανή, κι' ἔτσι τὸ ρολόϊ πῆρε μιὰ τελειότερη μορφή.

Ἀνταμώνουμε ἀκόμα καὶ ἄλλους τύπους ὑδραυλικῶν ρολογιῶν, στὰ παληὰ χρόνια, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ λειτουργοῦσαν μὲ λάδι καὶ λυχνάρι, ἢ τὰ ἄλλα μὲ τὴν ἄμμο ἀντὶ γιὰ νερό.

Ἀλλὰ καὶ τὰ μηχανικὰ ρολόγια εἶνα ἐπίσης πολὺ παληά.

Τὴν ἰδέα τους τὴν ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης στὸν Ἀριστοτέλη, καὶ τὴν κατασκευή τους στὸ μοναχὸ Γερβέρτο, ποὺ ἔγινε κατόπιν Πάππας Σίλβεστρος ὁ Β' ! Αὐτὸς λοιπὸν ὁ μοναχὸς κατασκεύασε τὸν δέκατο αἰῶνα, ὑποθέτω, τὸ πρῶτο μηχανικὸ ρολόϊ ἀκριβείας.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὰ μηχανικὰ ρολόγια ἄρχισαν νὰ ἐξελίσσωνται, μέχρις ὅτου κατάντησαν εἶδος κοινῆς χρήσεως.

Ἔτσι φτάνουμε στὸ 1370, ὁπότε ὁ Κάρολος Ε' τῆς Γαλλίας, ἔστειλε καὶ κάλεσε ἀπὸ τὴν Γερμανία τὸν ὀνομαστὸ Ἐρρῖκο ντὲ Βίκ, ποὺ κατεσκεύασε τὸ πρῶτο ρολόϊ τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου τῶν Παρισίων, τὸ ὁποῖο σχετικῶς πιστὰ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Λεροὺ.

Ἀργότερα, κατὰ τὸ 1656, ὁ Ὁλλανδὸς ἀστρονόμος Χριστιανὸς Χούϊγκενς, ἐρρύθμισε τὴν κίνηση τοῦ ρολογιοῦ, μὲ βάση τὶς σχετικὲς μὲ τοὺς νόμους τοῦ ἐκκρεμοῦς μελέτες τοῦ Γαλιλαίου, καὶ χρησιμοποίησε γιὰ πρώτη φορὰ σπειροειδὲς ἐλατήριο, ἀντὶ γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε βάρος κινήσεως.

Τὸ ρολόϊ αὐτὸ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὴν ἐποχή του, καὶ ἀπετέλεσε σταθμὸ στὴν ἐξέλιξη τοῦ ρολογιοῦ. Γι' αὐτὸ καί, δυὸ χρόνια ἀργότερα, δημοσιεύτηκε καὶ περιγραφὴ τοῦ μηχανισμοῦ του, μὲ τὸν τίτλο : «De horologio oscillatorio».

Ἀκόμα ἀργότερα, δηλαδὴ τὸ 1700, ὁ Chlément πρόσθεσε τὴν γνωστὴ ἄγκυρα στὸ μηχανισμὸ τοῦ ρολογιοῦ, καὶ 26 χρόνια ἀργότερα ὁ Ἰωάννης Χάρισσον ἐπινόησε τὸ λεγόμενο ἐπανορθωτικὸ ἐκκρεμὲς καὶ τιμήθηκε μάλιστα μὲ βραβεῖο 20.000 λιρῶν, ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖο, γιὰ τὸν προσδιορισμὸ τοῦ γεωγραφικοῦ μήκους.

Τέλος ὁ Μπρεγκὲ εἰσήγαγε τὸν ἠλεκτρισμὸ στὴν κίνηση τῶν ρολογιῶν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπετεύχθη γιὰ πρώτη φορὰ ὁ ἀπόλυτος συγχρονισμὸς τῶν ρολογιῶν ὁλόκληρης πόλης.

Ἔδωσε μεγάλη σημασία ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη στὸ θέμα αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖο ἀσχολήθηκαν ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι. Φτάνει ν' ἀναφέρω τὸ ἑξῆς καταπληκτικό : ὅτι δηλαδὴ γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ περίφημου ρολογιοῦ τοῦ Στρασβούργου, χρειάστηκαν δυὸ ὁλόκληροι αἰῶνες.

Αὐτὴ εἶναι περίπου, νομίζω, μὲ δυὸ ἁπλᾶ λόγια ἡ περίληψη τῆς ἱστορίας τοῦ ρολογιοῦ, ἀπὸ ἐγκυκλοπαιδικῆς πλευρᾶς.

Ὕστερα ἡ μηχανική, ποὺ ὁλοένα προχωροῦσε ἁλματωδῶς, τελειοποίησε σιγὰ-

σιγὰ τὸ ρολόϊ, καὶ τὸ ἔφτασε στὴ σημερινή του μορφή, μὲ τοὺς ἄπειρους τύπους του, μεγέθη, μάρκες καὶ σχήματα.

*

Σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ πολιτισμένος ἄνθρωπος χωρὶς ρολόϊ... Γιατὶ μονάχα μ' αὐτὸ θὰ καταφέρῃ νὰ συγχρονίσῃ τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του, μὲ τὸν γρήγορο κοινωνικὸ ρυθμὸ τῆς ὁλότητας. Μ' αὐτὸ θὰ μπορέσῃ νὰ κινηθῇ ἄνετα, νὰ φανῇ συνεπὴς στὶς ὑποχρεώσεις του, νὰ τακτοποιήσῃ τὶς δουλειές του, νὰ ἀναπαυθῇ καὶ νὰ ζήσῃ.

«Αἰῶνα τῆς ταχύτητος» ὠνόμασαν τὸν αἰῶνα μας. Δηλαδὴ αἰῶνα τοῦ ρολογιοῦ.

Στὶς προσωπικές σου ὑποθέσεις, στὰ ραντεβοῦ καὶ στὶς φιλίες σου αὐτὸ θὰ σὲ βγάλῃ ἀσπροπρόσωπο.

Στὴν τακτοποίηση τῆς δουλειᾶς σου, στὴ μελέτη σου, στὰ καθήκοντά σου, αὐτὸ πάλι θὰ κληθῇ νὰ σὲ κατευθύνῃ.

'Ακόμα καὶ στὴν ἀρρώστειά σου αὐτὸ θὰ κανονίσῃ τὴ θεραπεία σου. Μ' αὐτὸ θὰ πάρῃς τὰ φάρμακά σου, μ' αὐτὸ θὰ κανονίσῃς τὸ διαιτολόγιό σου, μ' αὐτὸ θ' ἀκολουθήσῃς τὶς ὑποδείξεις τοῦ γιατροῦ σου.

«Τί ὥρα εἶναι ;» νὰ μιὰ φράση τόσο συνηθισμένη στὴν ἐποχή μας, ὅπου ὅλα τρέχουν, καὶ ξοπίσω τους ὁ ἄνθρωπος φτάνει λαχανιασμένος νὰ προλάβῃ τὸν ρυθμό τους.

«'Η ἁμαξοστοιχία θ' ἀναχωρήσῃ στὶς δέκα ἀκριβῶς...» ἀκούγεται στὸ μεγάφωνο τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ...

«...Νὰ περάσῃς αὔριο στὶς ὀκτὼ ἀπ' τὸ γραφεῖο μου...» ὑποδεικνύει ὁ δικηγόρος στὸν πελάτη του...

«...Οἱ ἐξετάσεις θὰ ἐνεργηθοῦν τὴν 9ην ὥραν τῆς....»

«...Καλεῖσθε ὅπως τὴν 8.30' ὥραν εὑρίσκεσθε εἰς τὸν 'Ανακριτὴν Β' Τμήματος».

«..."Εγερσις 5... Κατάκλισις 22...».

«...Κηρύσσεται 3ωρος στάσις ἐργασίας ἀπὸ 11 μέχρι 14ης ὥρας...».

«...Σὲ περιμένω στὶς 7 τὸ ἀπόγευμα, στὴν πλατεῖα Συντάγματος...».

«..."Εναρξις παραστάσεων 8η...».

«..."Ωρα ἐνάρξεως τοῦ μεγάλου ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνος ἡ 3η...»

«...Τὴν 7ην ὥραν ψαλλήσεται Μέγας 'Εσπερινὸς εἰς ...»

«...Τὴν 20ην ὥραν θὰ δοθῇ ἐπιστημονικὴ διάλεξις εἰς...»

«...'Ολικὴ ἔκλειψις σελήνης τὴν 23ην ὥραν...»

"Ωρα...Παντοῦ ἡ ὥρα..."Ολα ρυθμίζονται μὲ τὴν ὥρα...

Πῶς λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος θὰ καταφέρῃ νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς τόσες σύγχρονες ὑποχρεώσεις του, χωρὶς ρολόϊ;...

*

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο ἡ 'Αστυνομία Πόλεων, ἀπὸ τὸν πρῶτο κι' ὅλας χρόνο τῆς ἱδρύσεώς της συμπεριέλαβε καὶ τὸ ρολόϊ μεταξὺ τῶν ἐφοδίων τῶν ὑπαλλήλων της, ποὺ νᾶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς ὑπηρεσίας του, ὅμοιο καὶ ἰσάξιο μὲ τὰ δημόσια εἴδη τους...

Γιὰ τὸν ἀστυνομικό, τὸ ρολόϊ δὲν εἶναι εἶδος πολυτελείας...Εἶναι εἶδος πρώτης ἀνάγκης...

'Ο ἀστυνομικὸς δὲν εἶναι ὁ ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας τῆς ζωῆς, ποὺ στὸ κάτω -κάτω μπορεῖ καὶ νὰ φανῇ ἀσυνεπής, βλάπτοντας τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν κύκλο τῶν ἐργασιῶν του...Εἶναι ὁ ὑπεύθυνος διαχειριστὴς μᾶς ἐξαιρετικὰ λεπτῆς, δύσκολης, καὶ ἀποφασιστικῆς σημασίας, ὑπηρεσίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται ὁ ρυθμὸς τῆς κρατικῆς μηχανῆς, ἡ τάξις, ἡ ἀσφάλεια, ἡ ζωή, ἡ τιμὴ καὶ ἡ περιουσία τῶν πολιτῶν...

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔχει μπροστά του, κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς ὑπηρεσίας του,

ἕνα χρονομετρημένο δρομολόγιο, λεπτομερῶς καθωρισμένης σκοπιᾶς, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διανύσῃ ἐντὸς ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος καὶ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια...

Δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ ἐκτελέσῃ κανονικὰ τὴν ὑπηρεσία του χωρὶς ρολόϊ, ὅπως ἐπίσης δίχως αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ καὶ νὰ τὸν ἐλέγξῃ ὁ Ἀξιωματικὸς Ἐπιθεωρήσεως ἢ ὁ Ἀρχιφύλαξ Ἐπόπτης.

Ὕστερα εἶναι καὶ τὰ διάφορα συμβάντα ποὺ θὰ τὸν ἀπασχολήσουν, εἴτε ἐν ὑπηρεσίᾳ εἴτε ἐκτὸς ὑπηρεσίας...Οἱ μηνύσεις δηλαδή, οἱ συστάσεις, οἱ τραυματισμοί, οἱ ἔλεγχοι, οἱ συλλήψεις, ἡ μεταφορὰ μεθυσμένων στὸ Τμῆμα ἢ στὰ σπίτια τους, καὶ χίλια δύο ἄλλα ἀκόμα. Ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν στὴν ἐγγραφὴ ἢ στὴν συντασσομένη ἔκθεση, ἀκριβῆ ὥρα τοῦ συμβάντος. Πολλὲς φορὲς εἶδα ἢ ἄκουσα γιὰ παραβάσεις ποὺ ἔμειναν ἀτιμώρητες ἀπὸ μιὰ ἀσήμαντη λεπτομέρεια ὥρας, ποὺ δὲν πρόσεξε νὰ ἀναφέρῃ γραπτῶς ὁ ἐπιληφθεὶς ἀστυνομικός. Ἀλλὰ καὶ εὐθύνες ἠγέρθησαν ἀπὸ τέτοια ἀπροσεξία.

Ἡ ἐγγραφὴ στὸ Σημειωματάριο πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ἐπακριβῶς ὥρα τοῦ συμβάντος, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἔχῃ κεφαλαιώδη σημασία γιὰ τὴν μετέπειτα ἀνάκρισιν ἢ τὴν ἐκδίκαση τῆς ὑποθέσεως.

Γιὰ νὰ μὴν ἐπεκταθῶ περισσότερο δὲν θὰ ἀναφέρω ἀπόψε τουλάχιστον παρόμοια παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ ζωή, (ὅπως θὰ κάνω στὰ προσεχῆ μου σημειώματα), ὅμως περιορίζουμαι νὰ πῶ ὅτι πρακτικῶς εἶναι ἀδύνατη ἡ βεβαίωση ὡρισμένων παραβάσεων δίχως ρολόϊ, ὅπως π.χ. τῆς διαταράξεως τῆς μεσημβρινῆς ἢ νυκτερινῆς ἡσυχίας, τοῦ ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος καταστημάτων, τῆς καταστρατηγήσεως τοῦ ἐργατικοῦ 8ωρου, κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ὕστερα, πολλὲς φορές, συμβαίνει νὰ διαταχθῇς νὰ πᾶς σὲ ὡρισμένο μέρος τὴν ὡρισμένη ὥρα, γιὰ ἐκτέλεση ὑπηρεσίας ἐκτάκτου. Πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς ὅμως χωρὶς ρολόϊ ; Θἄσαι πάντα ὁ τελευταῖος, ὁ δακτυλοδεικτούμενος, ὁ οὐραγὸς σὲ κάθε κίνηση τῶν συναδέλφων σου...Θὰ τρῶς βιαστικά, θὰ ντύνεσαι γρήγορα, καὶ καμμιὰ φορὰ ἀπ' τὴ βιασύνη σου ἀκανόνιστα, θὰ ἀναγκάζεσαι νὰ παίρνῃς λεωφορεῖα ἄλλης γραμμῆς καὶ θὰ τὰ ὑποχρεώνῃς νὰ κάνουν παράνομες στάσεις γιὰ σένα, θὰ τρέχῃς, ὅλο θὰ τρέχῃς, καὶ πολὺ λίγες φορὲς θὰ προφθαίνῃς...

Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ προλάβῃς μὲ τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ ὄργανο ποὺ θὰ σὲ προφυλάῃ πάντα ἀπὸ κάθε ἀνωμαλία. Ἀφήνω καὶ τὴν ἄλλη ὄψη τοῦ θέματος (γιατὶ ἔχει ἐπουσιώδη ἴσως σημασία, ἀλλὰ πάντως εἶναι κι' αὐτὴ ἐξεταστέα) ὅτι δηλαδὴ εἶναι ἄσχημο νὰ σὲ ρωτάῃ ὁ πολίτης τί ὥρα εἶναι, ἢ ἂν πρέπῃ νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί του ἢ νὰ τινάξῃ τὰ χαλιά του, καὶ νὰ μὴν ξέρῃς τί νὰ ἀπαντήσῃς...

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑποτίθεται ὅτι εἶναι κυρίαρχος τοῦ χρόνου, μὲ τὸ ἰδιόρρυθμο ἔργο του. Ὑποτίθεται ἀκόμα ὅτι τὴ ζωή του τὴν διακρίνει ἡ τάξις καὶ ἡ ἀκρίβεια.

Καὶ αὐτὸ ποὺ ὑποτίθεται γίνεται εὔκολα πραγματικότης μὲ τὸ ρολόϊ, ποὺ πρέπει νἄναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Μοῦ διηγοῦντο προχτὲς γιὰ κάποιον παληὸ ἀστυνομικό, ποὺ ἦταν τύπος εὐσυνειδήτου καὶ ἀποδοτικοῦ ὑπαλλήλου. Κάποτε λοιπὸν χάλασε τὸ ρολόϊ του καὶ τὄδωσε στὸ μάστορη. Τὴν ἴδια νύχτα ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ νυκτερινὴ ὑπηρεσία, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως «περὶ νυκτερινῆς ἡσυχίας».

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἤξερε πόσο ἀπαραίτητο ἦταν τὸ ρολόϊ καὶ γιὰ νὰ μὴν βγῇ ὑπηρεσία χωρὶς αὐτό, ἀναγκάστηκε καὶ ἔβαλε στὸ παντελόνι του τὸ ξυπνητῆρι τοῦ σπιτιοῦ του, δείχνοντας ἔτσι πόση σημασία ἀπέδιδε στὸ ρολόϊ.

Βέβαια τὸ ἀνέκδοτο δὲν σταματᾷ μέχρις ἐδῶ. Ἔχει καὶ μιὰ εὔθυμη συνέχεια, τὸ ὅτι δηλαδὴ σὲ ἕνα σταυροδρόμι, καθὼς τὸν ἐπιθεωροῦσε ὁ Ὑπαστυνόμος, τὸ ξυπνητῆρι ἄρχισε νὰ κτυπᾷ, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ μὲν Ὑπαστυνόμος νὰ μείνῃ ἄναυδος, δύο δὲ ἔνοικοι σπιτιῶν νὰ βγοῦν στὰ παράθυρα ἔκπληκτοι, γιὰ νὰ δοῦν περὶ τίνος

ἐπρόκειτο, καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει τὸ θέμα μας—τὸ ἀναφέρω ἁπλῶς γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ρολογιοῦ.

Τὸ ρολόϊ λοιπὸν εἶναι ἀπαραίτητον ἐφόδιο στὴν ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία, ἀλλὰ καὶ στὴν ἰδιωτική σου, ἂς ποῦμε ζωή...

Καὶ νά !!!..."Ας ποῦμε εἶσαι ἐκτὸς ὑπηρεσίας...κι' ἂς ποῦμε ἀκόμα, ὅτι εἶσαι ἀνάμεσα σὲ μιὰ εὐχάριστη παρέα καὶ γλεντᾷς (ἄνθρωπος εἶσαι κι' ἐσύ, καὶ τόχεις αὐτὸ τὸ δικαίωμα)... Οἱ ὧρες περνᾶνε χαρούμενες...Ἡ συζήτηση ἔχει γίνει ζεστή, καὶ ἐνδιαφέρουσα..."Εξω ἡ φύση εἶναι μαγευτική...Ἡ καρδιά σου εἶναι γαληνεμένη... Μιὰ παντοδύναμη εὐτυχία σὲ συγκλονίζει ...Νὰ τὰ πρῶτα ἀστέρια ψηλὰ στὸν Οὐρανό, ποὺ ὁλοένα πληθαίνουν, καὶ σχηματίζουν διαδήλωση γύρω στὸ χλωμὸ φεγγάρι...

Τὸ μυαλό σου ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὸ σκληρὸ μόχθο τῆς δουλειᾶς σου καὶ περιπλανιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σ' ἄλλη γῆ, σ' ἄλλα μέρη... Οἱ Σειρῆνες τῆς εὐτυχισμένης στιγμῆς σὲ καλοῦν κοντά τους...Νὰ ξεχάσῃς τὸ καθῆκον σου, ποὺ σὲ καρτερεῖ μέσα στὸ τετράγωνο ἀπέριττο γραφειάκι τοῦ Τμήματος...

Εἶσαι ὑπηρεσία στὶς 10 τὸ βράδυ...22-2 ὅπως λέμε ἐμεῖς στὴ γλῶσσα μας...

Ἐσὺ τόχεις ξεχάσει τελείως...Κι' οἱ ὧρες κυλοῦν...Κοντεύουν οἱ ἐνηά, κι' ἐσὺ ἔχεις στρογγυλοκαθίσει καὶ ἔχεις ἀπορροφηθῆ ἀπ' τὸ ὅμορφο περιβάλλον...

Μὰ κάποια στιγμὴ ποὺ κουνᾷς τὸ μανίκι σου τὸ βλέπεις...Βλέπεις ἐκεῖνο ἀγριεμένο νὰ σὲ κυττάζῃ μὲ δώδεκα μάτια, καὶ νὰ κουνᾷ τὸ χέρι πρὸς τὰ ἐμπρός, σὰν νὰ σοῦ λέῃ : «...Φύγε πιά...Σήκω...Ἡ ὥρα ἐπλησίασε...Εὐχάριστη εἶναι βέβαια ἡ συντροφιά σου, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι στὸ Τμῆμα σὲ περιμένουν...Δῖνε του λοιπόν...»

Τότε νευριάζεις, τὸ φέρνεις στ' αὐτὶ νὰ δῇς ἂν πέθανε ἢ ἂν ἀκούγονται οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς του...Κι' ἐκεῖνο σοῦ ξαναλέει πιὸ ἀπαιτητικά : «...Τὶκ...Τάκ...». Ἔτσι ἀκούγοντας τὰ βήματα τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακα στὸ λιθόστρωτο τοῦ δρόμου...Κι' αὐτὸς ὁ δρόμος θὰ μείνῃ ἔρημος, ἂν δὲν ἀντικαταστήσῃς τὸ συνάδελφό σου... Κι' ὅμως !!! Πόσοι καὶ πόσοι ἄνθρωποι θὰ σὲ χρειαστοῦν ἀπόψε!!!...Σήκω λοιπόν...Τί κάθεσαι ;...»

Τότες τινάζεσαι ὄρθιος, μιὰ μυστηριώδης, παντοδύναμη ὥθηση πρὸς τὸ καθῆκον, ξεπετάγεται μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ μηχάνημα ποὺ ἔχεις στὸ χέρι ἢ στὴν τσέπη σου...Καὶ τὸ βάζεις στὰ πόδια...Καὶ φτάνεις ἐγκαίρως ...Κι' ἀκοῦς τὶς διαταγές...Καὶ βάζεις τὸ σῆμα ὑπηρεσίας στὸ χέρι, καὶ ἀρχινᾷς τὸ δρομολόγιό σου, μ' ἀργὸ ρυθμό... «Τίκ...Τάκ...» Μαζὶ ἀκούγονται κι' οἱ κτύποι του...Τότες, σὲ κάποιο σταυροδρόμι, ξεσκεπάζεις τὸ χέρι σου καὶ τὸ χαϊδεύεις τρυφερά...Τί θὰ γινόσουν δίχως αὐτό ;...Εἶναι ἡ δεύτερη φωνὴ τῆς Συνειδήσεώς σου.....

*

Ναί !!! Τὸ ρολόϊ...

Λίγα εἶπαν καὶ λίγα ἔγραψαν γι' αὐτό...

Ὅμως τοῦ χρεωστοῦμε τὸ πᾶν...

Φρόντιζε πάντοτε νὰ τόχῃς κοντά σου, φίλε ἀναγνώστη, ἂν θέλῃς νᾶσαι ἐν τάξει μὲ τὸν ἑαυτό σου καὶ μὲ τοὺς ἄλλους...

«ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ, ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ»

(CHIENS PERDUS SAN COLLIER)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν
«Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. *(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)*

Ἀλλὰ ὁ συνοδὸς δὲν ἀπήντησε...Κυττάζοντας μονάχα τὸ ρολόϊ του, ξαναεἶπε κοφτά : «...Πιὸ γρήγορα..."Ας βιαστοῦμε...Μᾶς περιμένουν στὸ Ντανφέρ...»

...«Στὸ Ντανφέρ»...

Αὐτὴ τὴ λέξη τὴν εἶχε ἀκούσει χίλιες φορὲς τὸ παιδί, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε μπλέξει μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Νόμου...Τὴν εἶχε ἀκούσει πρῶτα ἀπὸ τὸν Περιφερειακὸ Διοικητή, μπροστὰ στὸν ὁποῖον εἶχεν ὁδηγηθῆ, πρὶν ξεκινήση μὲ τὸ συνοδό του γιὰ τὸ βιαστικὸ αὐτὸ ταξίδι...

«...Θὰ σὲ στείλω στὸ Ντανφέρ...» τοῦ εἶχε πῆ μὲ ἀπάθεια...

"Ε ! Λοιπόν !...'Απὸ κείνη τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ λέξη ἀντηχοῦσε κάθε τόσο καὶ λιγάκι στ' αὐτιὰ τοῦ 'Αλλὲν Ρομπέρ...Καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἄκουγε τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν ξεχωρίση ὁλόκληρη...Καταλάβαινε μόνο τὰ τελευταῖα της γράμματα. Δηλαδὴ «ἀνφέρ», ποὺ σημαίνει Κόλαση. Αὐτὸ τὸν τρόμαζε καὶ τὸν βύθιζε σὲ μιὰ τυραννικὴ ἀγωνία... "Ετσι, ὅταν ἔφτασαν στὸ νοσοκομειακὸ κτίριο τῆς λεωφόρου Ντανφὲρ—Ρολερό, ἔσφιξεν ὁ Ρομπὲρ τὶς γροθιές του μέσα στὶς τσέπες του, ἀποφασισμένος νὰ τὶς ἁπλώση, σ' ὅποιον τὸν ἀπειλοῦσε...

"Ομως ὁ πρῶτος ἀσπροφορεμένος ἄνθρωπος ποὺ τοὺς ὑποδέχτηκε, ἔκλεισε καλοκάγαθα τὸ μάτι στὸ παιδὶ καί, φέρνοντας τὸ τσιγάρο στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του, τοῦ εἶπε πρόσχαρα : «Καλὴ 'σπερα παληόπαιδο»...

Ὁ 'Αλλὲν ἤξερε ὅτι ὁ μποεμισμὸς εἶναι ἡ παγίδα ποὺ στήνουν οἱ μεγάλοι στοὺς μικρούς, γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Γι' αὐτὸ δίχως νὰ χαμογελάση, ἢ νὰ τοῦ ἀνταποδώση τὸν χαιρετισμό, τὸν κύτταξε μ' ἕνα κρύο βλέμμα...

'Εκεῖνος δὲν ἔδειξε ὅτι πρόσεξε τὴν ἐχθρικὴ ἔκφραση τοῦ παιδιοῦ καί, κουνῶντας τὸ τσιγάρο του ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη τῶν χειλιῶν του, σὰν κανόνι πολιορκημένου Πύργου, ρώτησε μασημένα : «"Εχετε τὰ χαρτιά ;»

Ὁ συνοδὸς μὲ τὸ ἀδιάβροχο, ἔβγαλε ἕνα φάκελλο καὶ τοῦ τὸν ἔδωσε...

Αὐτός, παίρνοντας τὸ φάκελλο στὰ χέρια, τὸν ἄνοιξε μπροστά του σὰν βεντάλια, ὅπως ἀκριβῶς ἀνοίγουν οἱ παῖχτες τὰ χαρτιὰ τῆς τράπουλας... Κι' ἀφοῦ τὸν ξεφύλλισε καὶ τὸν ἐξέτασε γιὰ λίγα λεπτά, εἶπε ἀδιάφορα : «'Εν τάξει...Σύμφωνοι...»

"Ηταν ὁ περίφημος ἀτομικὸς φάκελλος τοῦ 'Αλλὲν Ρομπέρ, χωρὶς τὸν ὁποῖον ὁ μικρὸς δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα στὴν κρατικὴ ζωή.

Αὐτὸς ὁ φάκελλος ἔπρεπε νὰ γίνῃ πιὰ γιὰ πάντα ὁ ἀχώριστος σύντροφός του, πιὸ πολύτιμος κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του...Δίχως αὐτὸν δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ...

Κι' ὁ φάκελλος ἄρχισε νὰ περνᾷ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι... Νὰ διαβάζεται καὶ νὰ ἐξετάζεται ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ μόνιμο προσωπικὸ τοῦ Ντανφέρ. Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε ὁ Ρομπὲρ σιωπηλός, μὰ μὲ ἀνήσυχο βλέμμα...

Οἱ νοσοκόμες ποὺ συνόδευαν τὸν μικρὸ ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο εἶχαν τὸ ἀριστερὸ χέρι τους πάνω στὸν ὦμο του μὲ στοργή..."Ομως στὸ δεξὶ κρατοῦσαν τὸν φ ά κ ε λ λ ο...Κι' ὅσο τὸν δίπλωναν ἢ τὸν ἔσφιγγαν, τόσο τὸ παιδὶ ὑπέφερε...

...Καὶ ἡ καινούργια αὐγὴ τῆς ζωῆς τοῦ Ρομπὲρ μέσα στὸ Ντανφὲρ ξημέρωσε... καθὼς βρέθηκε μὲ τὶς νοσοκόμες στὸ σταυροδρόμι μιᾶς εἰκοσάδας ἐπιγραφῶν ἀπὸ πορσελάνη ποὺγραφαν, «'Εξετάσεις»...«Χειρουργεῖο»...«Τμῆμα Παστὲρ»... «Ὠτορινολαρυγγολογικὸ»... «Νευρολογικὸ»... «'Ακτινολογικό»...

Μικρὰ βέλη διασταυρωμένα συνόδευαν τὴν κάθε ἐπιγραφή...

'Απὸ κεῖ γιὰ τὸ χειρουργεῖο...'Απὸ δῶ γιὰ τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά... Στὸ βάθος γιὰ τὰ νεῦρα...

Καθὼς ἀντίκρυσε αὐτὸν τὸν διάδρομο ὁ μικρὸς Ρομπέρ, τοῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ γελάσῃ, παρὰ τὸν φόβο καὶ τὴν ταραχὴ ποὺ ἔνοιωθε...

Συλλογίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή, μὲ τὸ παιδικὸ μυαλό του, πόσο ἀστεῖο θὰ ἦταν ἐὰν οἱ μύτες, οἱ λαιμοὶ καὶ τ' αὐτιὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ μπαίνουνε σ' αὐτὸ τὸ κτίριο, πέρνανε τὸ δρόμο πρὸς τ' ἀριστερά...ἂν ὕστερα τὰ μάτια τους τραβοῦσαν πρὸς τὰ δεξιά, ἀκολουθῶντας τὰ διάφορα βέλη...ἐνῷ τὰ νεῦρα τους προχωροῦσαν πρὸς τὸ βάθος, καὶ τὰ κόκκαλα τρύπωναν κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο !!!

Μὰ ἡ αἰφνιδία αὐτὴ εὐθυμία του ἔσβησε μονομιᾶς, καθὼς βρέθηκε μπροστὰ στὸ Τμῆμα τῶν «'Αμφιβόλων»...

«"Αν μὲ ὁδηγήσουν ἐκεῖ, χάθηκα» σκέφτηκε τρέμοντας.

'Αλλ' ὄχι. Πέρασαν ἀπὸ μπροστά, μὲ τὸν φάκελλο στὸ χέρι, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ σταματήσουν...

Καὶ περπατῶντας στοὺς μακρεῖς, καθαροὺς διαδρόμους, συναντοῦσαν, κάθε τόσο καὶ λιγάκι, γυναῖκες ποὺ κρατοῦσαν, μὲ φροντισμένη ἀδεξιότητα, πακέττα στὰ χέρια... Μικροσκοπικὰ πακέττα, ποὺ περιεῖχαν νεογέννητα βρέφη... Ὁ 'Αλλὲν Ρομπὲρ δὲν τὸ πρόσεξε, παρὰ μόνον ὅταν ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πακέττα ἄρχισε νὰ κλαίῃ... Λίγο πιὸ 'κεῖ, ἄνθρωποι μὲ ἄσπρες φορεσιές, ἀστειευόμενοι μεταξύ τους σὰν νεοσύλλεκτοι φαντάροι, σώριαζαν δέματα μὲ ροῦχα μπροστὰ σ' ἕνα ἁμάξι...

"Ολα ἤτανε ἄσπρα...Μονάχα ἕνα κασόνι μὲ μπιμπερόν, ποὺ πέρασε φορτωμένο σ' ἕνα μικρὸ καροτσάκι, ἔδωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα γκρί, σκυθρωπὸ χρῶμα... Μὰ μονάχα γιὰ λίγο..."Υστερα κυριάρχησε καὶ πάλι τὸ ἄσπρο...

Ὁ 'Αλλὲν Ρομπὲρ σταμάτησε μπροστὰ ἀπὸ τὸ ψαρὶ ἅλογο τῆς ἅμαξας, ποὺ βγαζε ἀπὸ τὰ ρουθούνια του δυὸ πίδακες καπνοῦ, μέσα στὸν κρύο ἀγέρα...

"Ηταν ἡ πρώτη συνάντηση ἀπὸ τὸ πρωΐ, ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσε...

Χάϊδεψε μὲ καλωσύνη καὶ φιλία τὰ ὑγρὰ ρουθούνια τοῦ ἁλόγου καὶ τοῦ μουρμούρισε :

—«"Ε! Δουλευτή...τί νέα ;

(«Δουλευτής» ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἁλόγου ποὺ εἶχε στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Ντερσύ).

Μὰ ἀπὸ τὴν στιγμιαία ὀνειροπόληση τὸν ἔβγαλε μιὰ νοσοκόμα, ποὺ τοῦ φώναξε, κουνῶντας τὸ φάκελλο σὰν κάτι τὸ δελεαστικό :

—«"Ελα λοιπόν !!! Τί περιμένεις ;...»

Ὁ 'Αλλὲν Ρομπὲρ ἔτρεξε μὲ πονεμένη προθυμία πρὸς τὸ μέρος ποὺ τὸν περίμενε ὁ χάρτινος ἀδελφός του : ὁ ἀχώριστος φάκελλος...ἐνῷ τὸ ἅλογο ἔστριψε σιγὰ-σιγὰ τὸ κεφάλι κατὰ τὸ μέρος του, λυπημένο γιατὶ ἔχανε τὸν καινούργιο φίλο του, ποὺ ἤξερε νὰ τοῦ μιλάῃ μὲ τὸ ἁπαλὸ χάδι του...

"Υστερα οἱ νοσοκόμες πέρασαν τὸν 'Αλλὲν ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ εὐρύχωρη κουζίνα μὲ μεγάλα καζάνια...κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ αὐλὲς ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦσαν τὰ παιδιὰ στὰ διαλείμματα...

'Εκεῖ τὰ ἀγόρια ἔτρεχαν φωνάζοντας, ἐνῷ τὰ κορίτσια περπατοῦσαν ἀνὰ δύο κουβεντιάζοντας...Φοροῦσαν ὅλα τους ποδιὲς μὲ μικρὰ κορδελάκια, μπλὲ ἢ κόκκινα...

Πάνω ἀπ' τὶς αὐλὲς τὰ ψηλὰ παράθυρα εἶχαν κουρτίνες μὲ μικρὰ μπλὲ καρρώ... Καὶ πίσω ἀπ' αὐτὲς ἐκινοῦντο πρόσωπα πολὺ σοβαρὰ ἢ πολὺ γελαστά... Ὁ 'Αλλὲν Ρομπὲρ ζάρωσε τὰ φρύδια του...θαρροῦσε ὅτι τὸν κατασκόπευαν ἀπὸ παντοῦ...

«Δὲν δίνω πεντάρα γι' αὐτούς...» εἶπε μὲ σκοτεινό, ἀποφασιστικὸ βλέμμα. «Τί μὲ νοιάζει τί κάνουν ;»...

Ὁ φάκελλος καὶ τὸ παιδί, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, περνοῦν συνέχεια ἀπὸ ἄσπρη σὲ ἄσπρη μπλούζα... Ὁ φάκελλος ἀνοίγεται καὶ κλείνεται μπροστὰ σὲ τόσους καὶ τόσους σοβαροὺς τύπους...ἐνῷ τὸ παιδὶ περνᾷ ἀπὸ ἐξέταση σὲ ἐξέταση... Τὸ μετροῦν, τὸ ζυγίζουν, τοῦ ἐξετάζουν τὸ στῆθος, τοῦ λένε νὰ βήξῃ καὶ νὰ μετρήσῃ

πολλὲς φορὲς ὡς τὸ 33, νὰ δείξῃ τὸ λαιμό του, βγάζοντας ἀναρθρες κραυγές...Τοῦ χτυποῦν τοὺς ἀστράγαλους, τὰ γόνατα, τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν του μ' ἕνα μικρὸ σφυράκι...Τοῦ ἐξετάζουν τὰ νεφρά, τὴν κοιλιὰ καὶ προχωροῦν καὶ πιὸ κάτω ἀκόμα... κι' ὁλοένα τὸ ρωτοῦν : «...Μήπως σὲ πονᾶ ἐδῶ ;...». Ὕστερα τοῦ χαράζουν τὸ χέρι μὲ μιὰ μαθητικὴ πέννα, τοῦ τὸ τρυποῦν μὲ μιὰ μικρὴ βελόνα, λέγοντας : «...Μὴν κουνιέσαι...Πρόσεξε. Δὲν εἶναι τίποτε...». Καὶ ρίχνοντας στὴν σχισμὴ ἕνα ὑγρὸ τοῦ παίρνουν αἷμα... Κατόπιν τοῦ λένε νὰ οὐρήσῃ σ' ἕνα μεγάλο πατῆρι...Στὴν ἀρχὴ δὲν μπορεῖ, στὸ τέλος ὅμως τὰ καταφέρνει...Καὶ ξαφνικὰ τοῦ λένε νὰ σταματήσῃ γιὰ νὰ μὴν ξεχειλίσῃ τὸ ποτῆρι...

Αὐτὸ βάσταξε μιὰ ὁλόκληρη μέρα....

Καὶ σὲ κάθε θάλαμο ἀντάμωνε ὁ Ρομπὲρ μικρὰ ἀλητάκια, μὲ κάπα καὶ κουρεμένα μαλλιά, καθισμένα σὲ ἄσπρες καρέκλες, ποὺ συχνὰ τὰ χοντροπάπουτσά τους δὲν ἔφταναν ν' ἀγγίξουν τὸ πάτωμα καὶ κρέμονταν αἰωρούμενα...Αὐτὰ τὰ μικρὰ χαμίνια γύριζαν πρὸς τὸ μέρος του τὰ μάτια τους λυπημένα καὶ ὑπομονετικά, σὰν τὰ ζῶα ἑνὸς σταύλου...Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ περίμεναν φαίνεται ἀπὸ πολλὴ ὥρα, γιατὶ ἦταν γερμένα μπροστά, κι' εἶχαν ἕνα μελαγχολικό, κουρασμένο βλέμμα...

Στὸ Τμῆμα τῶν Δοντιῶν μιὰ σειρὰ ἀπὸ κόκκινα, πρισμένα μάγουλα, ἦταν παρατεταγμένη...σὰν ἁπλωμένα μῆλα σὲ μιὰ λαϊκὴ ἀγορά...

Μιὰ μέρα ὁλόκληρη βάσταξαν αὐτὲς οἱ κοπιαστικὲς ἐξετάσεις...Καὶ ὁ μικρὸς Ρομπὲρ τὴν τελείωσε κουρασμένος, ἀλλὰ καὶ φροντισμένος καλλίτερα καὶ ἀπὸ ἕνα παιδὶ ἑκατομμυριούχου...

Ὁ φάκελλος εἶχε παραφουσκώσει ἀπὸ ἕνα σωρὸ πιστοποιητικά, καὶ τὸ βιβλιάριο ὑγείας εἶχε σκεπασθῆ ἀπὸ κάθε λογῆς γραψίματα καὶ σφραγῖδες, ποὺ τὸ λουλακὶ μελάνι τους χαρασσότανε πάνω στὸ σιὲλ χαρτί...

Κάποτε βρέθηκε πιὰ ὁ Ρομπὲρ μέσα στὸ Τμῆμα τῶν Ἀγοριῶν, στὸ μεσαῖο παράρτημα...Τὰ παιδιὰ τότε ριχτήκανε πάνω του σὰν ψάρια σὲ χαλίκι, ποὺ τὸ νομίζουν γιὰ ψίχουλο ψωμιοῦ...μὰ διασκορπιστήκανε πολὺ γρήγορα, γιατὶ δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε τίποτε...

«...Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; Γιατὶ σὲ στείλανε ἐδῶ αὐτὰ τὰ γουρούνια ; Τὸν ξέρεις τὸν Μαρσὲλ, τὸν κοκκινοτρίχη ;...»

Μὰ ἐκεῖνος δὲν πρόφερε οὔτε μιὰ λέξη, δὲν ἔκανε οὔτε ἕνα μορφασμό...

Σκληρός, τυφλός, κουφός, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ μὲ παγερὴ σιωπή...

—«...Εἶναι μουγγός...» εἶπε ἕνα παιδί...

—«Λές ;...εἶναι Ἰταλός... ;» συμπλήρωσε κάποιος ἄλλος...

—«Στὸ διάβολο» μουρμούρισε ἀτάραχος ὁ Ρομπέρ...

—«...Δὲν ἀκοῦτε ; Εἶναι παληόπαιδο...» συμπέρανε τότε ἕνα τρίτο παιδί, γυρεύοντας καυγά...

Ὅμως ὁ Ἀλλὲν Ρομπέρ, χωρὶς μάλιστα νὰ βιαστῇ γλύστρησε στὸ κρεβάτι του, καὶ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὅπου κάποιο παιδὶ κοιμότανε...

«...Μιλᾷς ἄδικα, φίλε...» εἶπεν ὁ ψευτοκοιμισμένος, μὲ μιὰ βραχνὴ φωνή, χωρὶς καθόλου ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του... «Ἐγὼ δὲν δίνω δεκάρα, βιάστηκε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Ρομπέρ. Εἶμαι περαστικὸς ἀπὸ ἐδῶ. Δὲν πρόκειται νὰ μείνω...»

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια του νόμισε ὅτι ἔκλεισε καὶ τὴν τελευταία πόρτα, ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στ' ἄλλα παιδιά....

«Περαστικὸς» ξαναεῖπε καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του...

Τὴν ὥρα τοῦ πρωϊνοῦ μαθήματος, ὁ δάσκαλος πῆρε ἕνα σημείωμα : «Ζητοῦν τὸν Ἀλλὲν Ρομπέρ, στὴν ψυχοπαιδαγωγικὴ ὑπηρεσία, στὸ γιατρὸ Κλεράν»... ἔγραφε...

Τὰ χαμίνια σκοντοῦνε γελῶντας τοὺς ἀγκῶνες τους... Ἕνας μεγάλος τεντώνεται μπροστὰ τὸν Ἀλλὲν Ρομπέρ, γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ τὸν προσέξῃ... Ὕστερα,

κυττάζοντάς τον στὰ μάτια, κάνει μὲ τὰ χέρια του διάφορες εἰρωνικὲς γκριμάτσες...

Μόλις τὸν βλέπει ὁ δάσκαλος, τὸν προστάζει νὰ ὁδηγήσῃ τὸν 'Αλλὲν Ρομπὲρ στὸ γιατρὸ Κλεράν, ἐνῷ ἐκεῖνος διαμαρτύρεται :

—«Ὦ ! Γιατὶ ἐμένα, κύριε;...»

Κατεβαίνοντας τὴ σκάλλα ὁ Ρομπὲρ τὸν ρώτησε :

—«Τί εἶναι αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία ποὺ μὲ πᾷς ; Τί γιατρὸς εἶναι ὁ Κλεράν;»

Κι' ἐκεῖνος τ' ἀπάντησε σοβαρά :

—«Μὰ...εἶναι ὁ γιατρὸς τῶν τρελλῶν...».

'Απὸ ἀξιοπρέπεια ὁ φτωχὸς 'Αλλὲν δὲν ξαναρώτησε τίποτε ἄλλο, μὰ αἰσθάνθηκε τὰ πόδια του νὰ λυγίζουν...Πόσο θὰ ἤθελε νὰ εἶναι στὴν θέση ἐκείνου τοῦ συμμαθητή του, ποὺ κάνει τὸν θυρωρὸ στὴν πόρτα !!!

—«'Εδῶ εἶναι» τοῦ λέει κάποια στιγμὴ ὁ συμμαθητής του ποὺ τὸν συνώδευσε, καὶ τοῦ δείχνει ἕνα μικρό, ρὸζ κτίριο, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα γκρίζα...

Μπαίνουν μέσα...'Εδῶ δὲν μυρίζει οὔτε αἰθέρας, οὔτε οἰνόπνευμα, οὔτε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ μπογιά. Μιὰ μπλούζα ἄσπρη, μιὰ ἀκόμη, ἔρχεται κοντά του...

«...Εἶσαι ὁ 'Αλλὲν Ρομπέρ ;...» τοῦ λέει γρήγορα καὶ κοφτά...

—«Κι' ἐσὺ ποιὸς εἶσαι ;...» ρωτάει ἡ δεσποινὶς 'Αλίκη, ἡ βοηθὸς τοῦ γιατροῦ Κλεράν, τὸν συμμαθητή του...

«Μὰ, ἐγὼ δὲν ἔχω δουλειὰ ἐδῶ...Φέρα αὐτὸν...» ψελλίζει ἐκεῖνος.

—«Καλὰ...καλά...Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ὅμως πῶς σὲ λένε ;...» ἐπιμένει αὐτή...

—«...'Αβὸν 'Εδουάρδος...» μασσάει τρομαγμένα ὁ ἄλλος μέσα στὰ δόντια του...Κι' ὕστερα φεύγει βιαστικά, χτυπῶντας πίσω τὴν πόρτα δυνατά...Ἡ δεσποινὶς 'Αλίκη σηκώνει ἀδιάφορα τοὺς ὤμους της, καὶ γυρίζει πρὸς τὸ παιδί :

—«Ἄκουσε λοιπόν, 'Αλλὲν Ρομπέρ...Μά, γιὰ στάσου...Γιὰ πές μου...Γιατὶ μὲ κυττᾷς μ' αὐτὸ τὸ ὕφος...Δὲν πρόκειται ἐγὼ νὰ σοῦ κάνω ἔνεση... Περίμενε ἐδῶ λίγα λεπτὰ ἥσυχος...»

Γυρίζει τότε στὸ γραφεῖο της, πίσω ἀπὸ πελώριες τζαμένιες πόρτες...καὶ ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο, ξεφυλλίζοντας τὰ χαρτιὰ τοῦ Ρομπέρ, προσπαθεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστικό του...

'Αλβέρτος, εἶναι τὸ μικρό του ὄνομα...Ἑπτὰ χρονῶν, ἡ ἡλικία του... Καὶ τὰ ἔξη τὰ πέρασε σ' ἕνα νοσοκομεῖο, κοντὰ στὴ θάλασσα...

Γυρνᾷ ὕστερα κοντὰ στὸ παιδί, καὶ τὸ ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον...

—«Λοιπόν ; Τί λέγαμε 'Αλβέρτο ;... Ἄ ! ναί !...Διηγήσου μου τὴν ἱστορία σου...Σίγουρα σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω τὸ νοσοκομεῖο θὰ ὑπῆρχε κάποια νοσοκόμα, ποὺ θὰ σ' ἀγαποῦσε πολύ...Ἔτσι δὲν εἶναι ; Ἔ;...» .....

«Μίλα μου τέλος πάντων...Γιατὶ δὲν ἀπαντᾷς ; Πές μου ; πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ καλὴ νοσοκόμα ; Περίγραψέ μου τὴν...Τὴν βλέπεις ὅταν κλείνῃς τὰ μάτια σου ;...»

«Καλὰ...καλά...Μὴν ἀπαντᾷς, ἀφοῦ δὲν θέλεις...Πές μου ὅμως πῶς λέγεται ἐδῶ ἡ προϊσταμένη ;...»

«'Αδελφὴ Ρουσσώ»... «Σ' ἀγαπᾷ ἡ ἀδελφὴ Ρουσσώ ;...».

—«Θὰ ἤθελες μήπως νὰ σ' ἀγαπήσῃ πολύ;...'Εγὼ εἶμαι σίγουρη ὅτι σ' ἀγαπάει...Ἄκουσε...Ξέρεις τί εἶναι μία οἰκογένεια;...Ἕνας πατέρας, μιὰ μάννα, μὲ τοὺς ὁποίους ζῇ κανείς, ποὺ τοῦ δίνουν νὰ φάῃ, ποὺ τὸν φιλᾶνε κάθε βράδυ, πρὶν πλαγιάσουν...Θὰ ἤθελες νὰ πᾷς σὲ μιὰ οἰκογένεια;»

—«Ὄχι...»

—«Ποῦ θὰ ἤθελες νὰ πᾷς;»...

—«'Εδῶ ποὺ εἶμαι...»

—«Νὰ μείνῃς ἐδῶ ;...Μά, ἄκουσε 'Αλβέρτο...Δὲν θὰ σοῦ ἄρεσε νὰ ἔχῃς μιὰ μάννα δική σου;...Θὰ ἔλεγε : «νὰ τὸ μικρό μου ἀγόρι, ὁ 'Αλβέρτος μου...» Ὕστερα θὰ εἶχες παιχνίδια, ὁλότελα δικά σου...»

Ἡ δεσποινὶς 'Αλίκη τὸν περιεργάζεται μὲ τὸ βλέμμα της ὥρα πολλή...

Ὁ Ἀλβέρτος μισοχαμογελᾷ, μὲ μάτια ἀδειανὰ δίχως ἔκφραση...Ξαφνιάζεται ὅταν κάποιος χτυπᾷ τὴν πόρτα...Εἶναι μιὰ νοσοκόμα...

«...Ὁ γιατρὸς Κλεράν, δὲν εἶναι ἐδῶ ;...»

—«Ὄχι. Εἶναι στὴν Παιδαγωγικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου...Γιατὶ τὸν ζητᾶτε;...»

—«Γιὰ τὸν Εὐγένιον Κλεμπέρ...Μᾶς ἐνοχλεῖ πολύ...»

—«Εἶναι ὁ μικρὸς ποὺ στρίγγλιζε χθὲς ὅλην τὴν ἡμέρα;...»

—«Ναί ! Ἡ νοσοκόμα λέει πὼς ἔχει...»

—«Ὡτίτιδα. Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ φοβότανε ὁ γιατρὸς Κλεράν...»

—«Ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀφορμή...»

—«Φυσικά. Δὲν ὑπάρχει λόγος γιὰ ν' ἁρπάξῃ ὠτίτιδα ἕνα παιδὶ 18 μηνῶν, ποὺ τὸ χωρίζουν ἀπὸ τὴν τροφό του, μὲ τὶς καλλίτερες διαθέσεις...Κι' ὅμως, ἔτσι εἶναι...Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔντονη εὐκοιλιότητα...Καὶ στοὺς δύο ἑπόμενους μῆνες ἱλαρά, ὀστρακιά, ἀνεμοβλογιά, χωρὶς λόγο!!!...Ὅλα αὐτὰ μ' ἕνα λόγο λέγονται : «ἀντίδρασις ἀνασφαλείας», μ' ὅλο ποὺ οἱ γιατροὶ χρειάστηκαν πολὺ καιρὸ γιὰ νὰ τὸ πιστέψουν. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς μικροὺς Εὐγένιους Κλεμπέρ..»

—«Μά, γιὰ τοῦτον ἐδῶ» λέει ἡ νοσοκόμα, δείχνονας τὸν μικρὸν Ἀλβέρτο, «δὲν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε πὼς εἶχε θαυμάσια φροντίδα, ἀφοῦ ἔζησε ἕξη χρόνια σὲ θεραπευτήρια...Κουτσαίνει βέβαια, μὰ στὸ κάτω—κάτω δὲν εἶναι καὶ ἀνάπηρος...»

—«Ὑπάρχουν ἄλλες ἀναπηρίες, ἴσως πιὸ σοβαρές. Ἐγὼ νομίζω πὼς θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ κούτσαινε λίγο περισσότερο καὶ νἄξερε τί εἶναι μάννα !...»

—«Μά, ἀφοῦ ἡ δική του τὸ παράτησε ;...»

—«Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παραβλέψῃ κανείς...Καὶ ὁ μόνος μας λόγος ὑπάρξεως εἶναι νὰ τοὺς δώσουμε μιά...Θὰ ξανάρθῃς νὰ μὲ δῇς Ἀλβέρτο ;...»

Νομίζει ἡ δνὶς Ἀλίκη ὅτι βλέπει μιὰ λάμψη μέσα στὸ ἁπλανὲς βλέμμα του... Σχεδὸν ἐλπίζει ὅτι θὰ τὰ καταφέρῃ μαζί του, καθὼς τὸν ξαναρωτᾷ :

—«Θὰ ξανάρθῃς λοιπὸν νὰ μὲ δῇς:...»

—«Ὄχι» φωνάζει αὐτός, καὶ τραβιέται ἀπὸ κοντά της, κουτσαίνοντας, κάτω ἀπὸ τὴν σκοτεινὴ φτερούγα τῆς νοσοκόμας...

Ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη τὸν παρακολουθεῖ, μὲ ἀγωνία...κλείνει τὰ μάτια κι' ἀναστενάζει..."Υστερα φωνάζει πάλι αὐτὸ τὸ παιδὶ μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά, ποὺ τώρα καὶ λίγη ὥρα δὲν ἔχει κουνήσει οὔτε τὸ δάκτυλό του, οὔτε τὰ βλέφαρά του...Τί σκεφτότανε;...Τίποτα...Περίμενε...

Περίμενε σὰν χίλια δυὸ ἄλλα παιδιὰ ἐδῶ...

—«Κάθισε. Πρέπει νὰ διαβάσω τὸ φάκελλό σου. Ἐσὺ στὸ μεταξὺ θὰ ζωγραφίζῃς...»

—«Θὰ ζωγραφίζω εἴπατε ;...»

—«Μὰ ναί! Πάρε ἄσπρο χαρτὶ καὶ χρωματιστὰ μολύβια...»

—«Ὅμως τὶ νὰ ζωγραφίσω ;...»

—«Ἂς ποῦμε ἕνα σπίτι...»

Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ σκέφτεται ἐκείνη τὴν ὥρα τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ στὴν τάξη, ἐνῶ αὐτός...Δέκα, δώδεκα, δέκα τέσσερα χρωματιστὰ πολύχρωμα μολύβια...

«Ὁ Γιατρὸς τῶν τρελλῶν...» Ἴσως νὰ μὴν εἶναι ὅπως τὸν φαντάσθηκε. Ἡ ἀρχὴ δὲν ἦταν δὰ καὶ τόσο ἄσχημη !...»

Ἕνα σπίτι..."Ας δοῦμε...

Διστάζει, ψάχνει ὅλα τὰ μολύβια...ξεχωρίζει τὸ πράσινο μὲ κινήσεις ὅλο μεγαλοπρέπεια...καὶ διαλέγει, σὰν ὀδοντογιατρός, ἀνάμεσα στὰ ἐργαλεῖα του, τὸ μπλὲ στὴν ἀρχή...

Ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη τὸν παρακολουθεῖ προσεκτικά, ἀπὸ τὸ γραφεῖο της... Καὶ μόλις τὸν βλέπει νὰ ζωγραφίζῃ, ἀνοίγει τὸ φάκελλό του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν διαβάζῃ...

(Συνεχίζεται)

Ἡ σφραγίδα

Μέσα στὴ γαλήνη τὴν ἀποψινὴ
πῆρα ἀγέρα γι' ἄτι καὶ γιὰ μακρυνὴ
κίνησα πορεία στὴν ὡραία φύση
καὶ μέσ' στὴν ψυχή μου ἔνοιωσα μεθύσι.

*

Πῆγα κεῖ στὸ βάλτο ποὖχε στολιστῆ
μέσ' τὰ νούφαρα του· νύφη ἦταν σωστή.

*

Πέρασα τὴ λίμνη μὲ τοὺς ἄσπρους κύκνους
κι' ἄκουσα στὸ δάσος τῶν πουλιῶν τοὺς ὕμνους.

*

Πῆγα στῆς θαλάσσας τὶς ἀκρογιαλιές.
Μπῆκα μέσ' στοὺς κήπους, μέσα στὶς αὐλές.

*

Χώθηκα στὰ φύλλα, ποὖχαν κεντηθῆ
κι' ἀσημὶ ἀστεράκια εἶχαν φορτωθῆ.

*

Μπῆκα μέσ' στ' ἀμπέλια, ποὖχανε γεμίσει
ἀπὸ κεχλιμπάρια κι' εἶχανε λυγίσει.

*

Εἶδα πεταλοῦδες γύρω νὰ πετοῦν
κι' ἄκουσα τ' ἀηδόνια κάποιον ν' ἀνυμνοῦν.

*

Χώθηκα στὰ στάχυα ποὖταν χρυσαφένια
πέρασ' ἀπ' τὰ κρίνα, ποὖταν φιλντισένια.

*

Στὰ λαγκάδια πῆγα, στὰ ψηλὰ βουνά,
μέσ' στὶς πολιτεῖες, στ' ἄσημα χωριά.

*

Μὰ παντοῦ ὅπου πῆγα τούτη τὴ σφραγῖδα,
τὴ σεμνὴ κι' ὡραία, τούτη μόνο εἶδα.
Εἶδα τὴ σφραγίδα τοῦ Δημιουργοῦ,
τῆς Σοφίας τοῦ Πλάστου, Κτίστου καὶ Θεοῦ.

Σ. Χανδρῆς

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι: Ὑπαρχιφύλαξ Γιακουμάκης Στυλιανὸς καὶ ἀστυφύλακες Ρουμελιώτης Γεώργιος, Στεφανόπουλος Σωτήριος καὶ Ζελενίτσας Βασίλειος.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ ἀστυφύλαξ Παπακωνσταντίνου Εὐάγγελος.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας ὁ ἀστυφύλαξ Καρασοῦλος Κωνσταντῖνος.

***

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΑΞ/ΚΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Διὰ Β.Δ. ἀπενεμήθησαν: Ὁ σταυρὸς τῶν ταξιαρχῶν Γεωργίου τοῦ Α' εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α' τάξεως κ. κ. Νέρην Νικ., Γεωργίου Α., Λιαρομάτην Γ., Τσαούσην Ν., Τσάλην Ι., Κόλλιαν Δ., Δασκαλάκην Ι., Κανελλόπουλον Α., Ρακιντζῆν Θ., 'Αλεξόπουλον Η., Μάσβουλαν Ι., Ζαγκλῆν Δ. καὶ Καραμπέτσον Εὐάγγελλον.

Ὁ σταυρὸς τῶν ταξιαρχῶν τοῦ Φοίνικος εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α' τάξεως, Λάσκαρην 'Αντ., Βάθην Μ., Σπυρόπουλον Ν., 'Αρχιμανδρίτην Ν., 'Αντωνιάδην Σ., Κορωνᾶκον Δ., Κουτσουρούμπαν Σπ. καὶ Συνοδινὸν Παναγιώτην.

Ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τοῦ Γεωργίου Α' εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' τάξεως κ. κ. Σταυρόπουλον 'Ανδρ., Ψαρᾶν Θ., Κοντογιῶργον Γ., Τσίπην Κ., Καρανάσον Δ., Τσόπελαν Δ., 'Αρχοντουλάκην 'Εμμ., Λάμπουραν 'Αλ., Καραμπούλην Π., Γρηγορέαν Γ., Παπακωνσταντίνου Δ., Αὐγερινὸν Παν., Δραγουμάνον Παν., Μάργαρην Δ., Πανέτσον Ι., Παπασταφίδαν 'Αγ., Γεωργακόπουλον Π., 'Αδαμόπουλον Α., Βερελῆν Ν., Παπανικολάου Γ., Νούσιαν Θ., Ταβουλάρην Ν., Καθάρειον Α., Μπεκιάρην Χρ., Παπατριανταφύλλου Κ., Παπαδόπουλον Α., Κισκήραν Θ., (ὑγειονομικόν), Λουκάκην 'Εμμ., 'Ασωνίτην Θ., Μουρούσιαν 'Ανδρ., Καραχάλιον Ι. καὶ Μπαρδόπουλον Παναγιώτην.

Ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τοῦ Φοίνικος, εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' τάξεως κ. κ. Νικητάκην Ν. καὶ Τασιόπουλον 'Αθανάσιον.

Ὁ ἀργυροῦς σταυρὸς τοῦ Γεωργίου Α' εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' τάξεως (ὑγειονομικούς) κ. κ. Σταυριανάκην Κ., Μπιζήμην Η., Οἰκονόμου Δ., Νιχογιαννόπουλον Ι., 'Αλεξίου Ζ., Παρδάλην Κ. καὶ Χούντραν Μιχαήλ.

***

ΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

Εἰς τὸ 80ὸν τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «ΕΙΚΟΝΕΣ» ἐδημοσιεύθησαν αἱ κατωτέρω εὐμενεῖς κρίσεις γιὰ τὸ περιοδικό μας:

«Μία εὐχάριστη ἔκπληξη ἀπετέλεσαν τὰ φροντισμένα ἀπὸ κάθε ἄποψη τεύχη τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν», ἑνὸς περιοδικοῦ ποὺ ἐνῷ ἀπευθύνεται σὲ μία τόσο εἰδικὴ κατηγορία ἀναγνωστῶν, καλύπτει στὶς σελίδες του μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ κῦρος μία ποικιλία θεμάτων ποὺ ἐνδιαφέρουν κάθε καλλιεργημένο ἄνθρωπο.

Καθηγηταὶ Πανεπιστημίου, Σύμβουλοι τῆς 'Επικρατείας καὶ τοῦ 'Ελεγκτικοῦ Συνεδρίου, 'Εκπαιδευτικοί, Ψυχίατροι, 'Αρχιτέκτονες καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες,

ἀνώτατοι ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους, προσφέρουν τὴ συνεργασία τους καὶ τὶς γνώσεις τους. Καὶ εἶναι τόσο πολλὰ τὰ γνωστὰ ὀνόματα ἀνάμεσα στοὺς 48 τακτικοὺς συνεργάτες του ὥστε ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τ' ἀναγράψουμε χωριστά. Ὡς τόσο, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ μνεία τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτη, ποὺ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἐκδόσεως. Καὶ κάτι ἄλλο: «Δικασταὶ—δικαστήρια καὶ ποιναὶ παρ' ἀρχαίοις Ἕλλησι» εἶναι ὁ τίτλος μιᾶς διεξοδικώτατης μελέτης, ποὺ τὸ ἀντικείμενό της προϋποθέτει φιλολογικὴ κατάρτιση καὶ βαθειὰ γνώση τῶν κειμένων καὶ τῆς ἱστορίας. Συγγραφέας της εἶναι ὁ Ὑπαστυνόμος κ. Α. Γαρδίκας. Αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ μᾶς δημιουργοῦν ἕνα αἴσθημα ὑπερηφανείας γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπανδρώνουν τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων».

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔχει πιὰ ἀποσπάσει τὴν ἀγάπη καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ χιλιάδων ἀκροατῶν τοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ, οἱ ὁποῖοι σὲ κάθε παρουσιαζομένη εὐκαιρία κάνουν τὰ πιὸ κολακευτικὰ σχόλια γιὰ τὰ ἀστυνομικὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα.

Κυκλωμένη ἀπὸ τόση ἀγάπη, ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ προσφέρῃ στοὺς φίλους της τὸν ἐκλεκτὸ ρυθμό, τὴν καλὴ ποιότητα, τὴν πλήρη καλλιτεχνικὴ ἐνημερότητα καὶ τὴν ἄψογη λογοτεχνικὴ ἐμφάνιση.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 12/6/57 ἦταν ἀφιερωμένο στὴν Εὐτυχία, ποὺ ἀδιάκοπα ψάχνει νὰ βρῇ ὁ ἄνθρωπος στὸ κρασί, στὰ λουλούδια, στὰ τραγούδια, στὸν ἔρωτα, καὶ σὲ χίλια ἀκόμα μέρη. Ἕνα ὄμορφο λογοτεχνικὸ κείμενο, παρμένο ἀπ' τὴ νυκτερινὴ ὑπηρεσία τοῦ ἀστυφύλακος καὶ πλαισιωμένο ἀπὸ βελούδινη μουσικὴ καὶ γλυκὰ τραγούδια, δημιούργησε ἕνα ἀξέχαστο πρόγραμμα ποὺ προκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ κοινοῦ. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, στὸ ὁποῖο μετεδόθησαν καὶ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ κοινωνικὰ ζητήματα γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, ἔλαβαν μέρος οἱ ἀριστεῖς καλλιτέχναι τοῦ Ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ.

*

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 19/6/57 ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, πρόσθεσε μιὰ ἀκόμα μεγάλη καλλιτεχνική της ἐπιτυχία, μὲ τὴ συμμετοχὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ τενόρου κ. Πέτρου Ἐπιτροπάκη, ὁ ὁποῖος ἐξεφράσθη ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ μικροφώνου, γιὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, γιὰ τὴν ὁποίαν εἶπε ὅτι «ἐπέτυχε παντοῦ καὶ σὲ ὅλα». Ὁ κ. Ἐπιτροπάκης τραγούδησε ἓξ Ἑλληνικὲς καὶ ξένες ἐπιτυχίες του, προκαλέσας τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τῶν ἀκροατῶν. Στὸ πιάνο τὸν συνώδευσε ἡ Κα Ἐπιτροπάκη. Ἰδιαίτερα εὐχαρίστησε καὶ ἡ ὄμορφη πρόζα ποὺ συνέδεε λογοτεχνικὰ τὸ κάθε τραγούδι μὲ τὸ ἑπόμενο.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία, μαγνητοφωνήσεις: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Δίσκοι ἐκ τοῦ Κατ/τος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Συμμετέχει πάντα ὁ Γιῶργος Ντούμας. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Ἠλιός).

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, εἰς τὸν κ. Πέτρον Ἀργυρίου, καθηγητὴν τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων.

Ἐπίσης εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Ἀπόστολον Καθάρειον, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ. κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Ἀξέχαστη γιορτή — Ὁ Βασιλεύς, ἡ Βασίλισσα καὶ τὰ κοριτσάκια μὲ τὸ βιβλιάριο προικοδοτήσεως, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος..... 4791

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ θρησκευτικὴ ἄποψις εἰς τὴν σωφρονιστικὴν μεταχείρισιν, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Βεργοπούλου, Διευθυντοῦ Ποινικῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου Δικαιοσύνης..... 4802

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΠΟΡΕΙΑΣ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

Βραδυπορία, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' 4805

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἡ κυρία μὲ τὸν παπαγάλο, ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β'..... 4807

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Τὰ ψυχομετρικὰ φαινόμενα, ὑπὸ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν..... 4809

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Τὰ ροδοπέταλα τῆς ἐξιλέωσης, ὑπὸ Νίνας Γεωργίου..... 4811

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Δύο—Ἕξη ἢ 2—6, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Μανδάλου, Ἀστυφύλακος..... 4816

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χαρ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος 4817

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Μυστήριο..., ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ράϊκου, Ὑπαστυνόμου Β'..... 4822

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἐφόδια τοῦ ἀστυφύλακος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας — Τὸ ρολόγι, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος..... 4823

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

«Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο», ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 4831

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ σφραγῖδα, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ..... 4836

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 4837

Σημείωσις. Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

"ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ,,

—Κάθε μέρα συναντᾶς στὸ δρόμο, φίλε ἀναγνώστη, σκυλιὰ ἀδέσποτα, νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς περιλαίμιο. Τότε σκέπτεσαι ὅτι αὐτὰ τὰ σκυλιὰ εἶναι ἐπικίνδυνα καὶ ζητᾶς νὰ συμμαζευτοῦν κάπου ἢ καὶ νὰ θανατωθοῦν.

Σωστὰ σκέφτεσαι ἔτσι. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ εἰκόνα μπορεῖ νὰ σὲ κάνῃ νὰ σκεφτῇς καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Τὰ ἐγκαταλελειμμένα δηλαδὴ παιδιὰ ποὺ μεγαλώνουν στοὺς δρόμους χωρὶς φροντίδες. Τί σκέπτονται ἆρά γε αὐτά; Πῶς μᾶς βλέπουν ἐμᾶς τοὺς ἄλλους; Τί πρέπει νὰ γίνῃ μ' αὐτά;

Γι' ἀπάντηση στὰ σοβαρὰ ἐτοῦτα ἐρωτήματα κάθε σύγχρονου ἀνθρώπου, ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφέας QIL. CESBRON ἔγραψε ἕνα μυθιστόρημα, ἢ μᾶλλον μιὰ ρεαλιστικὴ ἱστορία: τὴν ἱστορία τοῦ Ἀλλὲν Ρομπέρ.

Ἁπλᾶ, ζεστά, μὲ ὄμορφες εἰκόνες καὶ συναρπαστικὴ πλοκὴ μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο του μελετᾷ μὲ πολὺ προσοχὴ τὸ ζωτικὸ αὐτὸ θέμα.

"ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ,,

Μέσα στὴ διεθνῆ φιλολογία τὸ βιβλίο αὐτὸ πῆρε μιὰ ἐξέχουσα θέση, ἀπέσπασε τὴν παγκόσμια προσοχὴ καὶ ἐγνώρισε πρωτοφανῆ ἐπιτυχία ὡς κινηματογραφικὸ ἔργο.

"ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ,,

Μὲ ἱκανοποίηση τὰ «**ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ**» δημοσιεύουν τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τοῦ διασήμου Γάλλου συγγραφέως, ποὺ πρέπει ὅλοι νὰ τὸ διαβάσουν καὶ νὰ τὸ προσέξουν, ἂν θέλουν νὰ προσφέρουν μιὰ μικρὴ βοήθεια στὴ μεγάλη σταυροφορία ὅλων τῶν κρατῶν γιὰ τὴν σωτηρία τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

"ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ,,

Εἰδικοὶ συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ μας ἐργάστηκαν ἀδιάκοπα μέρα καὶ νύχτα γιὰ νὰ προσφέρουν στοὺς ἀναγνῶστες μας μιὰ πειστικὴ μετάφραση, μιὰ ἐπιμελημένη, λογοτεχνικὴ μετάφραση τοῦ πολύτιμου αὐτοῦ βιβλίου.